

PUH

šolsko leto 2015/2016
OŠ MATIJE ČOPA KRANJ

Dragi Čopovci in Čopovke!

Pa je leto spet naokoli – kdo bi si mislil? Postali smo leto zrelejši in naš časopis PUH je bogatejši za še eno izdano številko. Tudi tokrat jo boste lahko brali kot e-knjigo.

V tem letu smo se trudili, garali, delali na vso moč, da smo dosegli želene cilje. Kdor rad bere, mu za sprostitev in lahkotno branje priporočamo naš časopis.

Vas zanima torej, kaj smo letos spisali, spesnili, zrisali in zbrali za vas?

Vsekakor je pravilen odgovor sproščujoče in zanimive teme.

Podate se lahko v domišljjski svet, k resnim vsebinam ali pa k "lahkotnejšemu" urjenju možganov.

Pa to še vedno ni dovolj?

Torej časopis ponuja ogromno možnosti in prav vseh vam res ne moremo izdati že na uvodni strani.

Ker prevelike količine dobrih stvari v večini primerov lahko škodijo, vam svetujemo, da si za branje vzamete veliko časa.

Toda ne veliko časa v kratkem času!

Vzemite si nekaj časa danes, nekaj jutri, nekaj čez dva dni ... ali pa takrat, ko ste osamljeni, utrujeni, se dolgočasite ... in po delčkih ter počasi odkrivajte ustvarjene mojstrovine.

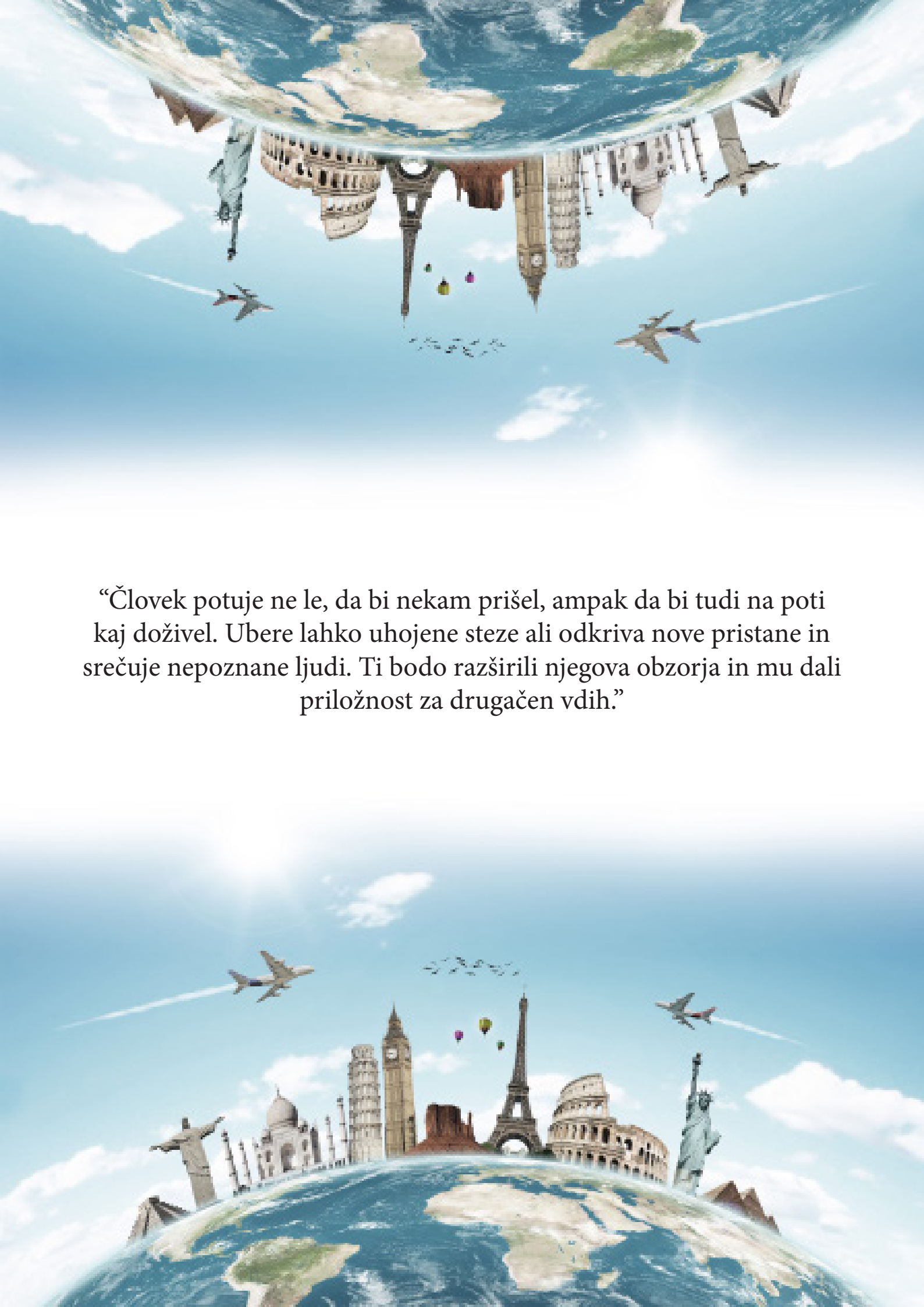
Zadovoljstvo je ob pozornem branju zagotovljeno! Preselili se boste v samo svoj prelep svet.

Sedaj sta pred vami dva brezskrbna meseca počitnic. V tem času le pogumno odprite sleherno stran časopisa in uživajte.

Prelevite se torej v radovednega pustolovca in raziščite džunglo črk in risb.

PA SREČNO!

Uredniški odbor

“Človek potuje ne le, da bi nekam prišel, ampak da bi tudi na poti kaj doživel. Ubere lahko uhojene steze ali odkriva nove pristane in srečuje nepoznane ljudi. Ti bodo razširili njegova obzorja in mu dali priložnost za drugačen vdih.”

SONČNA FLORIDA

Florida je najbolj jugovzhodna zvezna država ZDA. Leži na polotoku Floridi. Znana je po vzdevku Sončna država. Prvi so jo odkrili španski raziskovalci. Največje mesto je Miami, glavno mesto pa Tallahassee.

42 MOSTOV DO KEY WESTA

Po napornem letu in časovni razliki je bil prvi dan v Miamiju namenjen počitku.

Naslednji dan smo se z najetimi avtomobili odpeljali proti najjužnejši točki ZDA-Key Westu. Vožnja je potekala po eni najlepših panoramskih cest na svetu, ki z mostovi in nasipi prečka številne otoke. Do tja vodi kar 42 mostov. Najdaljši je dolg 7 milj (11 km). Desno od nas je bil Mehški zaliv, na levo pa se je razprostiral Atlantski ocean. Občudoval sem modro-turkizne odtenke morja, ki nas je spremljalo celo pot, bele plaže otokov, mangrove, med katerimi verjetno živijo aligatorji, in stare od orkanov porušene mostove.

Pozno popoldne smo končno prispeli na otoček Key West. Tam so imeli svoje poletne rezidence številni predsedniki, danes pa imajo tu počitniške hiše bogati Američani. Najprej smo se sprehodili po glavni ulici Duval street. Na obeh straneh sem občudoval dvonadstropne lesene hiše, ki so jih obraščale palme in burno rastlinstvo. Ulica je znana po številnih barih in trgovinah.

Na koncu ulice stoji steber, ki označuje najjužnejšo točko ZDA, od koder se je videlo na le 150 km stran oddaljeno obalo Kube. Zvečer smo obiskali trg Mallory square. Ta je znano zbirališče uličnih umetnikov in turistov s celega sveta. Sprehajali smo se mimo žonglerjev, živih kipov, glasbenikov, bruhalcev ognja in mnogih drugih. Najbolj mi je bila vseč predstava z mački, ki so skakali, plezali in se lovili po trgu.

Naslednji dan smo se peljali še mimo hiše in muzeja Ernesta Hemingwaya. To je slaven ameriški pisatelj, ki je napisal znana romana Komu zvoní in Zbogom orožje.

NARODNI PARK EVERGLADES

Narodni park Everglades je s 6000 km² eno največjih močvar na svetu, ki s svojim živalstvom in rastlinstvom predstavlja edinstven del Floride. Splošno razširjeno razmišljanje je, da Everglades ni močvirje, ampak najpočasnejša reka na svetu, ki je široka 100 km in dolga 160 km. Tam živijo številni aligatorji, kuščarji, panterji, kače in številne ptice.

Najbolj zanimivo je bilo, ko smo se vkrcali na čolne na zračni pogon. Propelerji so zarohneli in z veliko hitrostjo smo zdrseli po vodni gladini in travnih področjih. Občudoval sem edinstveno pokrajino, številne ptice in oprezal za aligatorji. Kar naenkrat je voznik upočasnil čoln in ustavili smo se v neprehodnem kanalu. Nekaj časa smo čakali, nato pa sta mimo nas priplavala dva aligatorja. Zastal mi je dih, a ko sem videl, da se sploh nista zmenila za nas, sem se sprostil in začel uživati.

Sledil je še obisk farme aligatorjev, ki jo vodi indijanska družina. Indijanski vodič nam je razkazal farmo in nam pokazal nekaj trikov z aligatorji. Z grozo sem opazoval, kako ga je prijel za glavo in mu z roko na široko odprl gobec. Potem nam je pokazal še mladega aligatorčka, ki sem ga lahko pobožal.

ORLANDO

Orlando je znan kot mesto zabavišnih parkov. Tam lahko vsak najde nekaj za uresničitev svojih sanj. Mi smo si izbrali Sea World in Universal studios. Ogleдали smo si predstave z delfini, orkami in s tjujnji. V Sea Worldu me je najbolj navdušila predstava z orkami – kiti ubijalci, saj so kiti in njihovi dreserji prikazali atraktivne skoke in trike.

Naslednji dan smo odšli v Universal studios, kjer smo se zabavali skupaj z ET vesoljčkom, Simpsoni, Miki miško in drugimi junaki iz filmov in risank. Užival sem tudi v vožnjah z adrenalinskimi vlakci smrti, saj se že od malega rad vozim z njimi. Ti so bili nekaj posebnega, saj so bili hitrejši.

CAPE CANAVERAL

Naslednja postaja je bila res nekaj posebnega. Vesoljski center je ameriško izstrelišče, ki leži severozahodno od rta Cape Canaveral na floridski obali ob Atlantiku. Je dokaz, kako daleč in visoko sežeta človek, znanost in pogum.

Ogledali smo si izstrelitvene ploščadi, kjer sta bili na vzlet pripravljene kar dve vesoljski plovili. Videli smo tudi vesoljsko plovilo Atlantis, ki je razstavljeno za ogled turistom, da se lažje predstavlja notranjost plovila. Potem smo si ogledali tudi center za nadzor poletov v vesolje. To me je zelo navdušilo, saj kaj takega še nisem videl in tako sem si tudi lažje predstavljal polet v vesolje. Za konec smo šli še v simulator poleta v vesolje, kjer sem se počutil, kot bi zares poletel. Ko smo bili doma, sem še nekajkrat sanjal o poletu v vesolje.

To potovanje mi je bilo zelo všeč, ker sem videl, spoznal in doživel veliko novih in nenavadnih dogodkov. Najbolj mi je bila všeč najjužnejša točka ZDA, Key West, ker obožujem ulične umetnike, in mesto Orlando, ker se rad vozim z adrenalinskimi vlakci. Tako potovanje priporočam vsem, ki želite spoznati kaj novega, se zabavati in doživeti vesolje.

Matija Peneš, 9. a

NEPOZABNA POT DO ISTANBULA

Starši so se odločili za potovanje v Istanbul, da bi spoznali novo kulturo in ker tam še nismo bili. Turčija je država dveh celin – Evrope in Azije. Ima 778 milijonov prebivalcev, glavno mesto pa je Ankara.

Na pot proti Turčiji smo se meseca julija odpravili z našim avtomobilom. Zaradi dolge poti smo se odločili narediti več postankov. Po šesturni vožnji smo se ustavili v kampu v Beogradu. Tam smo samo prenočili. Iz Beograda smo se peljali do glavnega mesta Bolgarije Sofije, kjer smo si ogledali znamenitosti, npr. katedralo

Aleksandra Nevskega, ki je poimenovana po ruskem princu in zgrajena leta 1912. Katedrala mi je bila všeč, saj je zaradi kupol izredno velika. Znan je tudi kip Vasilija Levskega.

Po treh dneh smo se odpravili v Plovdiv. Ogledali smo si staro mestnem jedro z rimskim amfiteatrom. Plovdiv je drugo največje mesto v Bolgariji in leži v njenem osrčju. Iz Plovdiva smo pot

nadaljevali v Albena, kjer sem se prvič okopal v Črnem morju. V Albenu smo ostali tri dni. Mestece je znano po peščenih plažih. Tretji dan smo se odločili za izlet v Varno, ki je tretje največje mesto v državi, hkrati pa tudi največje mesto ob Črnem morju. Naslednji postanek je bil v mestu Burgas. Tam smo se srečali z našo prijateljico Nedko, ki nam je razkazala svoje lepo mesto. Ustavili smo se še v Sozopolu, v katerem je imel kamp obupna stranišča. V Bolgariji so nas v vsakem mestu spremljale neprijetne vonjave iz kanalizacije.

Z bratom sva na turški meji v avtu zelo dolgo čakala očeta in mamo, ki sta morala dobiti dovoljenje za prestop meje. Po nekaj urah vožnje smo prispeli v Istanbul. Zmračilo se je že, zato smo si morali poiskati prenočišče. Na srečo smo ga hitro našli v nekem hostlu. Bil je blizu Modre mošeje, ki smo si jo šli ogledat še isti večer. Tako se imenuje zato, ker so na tleh in v njeni notranjosti modre ploščice. V Modro mošejo smo morali vstopiti z dolgimi hlačami, mama pa si je morala na glavo dati še ruto. Naslednji dan smo si ogledali notranjost Hagije Sofije. Ta je bila najprej krščanska cerkev, po padcu Carigrada I. 1453 pa so jo Turki spremenili v džamijo. Nato smo se z ladjico peljali po Bosporju. Bilo je zelo vetrovno.

Čez kakšen dan smo šli z ladjo do azijskega dela Istanbula. Takrat sem prvič stopil na azijska tla. Zgledal sem parlament, ki je bil nekoč središče turške vlade. V istanbulskih ulicah je bilo veliko prodajalcev koroze, kokic in lubenic, ki so nam v vročini zelo prijale.

Naslednji dan smo se peljali čez znameniti most Galata. Z njega je lovil ribe na desetine ribičev. Tudi moj brat se jim je pridružil. V prvem nadstropju mosta, pod cesto, so gostilne, pred katerimi natakariji vztrajno vabijo turiste. Čeprav še nismo nameravali jesti, se enemu od natakarijev le nismo mogli upreti. Želel sem poskusiti baklavo, saj ta izhaja od tam. Starši so le popustili in šli smo v eno izmed gostiln. Turške baklave so bile nekaj najboljšega, kar sem kdajkoli poskusil.

V palači Topkapi, kjer je živel Mehmed II., je bilo razstavljenih nekaj očarljivo dragih predmetov. Vstopili smo tudi v sultanovo džamijo, ki je največja v mestu. Tržnica Bazaar slovi po zelo lepih izdelkih, kot so svetilke in preproge. Po tržnici smo se komaj premikali, saj je bilo na njej ogromno ljudi.

V Istanbulu smo bili en teden. Domačini so bili zelo prijazni. Na poti domov smo se za dva dni ustavili v nekem kampu blizu Istanbula. Tam pa smo žal imeli s Turki zelo slabe izkušnje. Do nas so se obnašali nesramno, ko smo šli na sprehod, so nam poškodovali avto in vrgli oprano perilo po tleh.

Naš zadnji postanek je bila Sofija, kjer smo prenočili, od tam pa smo šli naravnost domov. Istanbul je lepo in zanimivo mesto. Če bom imel možnost, ga bom še enkrat obiskal.

Lenart Pinter, 9. b

JO NAPOT KIVANOK (DOBER DAN ŽELIM!)

Madžarska je celinska država v Srednji Evropi, meji pa na Slovenijo, Hrvaško, Avstrijo, Slovaško, Ukrajino, Romunijo in Srbijo. Od leta 2004 je članica Evropske unije. Madžarski jezik pripada ugrofinski skupini jezikov. Država je parlamentarna republika, leta 2006 pa je imela približno deset milijonov prebivalcev. Plačilna valuta je zaradi slabih gospodarskih razmer še vedno forint in ne evro, kot ga imajo države, ki so vključene v EU.

Teta je živela v Budimpešti tri leta in nas je že večkrat povabila na obisk. Končno se nam je uspelo dogovoriti za obisk. Ura je bila okoli pete zjutraj, ko smo pripravljali še zadnje kose prtljage. Na potovanje smo se odpravili mami, brat David in jaz.

Vlak je odpeljal ob sedmih iz Ljubljane, v Budimpešto pa smo prispeli ob štirih popoldne. Strojevodja ni znal dobro angleško, zato nam je marsikatero besedo povedal v madžarščini. Med potjo smo se morali enkrat presesti na madžarski vlak, kjer so potniki lahko tudi kadili. Pokrajina, kjer smo se vozili, je bila z vlaka videti neskončna. Na obzorju ni bilo videti gora, temveč le obsežna, neskončna polja. Vlak nas je nato popeljal do centra Budimpešte, kjer nas je teta počakala na železniški postaji. Pozdravili smo se, nato pa nas je popeljala po tem prečudovitem mestu, ki je nastal ob lenobnem toku Donave. Po ogledu mesta smo se odpravili v njeno stanovanje v predmestju. Bil sem presunjen nad velemestom, zato sem si že prvi dan želel ogledati vse, vendar me je dolga vožnja z vlakom utrudila. Očaran sem bil nad velikostjo in obsežnostjo mesta, istočasno pa sem se počutil negotovo, ker mi njihov jezik ni bil poznan. Budimpešta je glavno mesto Madžarske, v njej pa živi kar petina prebivalstva države. Poznana je po svojih termalnih vrelih, pred drugo svetovno vojno pa je tu vladala močna židovska skupnost.

Prve tri dni teta ni uspela dobiti dopusta, zato smo se v mesto na kopanje odpravljali sami s tramvajem in med vožnjo šteli postaje, kjer smo izstopili. Od izstopne postaje pa vse do kopališča (Margaretin otok) smo hodili skoraj eno uro.

Med pešačenjem smo vstopili v Štefanovo cerkev, ki je največja budimpeštanska cerkev, zidati pa naj bi jo začeli leta 1851. V njej je bila mumificirana roka svetnika. Cerkev se mi je zdela zelo velika, prava paša za oči popotnika pa so bile prečudovite freske in kipci. V sinagogi, ki je ena največjih v Evropi, nismo šli, ker je bila izjemno zastražena. Večkrat smo prečkali most, ki povezuje Budim in Pešto (odtod tudi izhaja ime mesta). Budim je nekdanje mesto na desnem bregu Donave, Pešta pa je mesto na levem bregu reke. Med obema mestoma pa se nahaja Margaretin otok, kjer se meščani med drugim tudi rekreirajo. Za nas je bil kopališka destinacija, na otoku pa je pokopan tudi derviš Gul Babe, ki ga častijo kot svetnika.

Hrano smo nakupovali v marketu Tesco. Bila je dobra, kot posebnost lahko omenim, da stane kajzerica le dva centa, zato se osnovnih dobrin lahko najejo tudi brezdomci. Hrana v restavracijah vsebuje veliko močnih, pekočih začimb, najbolj poznana je rdeča paprika. Kot specialiteto dežele bi omenil golaž.

Peti dan smo odšli na Ribiško utrdbo, ime pa je dobila po ribičih, ki so mesto v času vpadov Turkov, Mongolov ... tudi branili. Na vrhu te trdnjave smo si privoščili cimeto zavitek, ki ga pomnim še danes, kajti ne prej in ne kasneje nisem jedel česa tako dobrega. Iz te utrdbe je prekrasen razgled na Donavo in parlament.

Med drugim smo si ogledali tudi parlament s prečudovito kupolo, ki je bila namesto strehe. Kasneje sem odšel še v živalski vrt, ki je eden največjih v Evropi. Kot zanimivost lahko povem, da so v živalskem vrtu prostori ločeni po celinah. V vsakem prostoru je prikazana živalska vrsta določenega okolja oz. dežele. Sredi tega je bil parkiran sovjetski jeep.

Zvečer sva se s teto odpravila na ogled staroselcev - čikošev, ki izvajajo neverjetne podvige na konjih, npr. z vsako nogo je čikoš stal na drugem konju in pred seboj ob tej pozi vodil še štiri konje. Ob ogledu predstave me je malo skrbelo, da bo kdo od nastopajočih padel in se hudo poškodoval.

Zadnji dan smo se vsi odpravili v mesto Debrecen, ki leži tik ob romunski meji. Mestece je majhno, ima velik trg, cerkev in ogromno kavarnic. Imajo zelo okusen sladoled. V mestu je bilo ogromno stojnic s spominki, vsa dekleta pa so imela cvetje v laseh. Tam smo si ogledali safari na prostem in v samo mesto prišli prav na praznik cvetja. Presenetila sta me preprostost in dobrovoljnost ljudi. Po tem dogodku smo se počasi odpravili proti domu. Na srečo nas je domov odpeljala teta s svojim avtom.

Potovanje mi je bilo izredno všeč, ker sem spoznal meni tujo kulturo prijaznih in odprtih ljudi. Presenetila me je revščina ljudi v predmestjih in bogastvo v centru mesta. Potovanje mi je ostalo v zelo lepem spominu in ga bom zagotovo še kdaj ponovil. Potovanje bi priporočil tistim, ki imajo radi utrip mestnega življenja in se radi sladkajo.

Jakob Dolhar, 9. a

DEŽELA DRAKULE

Romunija je dežela na jugovzhodu Evrope. V Romuniji so ohranjena srednjeveška mesta z gradovi in s cerkvami. Romunija je več kot domovina najbolj znanega vampirja na svetu. Ima bogato kulturnozgodovinsko dediščino, zato je potovanje po Romuniji zabavno, veselo in zanimivo.

Naše potovanje smo začeli v Kranju. Po večurni dolgi poti smo prišli do Madžarske, kjer smo si vzeli čas za počitek. Ustavili smo se ob Blatnem jezeru, kjer smo se tudi kopali. Ker je bila voda zelo nizka in topla, smo tam ostali le malo časa. Blatno jezero je največje jezero v tem delu Evrope, zato je na plaži veliko ljudi, kar pa nas je tudi malo motilo, saj smo se hoteli le v miru kopati. Pot smo nadaljevali do mesta Szeged. Čeprav je bilo mesto še vedno na Madžarskem, smo bili že zelo blizu Romunije. V mestu smo imeli rezerviran hotel. Ker smo prišli v mesto zelo pozno, si nismo vzeli veliko časa za njegov ogled. Naslednji dan smo nadaljevali pot do mesta Sibiu, na poti pa smo si ogledali tudi grad Corvin, ki ima veliko stolpov, 30 m globok jarek ter en sam majhen most. Grad je v 14. oz. 15. stoletju zgradil Matija Cor-

vin, ki ga v Sloveniji poznamo kot kralja Matjaža. Je najlepši gotski grad v Romuniji. V gradu me je najbolj presenetila zbirka mučilnih naprav, kjer so s pomočjo lutk tudi prikazali, kako so nekoč mučili ljudi.

Nadaljevali smo pot do mesta Sibiu, ki je bilo v preteklosti eno najbogatejših mest v Transilvaniji. Pot je bila zabavna, saj je bilo malo prometa, vozili po smo se po lepi pokrajini, kjer smo videli tudi naprave za črpanje nafte kar sredi polja. Proti večeru smo prišli do mesta in si ogledali glavni trg. Presenečena sem bila nad velikim številom tržnic, kjer so prodajali od ročnih izdelkov, različnih kipov, pa vse do novih telefonov. Na poti do našega hotela smo se skoraj izgubili, saj so bile ulice druga drugi zelo podobne.

Tretji dan smo se odpravili do mesta Brasov. Na poti smo si ogledali trdnjavo Fagarass, grad Bran in grad Peleš. Trdnjava Fagarass je grad, obdan z obzidjem in globokim jarkom, napolnjenim z vodo. V trdnjavo nismo šli, spre-

hodili smo se le okoli nje in videli veliko različnih labodov. Najzanimivejši grad na celem potovanju mi je bil grad Bran, ki mu drugače rečejo tudi Grad Drakule, Grad je domovanje Vlada Tepeša, ki je bil pomemben v bitkah proti Turkom. Zaradi njegove krutosti so si začeli ljudje izmišljevati zgodbe o Drakuli. Grad je bil zgrajen, da bi varoval Romunijo pred Turki, zdaj pa je ena izmed največjih turističnih znamenitosti v Romuniji. V njem je bilo veliko ljudi, toda kljub gneči je bilo zabavno hoditi po skrivnih prehodih. Pod gradom je bila velika tržnica z ročno izdelanimi predmeti. Mislili smo, da bo zadnji grad pred ciljem grad Peleš, ki ga je zgradil zadnji romunski kralj. Bil je tudi prvi grad, v katerem so imeli že dvigalo in kinodvorano. A

v grad nismo prišli, saj smo sledili ženski, za katero smo mislili, da je turistka, a na koncu smo ugotovili, da smo hodili za domačinko, ki se je vračala domov. Ker si poti nazaj nismo zapomnili, je trajalo kar nekaj časa, da smo le prišli do avta. Grad Peleš smo si tako ogledali le od daleč.

nagrobnike pokojnih narisali zabavne slike iz njihovega življenja.

Žal je bilo našega potovanja konec. Na poti nazaj smo ob cesti opazili veliko stojnic in manjših trgovinic. Videli smo celo sejem, kjer so prodajali živali, in tabore nabiralcev gob.

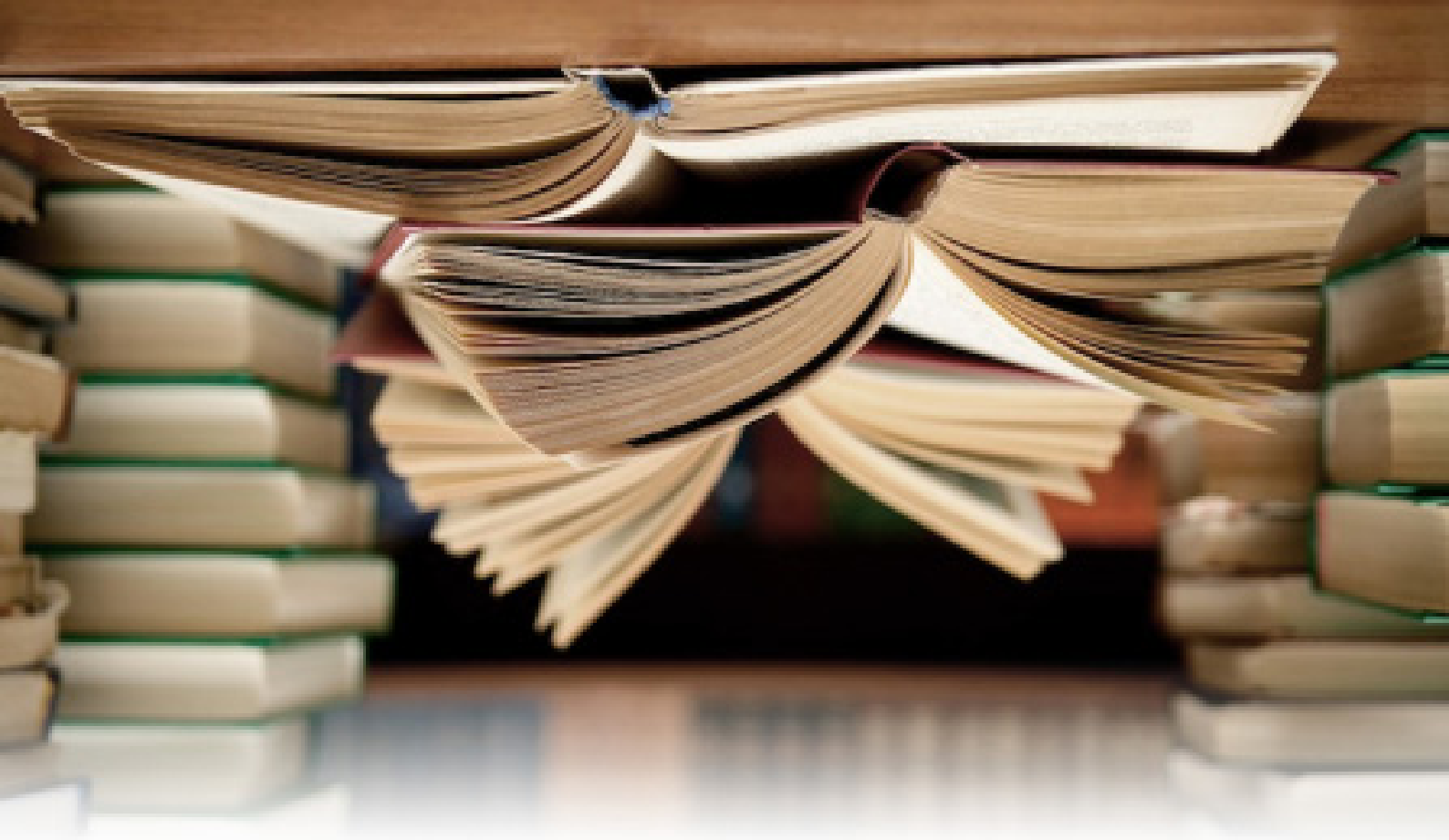
Potovanje je bilo na žalost kratko, a zabavno. Ljudje, ki smo jih na poti srečevali, so bili prijazni, čeprav smo se z njimi težko sporazumevali, saj niso znali angleščine, mi pa ne romunščine. To potovanje priporočam tudi ostalim, ker ima Romunija bogato zgodovino, hkrati pa je to dežela polna nasprotij, saj sem na eni strani videla veliko revščino, na drugi strani pa bogastvo.

Ema Krajnc, 9. b

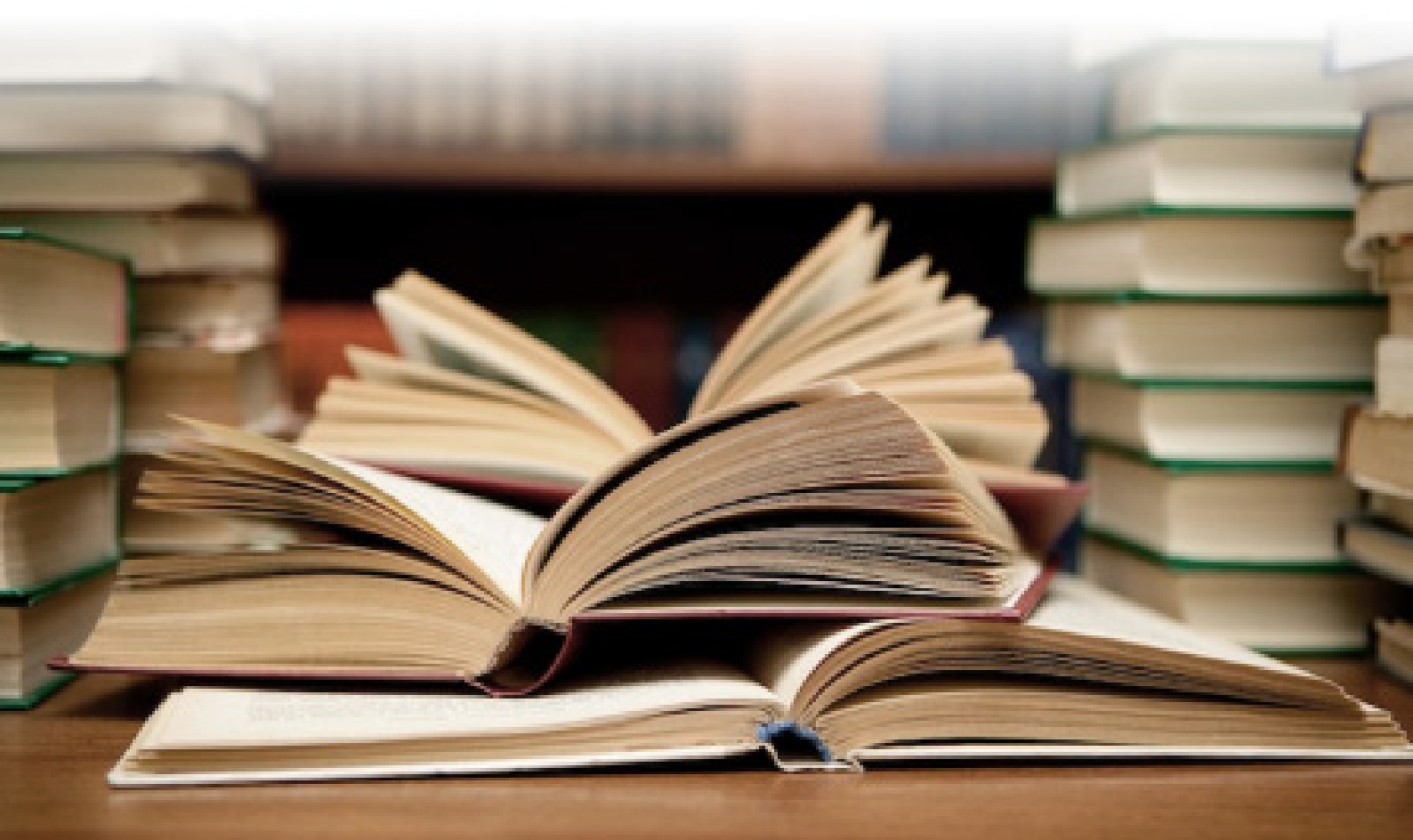
V Brasov smo pripotovali v poznih urah, zato si mesta nismo ogledali. Na poti do hotela smo videli veliko potepuških psov, ki so se mi kar malo zasmilili. Naslednji dan nas je presenetila vožnja skozi prelaz, kjer je bila cesta zelo slaba. Na cesti smo večkrat naleteli na pastirje, ki so domov gnali svojo čredo. Končno smo prispeli do samostana Voronet, ki je zaščiten kot svetovna dediščina. Zgrajen je bil že v srednjem veku, njegova posebnost pa je poslikava z živo modrimi barvami. Ker smo bili oblečeni v kratke hlače, smo si morali okoli pasu zavezati ogrinjala. Samostan je bil zanimiv, ker je bil majhen, poslikan tako z zunanje kot notranje strani. Po ogledu smo odšli še do

pokopališča. Verjetno boste mislili, da smo bili malo nori, da na potovanju obiščemo pokopališče. A to je bilo veselo pokopališče, ki se imenuje tako, ker so včasih verjeli, da je smrt nekaj lepega in zabavnega, zato so na

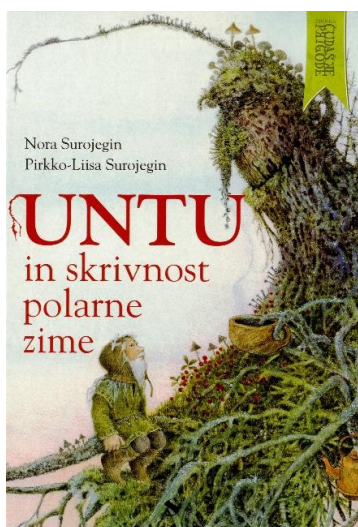

“Ljudje zelo radi beremo. Številni so tudi tisti, ki se s pisano besedo najlažje izražajo. Malo pa je takih, ki se lotijo pisanja in svoje občutke, razmišljanja, sebe pretopijo v izmišljeno ali resnično zgodbo. “

V tem šolskem letu smo se udeležili **jesenskega literarnega natečaja NMK** (Naša mala knjižnica). Učenci so prebrali knjigo in napisali domišljjsko ustvarjalni spis, ki se je navezoval na vsebino knjige. Spis učenke 4. a Lare Stoilov Spasove je bil izbran med najboljše na III. stopnji Literarno-likovnega natečaja. Nagrajen spis je učenka javno prebrala na prireditvi na Slovenskem knjižnem sejmu. Prejela je knjižno nagrado in poklepeta s pisateljico Jano Bauer.

N. Surojegin: UNTU IN SKRIVNOST POLARNE ZIME

Untu Vili na obali najde nagrbnčeno razglednico, na kateri piše: »Svetel božič!« Kaj bi lahko bil božič? Ali je mogoče, da razsvetli tudi najtemnejše obdobje zime? Možiček Untu se odpravi iskat svetlobo sredi zime daleč na sever. Na dolgem potovanju bi gotovo izčrpan omagal, če mu na pomoč ne bi priskočile številne gozdne živali in druga bitja. Bo Untu dosegel laponsko hribovje? Bo spoznal skrivnost božiča?

UNTU SE NAM PRIDRUŽI NA BOŽIČNEM SLAVJU (domišljjsko-ustvarjalni spis)

Nekega mrzlega zimskega dne, ko nama je ledeni veter bril lica, sva se z bratcem po sankanju odpravljala domov. Bratec je v snegu videl čudne sledi, zato sva jim sledila.

Pod smreko sva zagledala majhnega možička. Na glavi je imel usnjeno čepico, ki je bila zadaj daljša. Na čepici je imel na vsaki strani rog, ki je visel navzdol. Oblečen je bil v temno zelen pulover. Okoli pasu je imel meč in talisman z rdečo puščico. Imel je dolgo sivo brado in sive obrvi. Predstavil se nama je in povedal, da je Untu Vili. Povedal je še, da je namenjen na sever k Severnemu možu, da bi našel skrivnostno svetlobo s severa. Tudi midva sva se mu predstavila. Videla sva, da je premražen in sestradan, zato se nama je zasmilil. Mračilo se je in nama se je mudilo domov, zato sva ga povabila s seboj. Hkrati sva bila zelo vesela, da bo Untu naš gost, saj se je doma pripravljaj poseben večer.

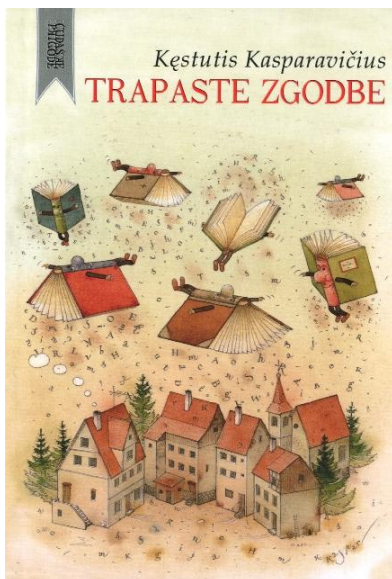
Ko smo prišli domov, je omamno zadišalo po dobrotah. Vsi smo mami pomagali pripravljati za slavje. Untuju so se priprave zdele zanimive, saj je videl, da bomo večerjo postregli kar na tleh. Oče je na tla položil hrastovo vejo za zdravje družine. Nato sva z Untujem razgrnila čist prt. Ostali člani družine so hitro začeli prinašati jedi. Untu je opazil, da v jedeh ni mesa, mleka in jajc. Mama mu je razložila, da so jedi postne, saj se post konča šele naslednji dan. Ko smo bili vsi zbrani, je oče prižgal svečo, ki jo je položil v kuhano pšenico. Potem je položil še denar na pogačo in začel z molitvijo. Vsak od nas se je trikrat prekrižal, sklonil nad pogačo in jo poljubil. Ko smo se usedli, se je Untu usedel poleg mene, saj so bili zanj ti običaji novost. Oče je začel deliti pogačo, pšenico, sadje in bonbone. Untu je že hotel ugrizniti v pogačo, ko je videl, da jaz nekaj iščem v svojem kosu pogače. Vprašal me je, kaj iščem. Povedala sem mu, da je v pogači skrit kovanec in da bo tisti, ki ga dobi, drugo leto srečen in bogat. Ko je Untu pogledal v svoj kos, je videl, da ima kovanec on. Zelo mu je teknil skuhan ohlajen fižol, ki smo mu dodali stisnjen česen. Všeč sta mu bila tudi baklava, sladica iz vlečenega testa z orehi in drobtinami, in zelnik, makedonska jed iz vlečenega testa, ki ima na sredini podušen por in bučke. Po večerji sem se hitro prijela zvezkov. Untu se je začudil in razložila sem mu, da se mora nečesa prijeti. Po običaju mu bo šla ta stvar dobro od rok. Untu je segel v žep s skrivnostnim nasmeškom na obrazu. Kasneje nam je povedal, da ima tam razglednico, na kateri piše Svetel božič in nam jo pokazal. Udob-

no smo se naslonili vsak na svoj naslonjač in bratec ga je prosil, naj nam pripoveduje o svojih dogodivščinah. Untu nam je govoril o svojem potovanju. Povedal nam je o svojem najboljšem prijatelju Floku in Sosedu. Na potovanju pa je spoznal Jazbeca, Kekrija, polhka Silvestra Smuča in njegovo ženo Heleno Hudournik ter njegovega brata Vikija Veselina, megličarja, listno vilo Nijo, medveda kralja gozda in spremenljivčke. Rekel je, da ga je naše praznovanje spominjalo na praznovanje pri polhkih. Tudi pri njih se je dobro najedel. Postregli so mu s sočnimi pitami, pečeno gomoljno z zelenjavo, žuželčjimi jajčeci in ribami iz bližnjih brzic na posteljici iz brinovih jagod. Naučil me je izdelovati okraske iz slamnatih bilk, kot jih je delal Viki.

Bilo je že pozno in Untu je od utrujenosti začel zehati, zato smo se odpravili spat.

Zjutraj smo mu zavili nekaj dobrot za na pot. Untu si je na čevlje nataknil krpjce. Pred njim je bila dolga pot, jaz pa sem ga pospremila do jezerske obale. Ko sva se poslovila, je sonce že zašlo. S kovancem iz pogače in z razglednico v žepu je Untu nadaljeval svojo pot.

Lara Stollov Spasova, 4. a

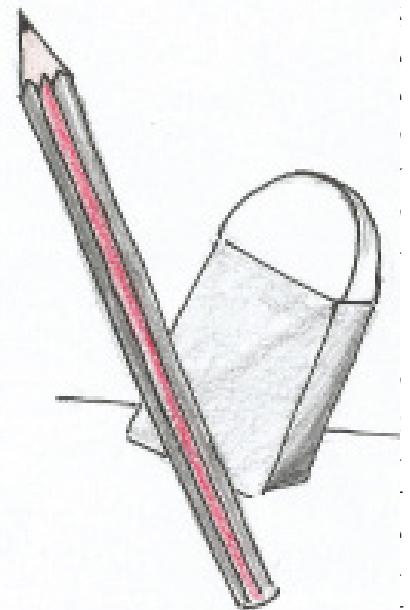
Ob slovenskem dnevu knjige smo se prijaviili še na en literarni natečaj. **Prebrali smo knjigo Trapaste zgodbe** in učenci so napisali domišljjsko-ustvarjalni spis z naslovom *Radirkin fantastični pobeg*. Naša učenka Lara je spet osvojila prvo mesto in dobila knjižno nagrado.

RADIRKIN FANTASTIČEN PODVIG

Franc Potočnik je odložil svinčnik na mizo in glasno zavzdihnil. Pogledal je listek za loto. Ugasnil je luč v trgovini in se odpravil spat. Ni vedel, da ga nekdo opazuje. Bila je prašna radirka, ki ga je zmedeno opazovala z vrha omare, kjer je bila že precej časa na polici.

Radirko je zanimalo, zakaj je Franc tja že precej dni in ni več videla iskric v postavit na polico. Spraševala se je, zakaj v trgovini ni več toliko videla mnogo glav, zdaj pa je Franc velik del dneva preživel sar stala poleg radirke, ji je razložila, da v trgovinici ne vidita več to koncu mesta odprl velik nakupovalni center. Ljudje so se polenili i center, da ne bi preveč hodili. Mislijo, da tako lahko tudi hitreje o trgovinah. Franc že nekaj časa ni prodal nobene potrebščine, z govino, saj mu je primanjkovalo denarja.

Njegovo zadnje upanje je bil listek za loto, ki ga je pustil na mizi. Ra zanimalo jo je, kako tak listek izgleda. Odločila se je, da se odprav jo je poskušala prepričati, naj ostane na polici, kjer bo varna, a rac velika. Odskakljala je do roba police in pogledala dol. Kar zavrte navzdol dolga. Ko je drugič zbrala pogum in pogledala s police, s padla na tla. Radirko je presenetilo, da se ni odbila od tal. Ugotovila na polici in postala trda. Morala bi se več časa gibati, da bi post naenkrat je v temi zagledala velike, okrogle, zelene oči. Bila je n krajšala čas in spala kar tam. Ker je bila mačka izurjena za lov, je

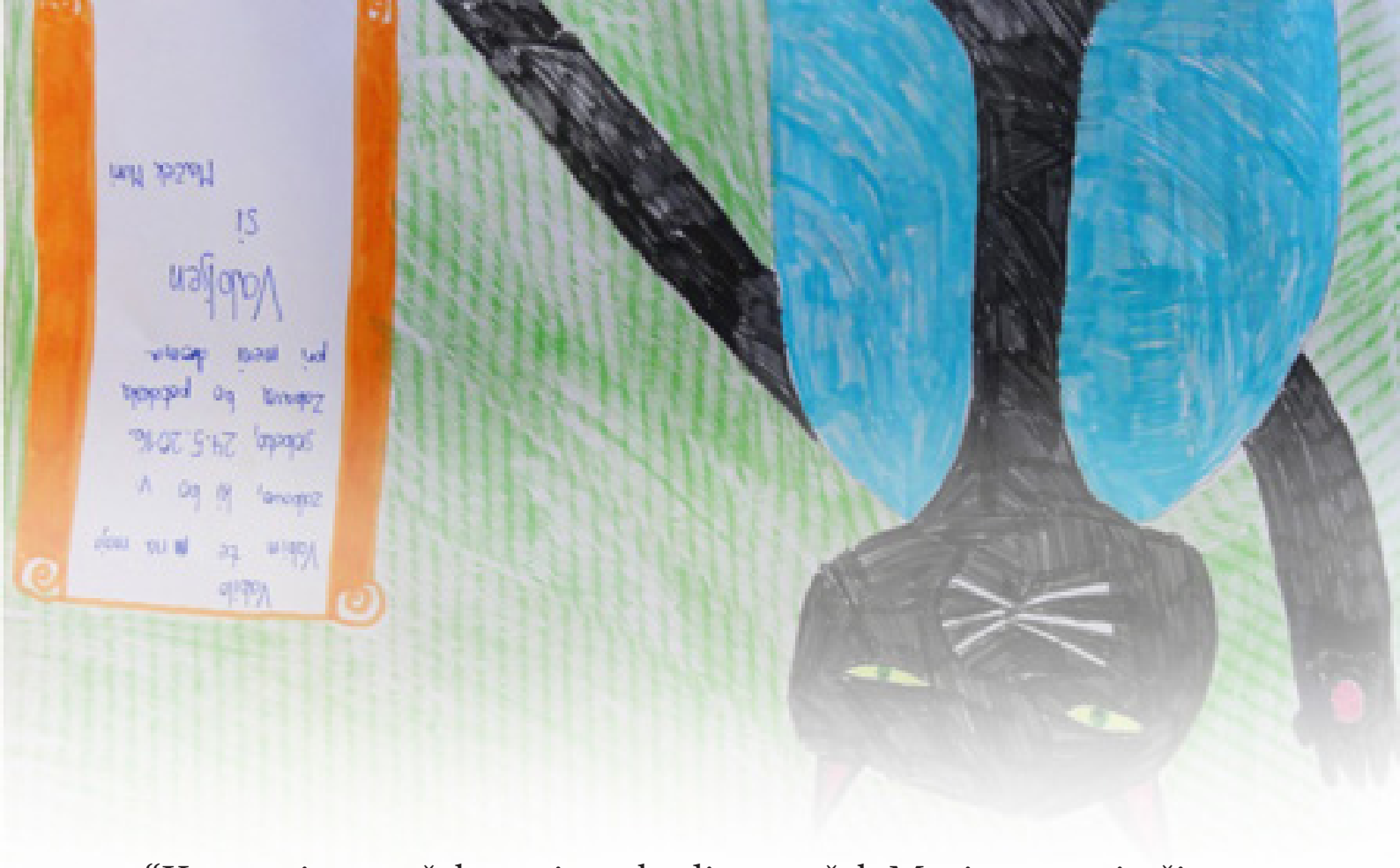
začela loviti radirko. Dolgo jo je lovila, dokler se radirka ni skrila za posodo za dežnike v kotu pri vratih. Mačka se je naveličala in odšla. Radirka se je kesala, ker ni poslušala stare modre lupe in ostala na polici. Ko je radirka zbrala pogum za raziskovanje, je razmišljala, kako bo prišla do mize. Zaslíšala je zvoke. Obrnila se je in zagledala metlo in smetišnico, ki sta skrbeli za čistočo, zato sta želeli pomesti radirko v koš. Radirki je preostalo le eno. Spet bo morala postati gibčna in se tako izogniti kruti usodi. Stekla je k stolu in poskušala skočiti nanj. Poskus ni bil uspešen, saj ji je zmanjkala ped, da bi dosegla vrh stola. Ozrla se je proti metli in smetišnici, ki sta se ji hitro približevali. Spet je poskusila. Tokrat se je močno odrinila. Misli je že, da se bo lahko ujela, a jo je teža potegnila nazaj. Ko je padala, se je že začela poslavljati, saj je videla metlo, ki je bila res že čisto blizu. Zbrala je vse moči in poskusila zadnjič. Tokrat ji je uspelo. Od stola se je močno odrinila in pristala na mizi. Končno si je lahko oddahnila. Pogledala je naokoli, da bi videla, kje se nahaja. Presenečeno je ugotovila, da je pogled čisto drugačen od tistega, ki ga je ves čas imela s police. Ko si je trgovinico tako ogledovala, je na svoji mizi zagledala loto listek. Veselo je odskakala do listka, ki je bil razlog njenega podviga. Od navdušenja se je premočno odrinila in pristala na listku. Po nesreči je pobrisala nekaj številčk. Od strahu je zakričala. Krik je zbudil svinčnik, ki je spal na mizi poleg listka. Ko je svinčnik videl, kaj je radirka storila, se je močno razjezil. Razložil ji je, da je dobitek na lotu edina možnost, da Franc obdrži trgovinico. Radirki je bilo zelo žal. Svinčnik je poskušal napako popraviti. Po spominu je skušal označiti izbrisane številke na listku. Od utrujenosti sta oba z radirko kasneje zaspala.

Zgodaj zjutraj je Franc prišel v trgovino, vzel listek in odhitel ven. Čez nekaj časa se je vrnil in prižgal radio. Napeto je poslušal. Ta čas sta ga radirka in svinčnik opazovala. Glas na radiu je povedal zadnjo številko in Franc je od navdušenja zaploskal. Po licu so mu tekle solze sreče. Radirka in svinčnik sta se vesela objela.

Lara Stoilov Spasova, 4. a

Vabilo
Vabim te na moje
zabavo, ki bo v
soboto, 29.5.2016.
Zabava bo potekala
pri moji domači.
Si
Maček Muri

“Ko zapoje zvonček v uri, prebudi se maček Muri, s taco si oči pomane, dvigne rep in hitro vstane.”

“Če si moj prijatelj, me kliči Pika Nogavička, pike ‘mam na nosku, a nogavičke na nogah. Dom, ki ni mu para, je moja vila Čira čara, tu živim kar sama, dobrodošel mi je vsak.”

Vabilo
Vabim te na moje
zabavo, ki bo v
soboto, 29.5.2016.
Zabava bo potekala
pri moji domači.

Vabljen
si

Maček Muri

VSE NAJBOLJŠE, MAČEK MURI

Najslavnejši in najprijaznejši slovenski muc Maček Muri je 27. marca praznoval svoj 40. rojstni dan. Takrat je prvič zapel tisti slavni zvonček v uri in v otroški svet se je prebudil Maček Muri. Maček Muri je črn navihan muc, ki je navdušil številne generacije slovenskih otrok. V kratki zgodbi je pisatelj Kajetan Kovič prikazal prisrčno ozračje mačjega sveta, kjer nastopa maček Muri, njegova prijateljica Muca Maca, mačji razbojnik Čombej in druge mačke. S pomočjo Nece Falk je zaživela kulisa Mačjega mesta, izšlo je tudi nadaljevanje Mačka Murija, doživel pa je tudi prvi animirani film.

Če bi bil Maček Muri

Zjutraj bi dolgo, zelo dolgo spal. Potem bi si počasi pripravil zajtrk – rogličček in kakav.

Lepo bi se oblekel in šel na sprehod po mestu. S prijatelji bi hodil na nogometne tekme in veliko bral. Pisal bi zanimive knjige.

Rok Bevk, 2. b

Bil bi črn muc s tremi belimi lisami na hrbtu. Rad bi jedel mačjo hrano in se sprehajal po parku. Če bi bil moj lastnik hudoben, bi mu zelo naga-jal. Rad bi imel prijaznega lastnika in potem bi bil tudi jaz priden.

Svit Munih Lakotič, 2. b

Vsak večer bi na večerjo povabil Muco Maco in prijatelje. Gledali bi nogomet.

Matija Bačič, 2. b

Zelo nerodno bi se počutil. Večinoma bi pisal stripe in igral nogomet.

David Polšak, 2. b

Vesel bi bil, če bi imel o sebi lepe pesmice in knjige tako kot on.

Gaši Abdulah, 2. b

Ob prebiranju knjige o Mačku Muriju in poslušanju pesmi smo bili navdušeni nad zabavnim življenjem Mačka Murija in Muce Mace. Učenci 1. b razreda smo si na svoj način predstavljali, kako izgleda mačje življenje.

Če bi bil maček, ampak ne Muri, temveč **MAKS**, bi priredil veliko zabavo za prijatelje mačkone. Postregel bi jim s čipsom in torto.

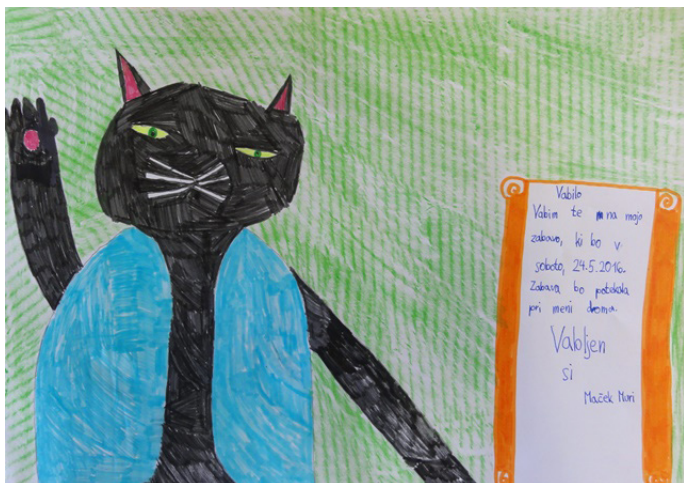
SERGEJ, bi z ostalimi mački v ulici igrali nogomet. Za nas bi navijale muce Čopke.

MATIC, bi se odpravil na morje. Z mačjim avtom bi odpeljal na morje tudi najboljšega prijatelja. Tam bi naročila velik lonček sladole-da z vročim mlekom.

LIAM, bi pripravil praznovanje za mojo mamo muco. Spekel bi ji mlečne piškote v obliki muck.

ARNE, bi se, ko bi se spustila noč, skupaj s sosedovimi mačkoni zbrali in odšli na nočni pohod. Prevrčali bi smetnjake in iskali dobre.

Če bi bila muca, ampak ne Maca, temveč ...

SARA, bi v piceriji naročili pico s sardelami. S prijateljico bi klepetali in pili toplo kavo. Navili bi radio in plesali mačji ples.

LAURA, bi s prijateljicami odšle v lepotilni salon. Skrtačile bi si repke in uredile lepe frizure.

ANA, bi glasno mijavkala in zabavala ostale mačke.

Murijev dan

Maček Muri majhen tuli,
prebudi se v majhni uri.
Zvonec udari tika-taka,
Muri še naprej koraka.
Maček Muri se zbudi,
kaj naj on zdaj naredi.
Pa mi reče: »Hočem spat.«
Jaz mu rečem: »To boš šel še mnogokrat.«
Stopi v mesto in reče: »Stop!«
Prodajalka reče: »Stop!«
Pozno je in že noč grozi,
Maček Muri domov hiti.
Pride domov, popije mleko spet,
nato pa brž v sanjski svet.

Alja Košmrli, 5. b

MAČEK MURI

Maček Muri zjutraj spi,
Muca Maca ga zbudi.
Maček Muri
hitro vstane
in pozabi na vse spanje.
Muci Maci se mudi,
da si zajtrk naredi.
Maček Muri jo prehiti
in za oba zajtrk naredi.
Zajtrk jesta zdaj oba,
da na delo bi odšla.
Amin Šmrković, 5. b

MAČEK MURI

MAČEK MURI SE ZBUDI
IN ZAČNE PLESATI.

PLEŠE CELI DAN IN NOČ.
NATO PA REČE BELA MAČKA:
»TO NI RES, A SI ZA PLES.«

ZALJUBLJENA STA PLESALA
IN VES ČAS KLEPETALA.

Anastasia Vučenović, 5. b

Maček Muri

Ko zbudi se Maček Muri,
pride mimo slon v uri.
Hitro se obleče in vstane,
nato pa pride konj od bele dame.

Grejo vsi v ravni vrsti,
mimo orla z oguljenimi prsti.
Ko prišli so do mlekarne,
so hoteli še do urarne.

Gredo vsi loviti miš,
da bi slon imel mir pri hiš.
To miš so končno le ujeli,
močno v slona so verjeli.
Na poti vidijo smetišče,
naš maček pa zaman slona išče.

A doma ga le pričaka slon,
ki pridno v uri čaka.
Hitro se večer naredi,
naš maček pa takoj zaspi.

Živa Leben, 5. b

TUDI PIKA NOGAVIČKA JE PRAZNOVALA

Le kdo ne pozna najmočnejše deklice na svetu, ki ima po ličkih pegice, oranžne lase, spete v dve kitki? Ima dve različni nogavici in čevlja velika kot čolna. Sama živi v vili Čira-čara. Njen oče je kapitan, ki pljuje po širnih morjih in jo obišče ob praznikih. Njena najboljša prijatelja sta Tomaž in Anica, s katerima se igra na vrtu pred hišo. Ves čas pa jo tudi spremljata opica Ficko in bel konj z velikimi črnimi pikami.

21. maja je Astrid Lindgren podarila rokopis Pike Nogavičke svoji hčerki za 10. rojstni dan. Zato je ta dan uradni rojstni dan Pike Nogavičke, ki letos praznuje okroglih 70 let. Mnogi znani pisatelji in pesniki pravijo, da je knjiga Pike Nogavička še vedno njihova najljubša knjiga.

Če bi bil/-a močan/močna kot Pike Nogavička

- Izruvala bi drevo in ga posadila drugam. (Tijana)
- Prestavila bi blok poleg jezera. (Julija)
- Če bi v avtu zmanjkalo bencina, bi ga nesel na bencinsko črpalko. (Taj)
- Če bi gorelo, bi odnesel svoje stanovanje drugam. (Enej)
- Če bi se avto pokvaril, bi ga potiskala do doma ali do mehanika. (Nikolina)
- Če bi kdo nagajal, bi ga z dvema prstoma frnil stran. (Marko)
- Bazen bi prinesel s sosednje šole na našo. (Anes)
- Če bi prenavljali stanovanje, bi prestavljala pohištvo. (Andreja)
- Če bi kdo nagajal mojim prijateljem, bi mu pokazal samo mezinček, pa bi že zbežal. (Marat)
- Če letalo ne bi moglo vzleteti, bi ga vrgel v zrak kot papirnato letalo. (Lovro)

Jaz sem Pika Nogavička

Potujem po svetu in imama veliko prijateljev. Vedno sem lepo oblečena in hodim na zabave. Imam psa in mačko in okoli moje hiše je veliko rož.

Anisa Safić, 2. b

Sem zelo srečna. Konja dvignem z eno roko. Vsi me občudujejo, ker sem tako močna. Sem zelo dobrega srca in pomagam ljudem. Zato me imajo vsi radi.

Raeni Vidovič, 2.b

Sem zelo močna, bogata, radovedna, smešna ... Najraje se igram z Anico in s Tomažem.

Helena Raduljica, 2. b

Skačem zelo visoko. Dvigam vse, kar si želim. Nikoli nočem odrasti. Jem vse, kar hočem: sladkarije, sladoled, pico ...

Katja Srdić, 2. b

Jaz sem Amelie in ne morem biti Pika Nogavička. Počutila bi se čudno, ker sem druga oseba. Verjetno pa bi bilo zanimivo, da bi imela njeno moč in njene živali.

Naa Amelie Martey, 2. b

PIKA NOGAVIČKA NAJDE MAČKA MURIJA

Nekega dne, ko je bila Pika na sprehodu, je srečala črnega mačka v modrem jopiču.

Nasmehnila se je, ker se ji je to zdelo smešno. Maček Muri jo je vprašal, kaj je tako smešno. Presenetilo jo je, ker lahko maček govori. Čez nekaj časa sta se začela spoznavati in skupaj sta odšla na sprehod. Muri je spoznal tudi Ficka in Strečka. Med sprehodom so videli največje igrišče. Pika, Ficko in Streček so se šli igrati, Muri pa jih je gledal, ker se ni hotel igrati. Čez nekaj časa pa se jim je vseeno pridružil. Potem sta prihitela tudi Anica in Tomaž. Vsi so se imeli lepo in se zabavali. A potem se je zgodila nesreča, saj je Tomaž padel z gugalnice in si polomil roko. Pika ga je dvignila in vsi so šli v bolnišnico. Izvedeli so, da zlom ni bil tako hud. Prišli so starši in

odpeljali Anico in Tomaža domov. Muri se je že hotel posloviti, ko mu je Pika predlagala, naj noč preživi pri njej. Sprejel je ponudbo. Pri Piki so se pogovarjali, jedli, potem pa šli spat. Muri je zjutraj vstal, Piki dal telefonsko številko in odšel. Ostala sta dobra prijatelja.

Aleksej Milić, 5. b

Nekega dne je Pika odšla v park na sprehod. Srečala je mačka Murija. Imel je siv klobuk in črno palico. Pihal je močan veter, zato je Muri moral držati klobuk. Ko je Muriju padla palica, je spustil klobuk, da bi pobral palico. Ampak veter mu ga je odpihnil. Pika je hitro stekla za klobukom. Ko ga je ujela, ga je vrnila Muriju, ki se ji je zahvalil. Takrat sta postala prijatelja. Odšla sta v Pikino vilo Čira-čara. Tam sta popila čaj in se pogovarjala. Pika je Murija predstavila svojim prijateljema Tomažu in Anici. Postali so prijatelji. Do večera so se igrali, nato pa odšli spat. Ko se je zdanilo, je Muri odšel domov.

Alen Huskić, 5. b

OBISK MAČKA

Pika Nogavička je šla na sprehod. Med potjo je srečala Mačka Murija. Maček jo je razburjeno pogledal, kot da je še nikoli ni videl. Pika je mačka odnesla domov. Razkazala mu je svojo vilo. Maček Muri je bil presenečen. Pikina vila je bila veliko večja kot njegova. Maček se je sprehodil okoli nje in se skrival. Kmalu je postal lačen. Pika je šla v trgovino. Ko se je vrnila, mačka ni bilo več. Poklicala je Anico in Tomaža. Vsi skupaj so iskali Murija. Tomaž je našel sledi, ki so vodile do neke moderne hiše. Videli so, kako drži gospod v rokah mačka. Gospod je rekel, da je to njegov maček. Vsi so si oddahnili in odšli nazaj v vilo.

Amir Lulić, 5. b

Pika Nogavička,
Pika Nogavička
ima rdeča lička,
vedno nasmejana
nikoli ni užaljena.

Z njenimi prijatelji
zabava ni končana.
Pride pa še Ficko
od Pike mali micko.

Potem pa še konj
ta velik rompomom.
Skupaj se igrajo,
zraven pa smehljajo.

Eva Hendrickx, 5. b

“Nekaj je v zraku. Lepega. Nežnega. Mimobežnega. Nekaj je v zraku.
Čuti se. Sluti. Kot dih in drget. Kot šum in šepet v slednji minuti.”
Tone Pavček

MOJ DEŽNIK JE LAHKO BALON

Jelki je nova žoga padla v potok in mama in oče pa tudi stari starši so ji rekli: »Nič nisi pazila na žogo!« Da ne bi videla jeznih obrazov, ki so jo gledali skozi okno, se je skrila pod svoj dežnik, ga močno prijala za kljuko, zaprla oči in zašepetala: »Moj dežnik je lahko balon!« In takrat jo je dežnik ponesel med oblake in v deželo Klobučarijo.

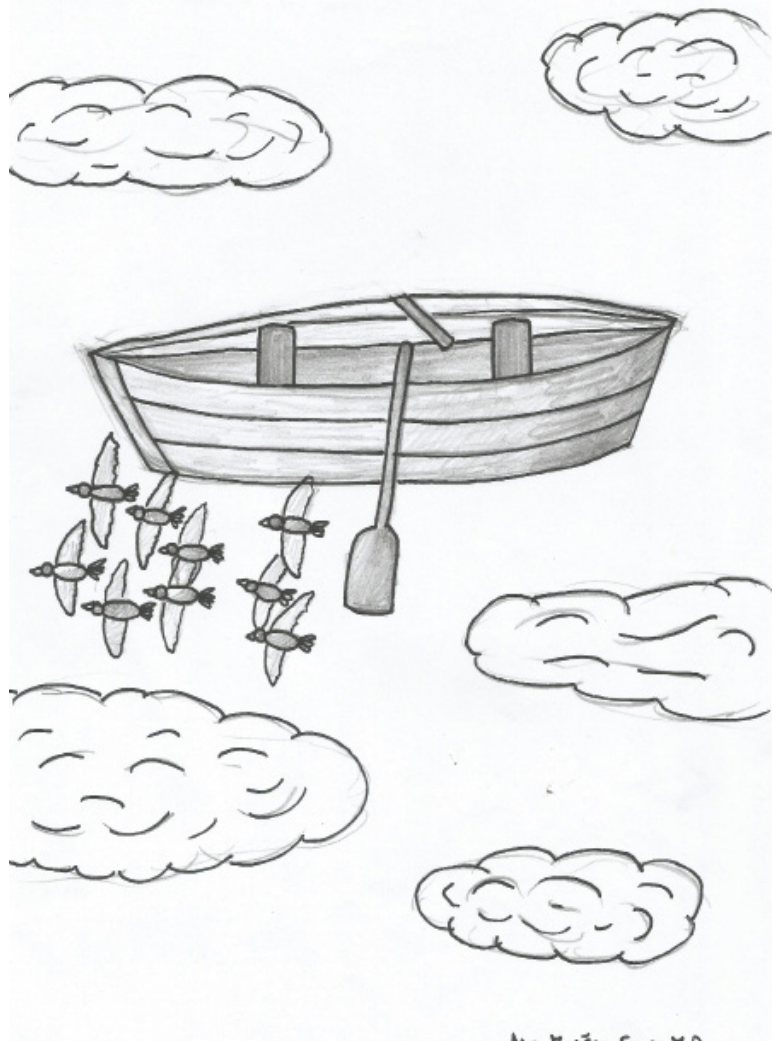
Ja, tako je zgodbo napisala Ela Peroci. Učenci tretjih razredov so knjigo prebrali za Cankarjevo tekmovanje. In ko so tudi sami zatisnili oči in izrekli tiste besede: »Moj ..., so tudi sami odpotovali v svet domišljije.

MOJ ČOLNIČEK JE LAHKO BALON

V neki majhni beli hiški je živela družina Novak. V tej družini so bili dedek, babica, mami, oči in hčerka Laura. Vsi so bili sladkosnedi. A mami in oči ne tako. Lauri nista vsak dan dovolila jesti bonbonov. Laura je bila stara sedem let, za svoj osmi rojstni dan pa je dobila čolniček.

Nekega dne se je šla prvič s čolničkom potepat. Ko se je odrinila, je razmišljala o pticah, nebu. Kar naenkrat je čolniček vzletel. Videla je družino, ki jo je gledala in tekala sem in tja. Opazovala je tudi ptice, ki so letele za njo. Nekatero so letale ob njej in pred njo. Kmalu je prišla v deželo Čira čara. Ko je pristala na trdih tleh, so k njej pritekli otroci. Ozrla se je naokoli. Videla je rože, na katerih so namesto cvetov rasli bonboni. Z otroki se je hitro spoznala. Igrali so se različne igre, kot so bratec reši me, lovljenje, okamenele babe. Čez nekaj časa so se iger naveličali. Nato so se poslovili. Laura je vzela nekaj bonbonov. Sedla je v čolniček in že je zletela v zrak. Ko je prišla domov, so jo še vedno vsi nestrpno čakali. Najprej so jo hoteli okregati. A Laura jim je hitro potisnila bonbone v usta. Takoj so bili vsi srečni. Veliko so jih pojedli.

Tako je družina Novak pojedla v enem dnevu veliko bonbonov.

EVA
VARESELLI 7.4

MOJA KAPA JE LAHKO BALON

Nekoč je živela deklica z imenom Matilda. Zelo rada je imela sneg. Nekega zimskega dne je zapadlo zelo veliko snega in Matilda je takoj vzela svoje sani in odšla na bližnji hrib, da bi se sankala.

Spuščala se je po hribu, a ni opazila globoke črne luknje, zato je vanjo padla skupaj s sanmi. Ta luknja je bila temna in mrzla, zato je bilo Matildo strah. Takrat se je spomnila in na ves glas zavpila: 'Moja kapa je lahko balon!' V tistem trenutku se je njena kapa napihnila in Matilda je poletela iz luknje visoko na nebo. Letenje ji je bilo zelo všeč, zato se je odločila, da bo še malce letela in si ogledovala mesto pod seboj ter otroke, ki uživajo v snegu. Nenadoma pa ji je kapa počila in začela se je spuščati proti tlu, ampak na srečo je pristala ravno pred šiviljskim salonom. Prosila je šiviljo, če ji lahko zašije strgano kapo. Ko je šivilja kapo zašila, je Matilda znova poletela na nebo. Sonce je zahajalo in spomnila se je na svoje starše in sestrico, ki jo je imela zelo rada, in so bili verjetno že v skrbeh za njo. Zagledala je polje, polno ledenih rož, zato se je odločila, da jih nabere in odnese domov.

Ko je prispela domov, je dala vsem po eno rožo, svoji sestrici pa največjo in najlepšo ledeno marjetico. Vsi so bili darila zelo veseli, zato so pozabili, da so bili v skrbeh zanjo. Vprašali so Matildo, zakaj ni tudi sebi utrgala ledeno

rožo. Matilda pa je veselo odgovorila nazaj: 'Jaz ne potrebujem rože, ker imam svojo kapo, in moja kapa je lahko balon!'

Taša Krejč, 3. b

MOJA ODEJA JE LAHKO BALON

Moja odeja je lahko balon, seveda če se spustim z bloka navzdol.

Ko se spustim, moram biti pozorna, da se močno odrinem. Ko letim navzdol, moram paziti, da ne spustim odeje. Med potjo moram malo jadрати. Ko se spuščam, trdno z obema rokama držim konec odeje. Ne smem gledati navzdol, ker če pogledam, strmoglavim, zato gledam samo naprej.

Z odejo lahko prideš v Afriko, Ameriko, Južno Korejo, Kitajsko, Grenlandijo, Španijo, Madagaskar ... Na pesku lahko pristaneš mehko, na betonu pa trdo. Med letom na Kitajsko vidiš Rusijo in branjevce, ki prodajajo ruske babuške, in najgloblje jezero na svetu Bajl-

kansko jezero -1637 m. Med potjo v Španijo poletim čez goro Mt. Blanc - 4810 m. Med potjo v Južno Korejo grem nad Mt. Everest - 8850 m in Himalajo. Med potjo na Madagaskar občudujem reko Nil. Med potjo v Ameriko uživam čez Labradorsko morje. Med potjo v Afriko hitim čez Sredozemsko morje.

Po tem potovanju z odejo pridem domov, odejo odložim v kot in se grem igrat.

Marcel Hribar, 3. a

Vzel je škatlo, nabral lizike in bonbone ter odletel domov. Objubil jim je, da jih bo še obiskal. Od takrat naprej ni nikoli več izgubil prijateljev.

Nace Kobal, 3. a

MOJA ŠKATLA JE LAHKO BALON

Nekega sončnega dne je Miha hotel leteti z balonom. Imel je ogromno škatlo in spomnil se je, da jo bi lahko imel za balon.

Miha nhče ni maral, ker je imel velika ušesa in majhen nos. Zato si je zamislil, da bi s škatlo odletel v deželo sladkarij in da bi vsakemu prinesel pet lizik. Živel je v Kranjski Gori. Prijel je škatlo za ročaje in čudežno poletel. Od blizu je videl Triglav, ljudi kot pikice, avtomobile kot jajčka, hiše pa kot kvadratke in čisto vse je bilo majhno. Nato je zagledal sladkorno deželo. V tej deželi so bila čokoladna drevesa, na katerih so rastle bonboni in lizike, vse je bilo iz sladkarij. Čez nekaj časa je prispel v sladko vas z imenom Sladkornica. V tej vasi so bili otroci, ki so se želeli igrati igro sladoledomet, ampak potrebovali so še enega igralca. Zato se jim je pridružil še Miha. Ves dan so se zabavali in ko se je stemnilo, so ga vprašali, če bi prespal pri njih, ta pa jim je odgovoril, da bi z veseljem ostal, če ga starši ne bi pogrešali.

MOJA URA JE LAHKO BALON

Nekega sončnega dne, ko na nebu ni bilo niti enega samega oblaka, se je Jelka odpravila v trgovino. Kupila si je prečudovito uro, ki si jo je ogledovala že dolgo časa.

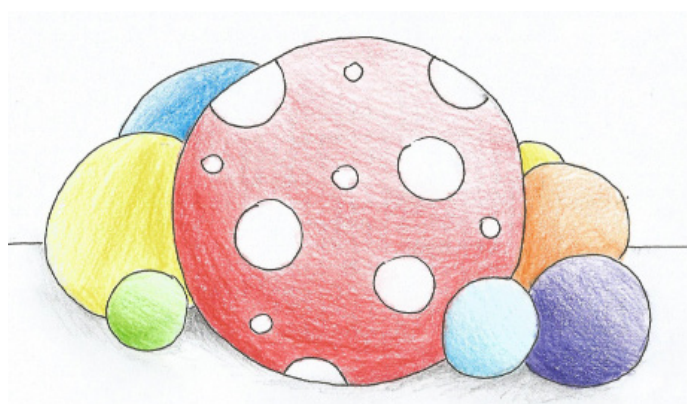
Ker je bila tako navdušena nad njo, si jo je nemudoma nadela. Odšla je na travnik in se ulegla. Pomislila je, kako lepo bi bilo, če bi lahko poletela tja visoko v nebo. In v trenutku, ko je pomislila na to, se ji je želja uresničila. Poletela je nad Kranjem, videla Prešernovo gledališče in stare ulice Kranja, reko Kokro, ki je hladna tekla pod mestom. Na igrišču se je zbralo veliko otrok in vsem je veselo mahala. Odločila se je, da se bo podala še višje na nebo in nenadoma je zagledala nekaj pisanega. Pristala je v Deželi žog. Kotalile so se ena preko druge, bile so različnih barv in velikosti. Jelka si je vse te žoge

ogledovala. Srečala je veliko deklic in dečkov. Našla si je tri prijateljice: Elo, Nino in Lucijo. Dolgo časa so se igrale. A na žalost je bilo že tako pozno, da je Jelka morala oditi domov. Deklice so se odločile, da si Jelka lahko izbere nekaj žog za prijatelje. Jelka je vedela, da bodo vsi njeni prijatelji veseli, če bodo dobili žogo. Potem se je hitro odpravila domov, svojim trem prijateljicam pa je obljubila, da se kmalu spet vidijo.

Ko je Jelka prispela domov, sta jo očka in mami že zaskrbljeno čakala.

Hana Radončič, 3. a

lahko igrali z žogo. In res so se. Po igri je šla domov. Oči jo je hotel kaznovati tako, da bi bila Jelka en mesec brez žoge. Ko je prišla domov, je mami hotela nekaj reči. A preden je sploh kaj rekla, ji je Jelka dala v roke dragulj. Potem je vse obdarovala.

Vprašali so jo, kje pa ima ona dragulj. Jelka pa jim je odgovorila, da ga ne potrebuje, ker ima svoje leteče škornje.

Aron Kabič, 3. b

MOJI ŠKORNJI SO LAHKO BALON

Ko je bil sončen dan, je Jelkina družina kupila Jelki nogometno žogo.

Potem je šla ven in je nogometno žogo brcala v gol. A ko je žoga šla mimo gola, je padla v jamo s kristali in dragulji. Ko so to starši videli, so jo okregali. Ni hotela gledati jeznih obrazov, zato si je obula škornje. Šepetala je: »Moji škornji so lahko balon!« In res so vzleteli skupaj z Jelko. Starši so jo gledali, kam bo odletela. Na strehah hiš je videla ptice, mačke, nebotičnike in dimnike. Potem je opazovala otroke, ki so se lovili in metali kamenčke v vodo. Otroke je prosila, če ji pomagajo dobiti nazaj njeno nogometno žogo. Vprašali so jo, če se bodo tudi oni lahko z njo igrali. Jelka jim je odgovorila: »Seveda.« Šli so v jamo. V njej je bila nogometna žoga. A ne samo to! Tam so bili tudi kristali in dragulji. Pobrala je nekaj draguljev, kristalov in svojo žogo. Otrokom je obljubila, da se bodo

Pravljice so čudeži drobnih doživetij. Pravljice so sanje sredi belega dne. Pravljice so potovanja v skrivne dežele preteklosti. Pravljice so sončni žarki otroštva. Pravljice so male skrivnosti malih ljudi. Pravljice so fantastični drobci čudovitih slik življenja. Pravljice sva jaz in ti.

Franjo Frančič

Učenci 1. a-razreda radi poslušajo pravljice. Posebno so jim všeč pravljice, v katerih nastopajo čarobni predmeti ali osebe.

ČE BI IMEL/-A ČAROBNO PALIČICO, BI PRIČARAL/-A:

- hrčka, ki bi ga potem vsak dan hranil. (Matej)
- da se mami in očka ne bi nikoli skregala. (Kianna)
- mucka. (Tim)
- kužka. (Inti)
- da bi vsi otroci ubogali učiteljice. (Aleksa)
- da bi bili vsi ljudje na svetu srečni. (Rok)
- da bi bilo vedno poletje, da bi se vsak dan lahko kopal. (Neven)
- da bi imel veliko sladkarij. (Nikola)
- da bi pri pouku imel vse račune prav. (Mihailo)
- da bi teta čimprej rodila dojenčka. (Julija)
- da bi vsi otroci ubogali svoje starše. (Petar)
- da bi imel pred blokom vrt, kjer bi gojil zelenjavo. (Nik)
- da bi bila moja družina srečna. (Arsa)
- da bi bilo vedno toplo in sončno. (Maj)
- da na svetu ne bi bilo sovraštva. (Zoja)
- da se fantje ne bi topli. (Tai)
- da bi mi mami dala več denarja. (Kristjan)
- da bi imel metulja. (Eris)
- da bi imela papagaja. (Leonita).
- da bi bila vedno zima. (Sergej)
- da nihče na svetu ne bil lačen. (Tiara)
- da bi vsi otroci imeli veliko igrač. (Viktor)

ČUDEŽNI KLOBUK

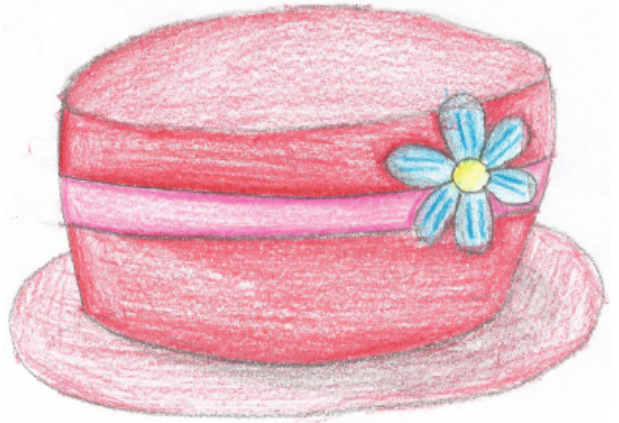
Lepega sončnega dne sem se odpravila v gozd. V notranjosti gozda ob drevesu sem zagledala klobuk, ki je bil nekaj posebnega.

Bil je zanimive oblike in barve. Na sebi je imel rožico, ki je bila vijolično roza barve, ki so se prelivale. Bil mi je zelo lep, zato sem si ga želela ogledati. Sklonila sem se, da bi ga prijela v roke in nenadoma se je začel premikati. Od strahu sem skočila in se tudi malo prestrašila. Čeprav sem bila prestrašena, nisem odnehalo raziskovati klobuka in njegove čudežne moči. Imela sem občutek, da ta čudežni klobuk hoče poleteti. Ko se je klobuk ustavil, sem ga uspešno vzela v roke. Najprej sem si ga natančno ogledala. Nato sem si ga dala na glavo in se odpravila domov, da bi ga pokazala staršem. Med potjo proti domu so se mimoidoči ozirali za menoj in klobukom. Tik pred domom se je zgodil

čudež. Klobuk je odletel z moje glave. Tekla sem za za njim, da bi ga ujela, ampak nisem bila uspešna. Bila sem zelo žalostna, ker ga ne bom mogla pokazati staršem.

Prišla sem domov in staršem povedala svojo čudežno zgodbo o klobuku, ki je odletel. Še danes se večkrat spominjam tega dogodka in upam, da ga bom nekoč zopet srečala in da ga bom lahko imela za svojega.

Vanja Lukenić, 5. a

HUDOBNI PRINC

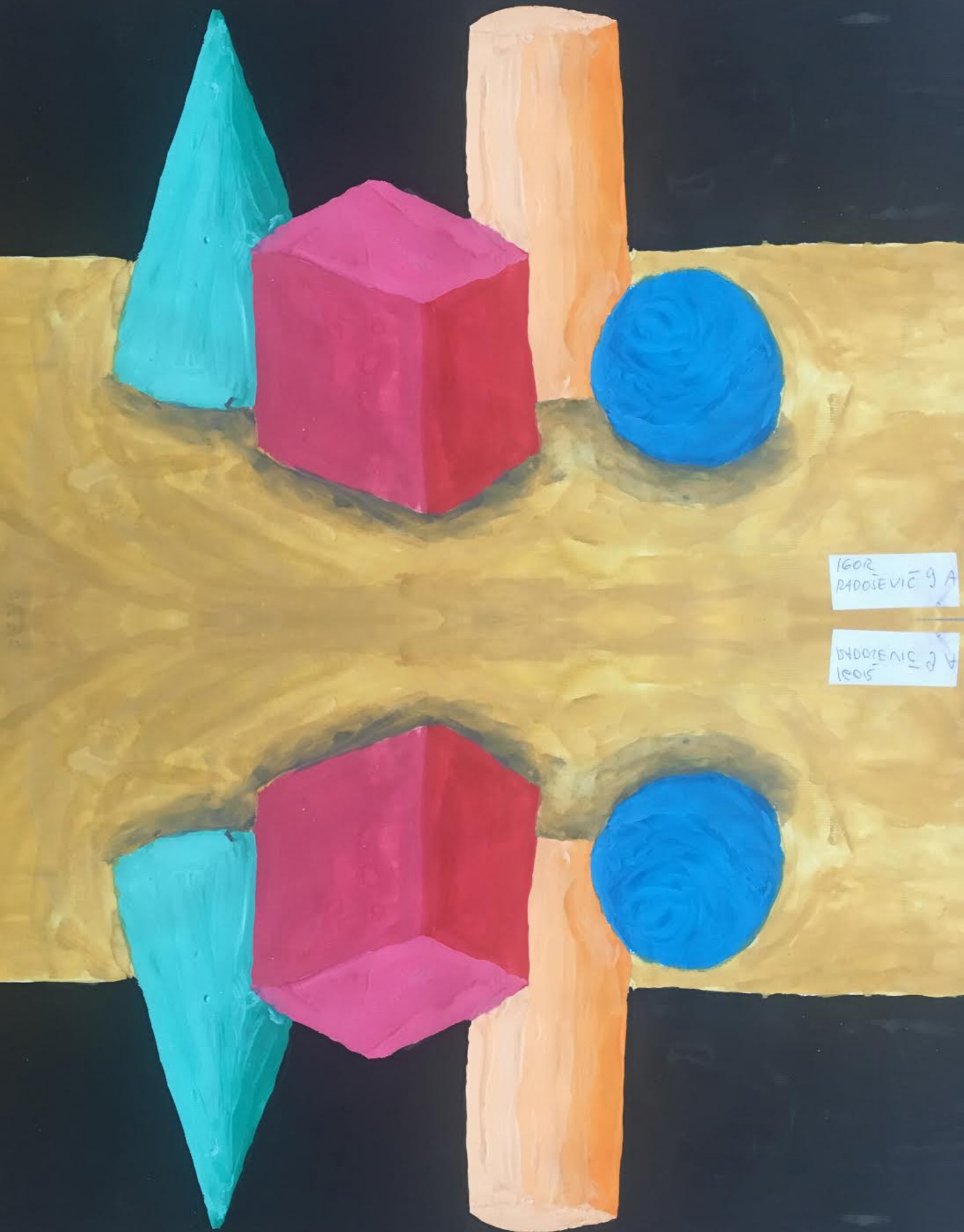
Nekoč je za devetimi gorami živela deklica s svojo babico.

Deklica je nekega dne rekla, da gre v gozd. Vzela je košaro s hrano in odšla. Hodila je po gozdu in si ogledovala ptice, živali in naravo. Ko je že dolgo hodila, je prispela do gradu. Usedla se je na skalo pred grad in začela jesti. Medtem se je zvečerilo. Bilo je zelo temno in deklica se je odločila, da gre v grad in poprosi za prenočišče, zjutraj pa se odpravi domov. Deklica vstane, vzame košaro in se odpravi do gradu. Tam potrka na vrata in odpre ji princ. Deklica prosi za prenočišče. Princ ji dovoli in ji pokaže sobo. Princ pa ni bil prijazen, saj je imel zlobne načrte z deklico. Pripravljal je večerjo in v dekličin kozarec dal strup, da bi ga popila in umrla. Princ je to naredil že mnogim deklicam in popotnikom. In vsi so doživeli žalosten konec. Deklica je prišla na večerjo in začela jesti.

Tisti trenutek so skozi okno pogledali trije prijatelji: zmaj s tremi glavami, lovec in volk. Ko je deklica hotela piti iz kozarca, sta zmaj in volk začela zganjati hrup. Princ in deklica sta šla pogledat. Medtem se je lovec splazil v grad do mize in zamenjal kozarce. Ko sta se princ in deklica vrnila, sta popila vodo iz čaše in princ se je zgrudil na tla. V grad so pritekli volk, zmaj in lovec in deklici vse razložili. Zahvalila se jim je in odšla domov k babici.

Babica je bila malo prestrašena, ker deklice tako dolgo ni bilo domov. Nato pa sta živeli srečno do konca dni, medtem ko so volk, zmaj in lovec srečno živeli v prinčevem gradu.

Naja Kolar, 4. b

IGOR
RADOSEVIC 9 A

IGOR
RADOSEVIC 9 A

BOLNA BABICA

Nekoč je za devetimi gorami in za devetimi vodami živel deklica s svojo babico.

Nekega dne pa je babica zbolela. Kot starešino so jo zelo spoštovali. Sklicali so vse zdravnike kraljestva, a nihče je ni mogel pozdraviti. Deklica je bila zelo žalostna. Skrbelo jo je za babico, zato je odšla v gozd nabirat gozdne sadeže. V gozdu je srečala starca, ki ji je rekel, da obstaja zdravilo, ki lahko pozdravi babico. Deklica mu je prisluhnila in ga vprašala, kje je to zdravilo. Odgovoril ji je, da raste za deveto goro na vrtu pred gradom, ki ga brani zloben zmaj.

Svetoval ji je: »Zdravilo urno utrgaj in pojdi z vrta. Nato ga daj v vročo vodo. Po petih minutah ga vzemi iz vode in to tekočino naj babica popije.« Deklica se mu je zahvalila in odšla je po svetu. Med potjo je srečala poškodovanega volka. Obvezala mu je rano in ga vzela s seboj. Čez nekaj časa je srečala princa, ki jo je vprašal, zakaj se potepa v divjini. Deklica pa mu je odgovorila, da išče zdravilo za babico. Vprašal jo je, če se ji lahko pridruži. Ker bi deklici prišla kakšna pomoč prav, je privolila. Tako so vsi trije nadaljevali pot. Nekega dne so prišli pred grad, ki ga je stražil zmaj. Deklica je rekla princu: »No, zdaj je prišel čas, ko potrebujem tvojo pomoč.« Hotela je še nekaj povedati, a prekinil jo je glasen pok. Deklica se je ozrla proti zmaju, ki je padel na tla. Iz gozda je namreč prišel lovec s puško v roki. Deklica ga je vprašala, zakaj je to naredil. Lovec ji je odgovoril, da sama ne bi zmogla in ji zažugal, naj pohiti in naj volka pusti, da se bo najedel. Še preden je lovec odšel, ji je rekel, naj iz drevesca, ki je na vrtu, utrga samo en list. Lovec se je poslovil in odšel. Deklica je šla na vrt, utrgala en list in odšla z vrta. Pred njim je bil portal. Deklica je vstopila in prišla k babici.

V posodi na peči je že vrela voda. Deklica je v vodo dala list in počakala pet minut. Vzela ga je ven in dala tekočino popiti babici. Babica je bila zdrava kot riba. Deklica in princ sta se poročila in vsi so bili srečni. Od takrat naprej si kuhamo čaje, ko smo bolni. Če mene ne bi bilo tam, zdaj čaja ne bi pili.

Noel Milost, 4. b

DEKLICA IN VOLK V GRADU

Nekoč je živela deklica, ki je prebivala pri babici. Ko je deklica dopolnila štirinajst let, ji je babica umrla. Ostala je sama.

Nekega popoldneva je na vrata potrkal volk. Deklica je odprla in se zelo prestrašila. Volk je rekel, da se ji ni treba bati in da je zelo lačen. Deklica mu je odgovorila, da tudi ona nima ničesar za pod zob. Odšla sta po svetu iskat hrano. Že čez nekaj časa sta srečala lovca in ga vprašala, če ima kaj hrane. Lovec je kot bi mignil odšel stran in rekel, da jima ne bo dal hrane. »Še slabo se ti bo godilo,« sta vzkliznila. Deklica in volk sta prišla do gradu. Potrkala sta, a nihče jima ni odprl. Vstopila sta in notri zagledala zmaja, ki je bil tudi lačen. Volk je dal zmaju nekaj borovnic, ki sta jih nabrala po poti. Deklica je bila zelo vesela, da je volk to storil, zato ga je poljubila. Takoj zatem pa se je volk spremenil v princa. Zmaj je rekel, da jima uresniči eno željo. Princ in deklica sta takoj rekla, da naj prežene lovca iz te dežele.

In res. Lovec je odšel iz te dežele. Deklica in princ pa sta srečno živela v svojem gradu, ki ga je stražil zmaj iz gozda.

Nika Por, 4. b

DEKLICA IN VOLK

Nekoč je živela deklica z rdečo kapico. Strašno si je želela imeti domačo žival. Želja pa se ji ni in ni uresničila.

Ta deklica pa je bila zelo prijazna do živali. Zato je mami povedala, da si že dolgo želi domačo žival. Mama pa je le rekla: »Če boš živali pomagala, ja, drugače ne«. Deklica je odšla v gozd pomoč iskat k volku. A ko je prišla do brloga, ga ni našla. Odpravila se je na dolgo pot do zmajčka. Hodila je sedem dni in sedem noči. Ko je prispela do zmajčka, ga je prosila, če ji lahko pove, kje je njen prijatelj volk. Zmajček ji je povedal, da bo to morala ugotoviti sama. Dal ji je zlato jabolko in ji povedal, da ko ga bo pojedla, bo tudi izvedela, kje je volk. Deklica se je zahvalila in ko je ugriznila v jabolko, je zagledala svojo babico. Obe sta se zelo razveselili. A deklica ji je povedala, da mora naprej. Spet je ugriznila v jabolko in pred njo se je prikazal princ. Najprej je mislila, da je to lovec. Hitro je ugriznila v jabolko in sredi jase zagledala volka, volkuljo in tri mladičke. Volku je povedala svojo željo in uresničila se ji je. Dobila je volkca za domačega ljubljence. Sedaj se Rdeča kapica in volk srečno igrata.

Uma Černe Klofutar, 4. b

ZAJEC IN ZLATI COPATI

Nekoč je živela princesa Leksi, ki je imela rada svoje zlate copate. Imela je zlobno polsestro. Ker je hotela nagajati, je njene zlate copatke skrila v gozdu. Našel jih je zajec. Ko jih je obul, je ugotovil, da so čarobni. Copati so znali pripovedovati pravljice. Vsakič, ko je bila v pravljici princesa Leksi, so se copatki začeli jokati. Zajec se je odločil, da bo poiskal princeso Leksi. Ko jo je našel, je jokala od sreče, ker je dobila copate nazaj. Zajcu je dala poljub in ta se je spremenil v lepega princa. Zaljubila sta se in živela srečno do konca dni.

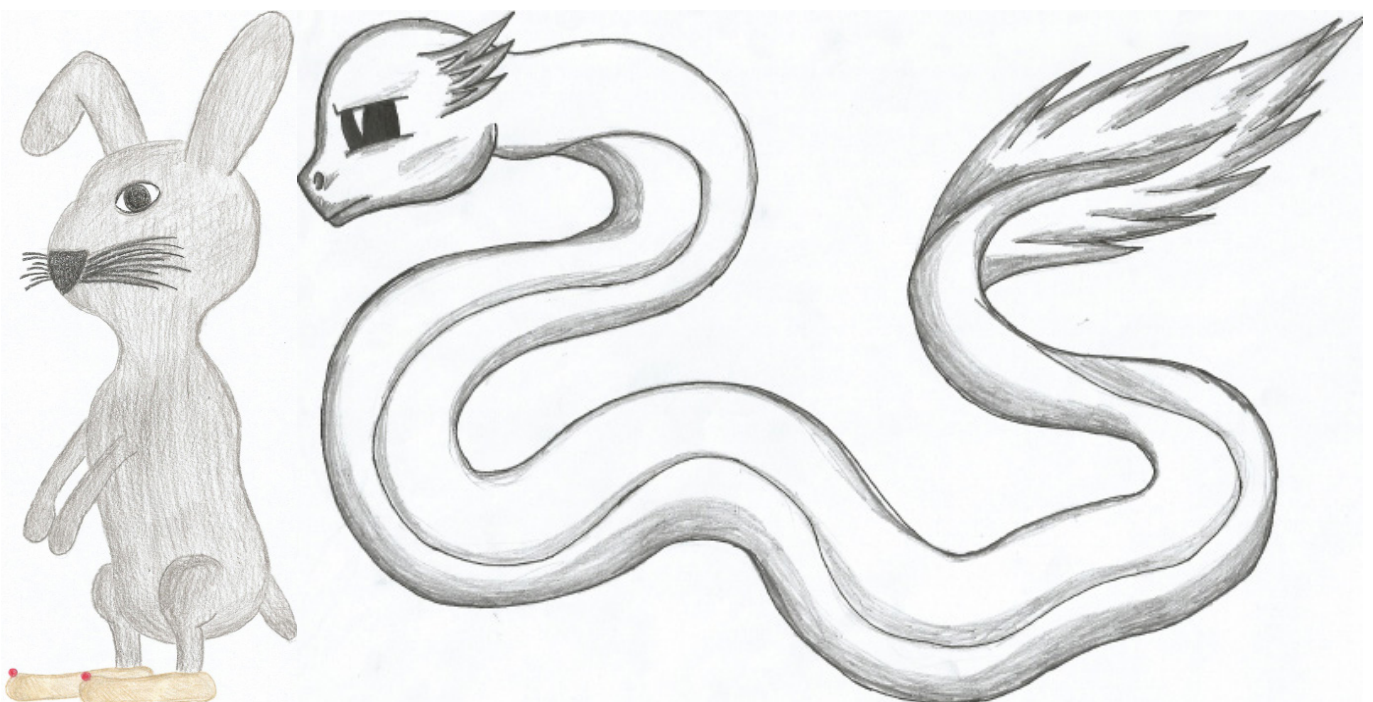
Aleksandra Pavlič Atlagič, 3. a

SPREMENJEN KONEC PRAVLJICE – O TREH GRAHIH

Pred vrati je stal zmaj. Tam je stal že sedem dni in sedem noči. Ko je minil sedmi dan, je imel zmaj dovolj čakanja. Najbrž je čakal, da prideta ven graščak (siromak) in njegova lepa žena, da jima bo dal viška. Zdaj se mu je posvetila sijajna ideja, da bi se skril za bližnje drevo. Toda kako, ko pa sem tako velik, si je mislil. "Ah, vredno je poskusiti," si je še dejal, potem pa izginil za bližnje drevo. Ni čakal dolgo, ko sta ven prišla graščak in njegova žena. Nista videla zmaja, saj sta se pogovarjala med seboj. Zmaj je med čakanjem zaspal. Spal je kar sedem dni in noči. Medtem sta se graščak in njegova žena odločila, da se bosta preselila v sosednji grad. Ko se je zmaj zbudil, je za drevesom čakal še sedem let, dokler ni poginil.

Graščak in njegova žena pa sta imela od takrat mir pred zmajem. Živela sta srečno do konca svojih dni.

Mia Munih Lakotič, 4. a

NAGAJIVI JUNAKI

Nekoč pred davnimi časi so v mestu pravljic živele pravljice. V mestu je vladalo le eno pravilo: nihče ni smel pobegniti iz svoje pravljice in oditi v drugo pravljico. A dva med njimi se nista držala tega pravila.

Nekega dne se je pomorščak Sinbad odločil, da ne želi več nastopati v svoji pravljici. Poklical je mladeniča iz pravljice Železni prstan in ga vprašal, če lahko za nekaj časa zamenjata vlogi. Mladeniču je bila ideja zelo všeč in takoj sta se zamenjala. Toda nihče od njiju ni vedel, kaj mora početi v pravljici. Zato sta se znova srečala. Dogovorila sta se, da bosta šla najprej na dopust, s seboj pa lahko vsak vzame tri prijatelje iz pravljice. Mladenič je s seboj vzal psa, mačko in kačo, Sinbad pa enega od trgovcev, ptico in kačo. Ker so vedeli, da bodo otroci žalostni, ker v pravljici ne bo glavnih junakov, so našli nadomestne junake, jim dali navodila in odšli.

Že za prvim vogalom so našli pravljico Cesarjeva nova oblačila. Ker so hoteli vedeti, kdo je ta slavni cesar in kako bo oblečen, so se odločili, da bodo pokukali kar v to pravljico. Vstopili so in takoj so se znašli v mestu, ki je bil videti kot raj. Prebivalci jih sicer niso navdušeno gledali (sploh ne živali), a jih to ni zmotilo. Ljudi so spraševali, kje je kralj, a nihče jim ni odgovoril. Potem je Sinbad naletel na starčka, ki jim je povedal, da je cesar v oblačilnici v gradu. Povedal je tudi, da si ravno oblači novo obleko, ki sta mu jo sešila prava profesionalca. Sklenili so, da bodo počakali cesarja.

Končno se je pripeljal v kočiji. Vsi so hvalili njegovo obleko, oni pa so kričali, da je cesar nagec. Tudi meščani so to opazili in začeli žvižgati. Nato se je prikazal varuh pravljic in vse pravljичne junake oštel in jim rekel, da se morajo takoj vrniti v svojo pravljico. Od takrat naprej nikomur več ne pride na misel, da bi zapustil svojo pravljico, čeprav so na potovanje imeli lepe spomine.

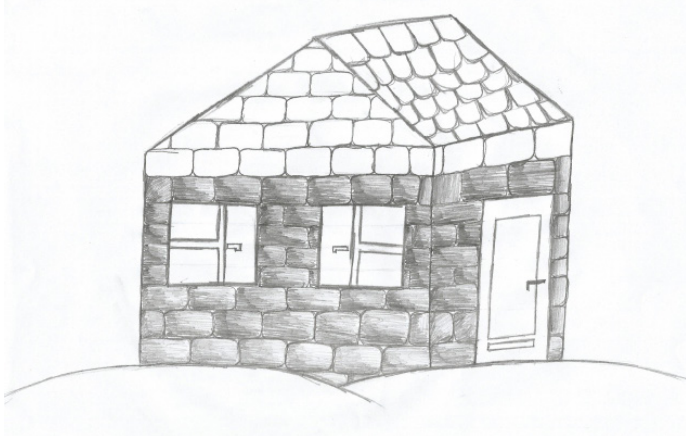
Neja Prodan, 6. a

SLADKI VRH

Nekega dne sem se s sošolci odpravila na sistematski pregled. Tam so mi pregledali sluh, vzeli nekaj krvi, stehali in cepili. Čeprav mi cepljenje ni bilo ravno pri srcu, se nisem prav nič obotavljala. Ko me je sestra zbodla, se mi je čudno zavrtilo, a rekla nisem nič. Odšla sem domov. Počutila sem se slabo in kar naenkrat sem začela padati v čudežni rov.

Nisem se več tako slabo počutila in šele takrat sem se zavedala, kje sem pristala. Bila sem v majhni čudni deželi iz samih bonbonov. Srečala sem majhnega debelega krofka. Vprašala sem ga, kdo je in kje se sploh nahajam. Odgovoril mi je, da mu je ime Sladki pujssek debelujsek in da sem prišla v deželo Sladki Vrh. Kot zanimivost mi je povedal, da se vsem prebivalcem v tej deželi začnejo imena z besedo sladki. Ponudil se je, da me pelje do Sladkega kralja, ki me je verjetno pripeljal v njihovo deželo. Po poti mi je zaupal, da v tej deželi velja samo eno pravilo, in sicer, da nikoli in nikjer ne smem jesti njihovih sladkarij, drugače me bodo izgnali.

Po nekaj minutah sva prispela do gradu, ki so ga stražili sladki stražarji, narejeni iz penastih bonbonov. Brez problemov so naju spustili v grad, kjer naju je s sladkim pozdravom pozdravil Sladki kralj. Pojasnil mi je, da je bil v injekciji namesto cepiva čudežni napoj, ki me je pripeljal v to deželo. Želel je, da bi Sladki Vrh ubranila pred izgnanci. Začeli so nas napadati. Glavni med njimi je bil Nabodalnik. Sladki kralj je vedel, da mi lahko zaupa. Dal mi je sladki telefon in pojasnil, kako se uporablja. S številko sedem lahko izsledim izgnance, s številko devet pa jih izbrišem in postanejo sladkorne kocke.

Takoj sem šla na pot. Pritisnila sem na številko sedem in telefon me je pripeljal do izgnancev. Na moje veliko presenečenje njihova hiša ni bila iz sladkorja, ampak iz kamna. Bila je grozna na pogled, a sem vseeno stopila vanjo. V sobi, kjer so kovali načrt, sem zagledala Nabodalnika, ki je vse navzoče prepričeval, da začnejo vojno. Nenadoma so me zagledali. Hotela sem pritisniti na številko devet, a bilo je prepozno. Vzeli so mi telefon in ga vrgli na tla, mene pa odpeljali v zapor. Od tam sem jih opazovala. Neki debelec se je po pomoti polil z vodo in se začel kar topiti. Sedaj sem

vedela, kaj moram storiti. V ječi sem imela vedro z vodo. Ko ni bil nihče pozoren name, sem vzela vedro in ga s sedmimi zamahi zalučala tako visoko, da je voda poškröpila vse izgnance in Nabodalnika, ki so se stopili. Vrata so se kar sama odprla in hitro sem stekla v grad. Sladki kralj je bil nad mojo zmago navdušen. Rekel je, da me sedaj lahko pošlje domov. Poslovila sem se še od Sladkega pujska debelujska in poletela nazaj domov.

Spet sem se znašla sredi sobe. Na mojo srečo mami še ni prišla domov. Bila sem ponosna na opravljeno nalogo. Vedela pa sem, da doma moji zgodbi nihče ne bo verjel, zato sem sklenila, da je tudi nikomur ne bom povedala.

Neja Prodan, 6. a

Življenje je kot basen; ni važno, kako je dolga, ampak kakšen je nauk.

MEDVED IN LISICA

Nekega jutra se medved in lisica srečata na polju in zagledata svoj najljubši prostor pod lipo. Takoj se spogledata in oba stečeta proti lipi. A mesto dobi medved. Lisica, malo užaljena in jezna, pogleda medveda in reče: »Ni še konec.«

Naslednje jutro pa se lisica spomni zlobnega načrta. Nastavila mu je past z loncem medu. A ker je bila lačna, je sama padla v past. Medved pa je vse to videl, se zasmel in rekel: »Kdor druge-mu jamo koplje, sam vanjo pade.« In se je zadovoljno zleknil pod lipo.

Patricija Kveder, 7. b

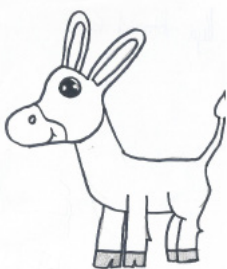

OSEL IN KONJ

Nekega dne osel sreča konja in ga vpraša: »Kaj se je pa s tabo zgodilo, od kdaj pa si tako grd?«

Uh!ji ti dol visijo, manjkajo ti zobje, kožuh imaš ves črn, kopita so umazana.« Osel se mu začne smejati na ves glas, ker je on najlepši v deželi. Čez nekaj dni se zopet srečata in konj vpraša osla: »Od kdaj si pa tako grd, saj si bil najlepši osel v deželi?« Konj se začne smejati oslu na ves glas tako, da smeh slišijo vse živali. Od takrat je konj najlepši v deželi, oslu se pa vsi posmehujejo, kamorkoli gre.

NAUK: Kdor se zadnji smeje, se najslajše smeje.

Tara Vehar, 7. b

BELI ZAJČEK

Nekoč je v gozdu zajklja skotila pet zajčkov. Kot vedno so bili skoraj vsi rjave barve. Ja, skoraj vsi, kajti med njimi je bil tudi bel zajček s sivim madežem na kožuščku. Vsi so se iz njega norčevali in se mu posmehovali, češ da ne sodi v njihovo družbo, ker je drugačen.

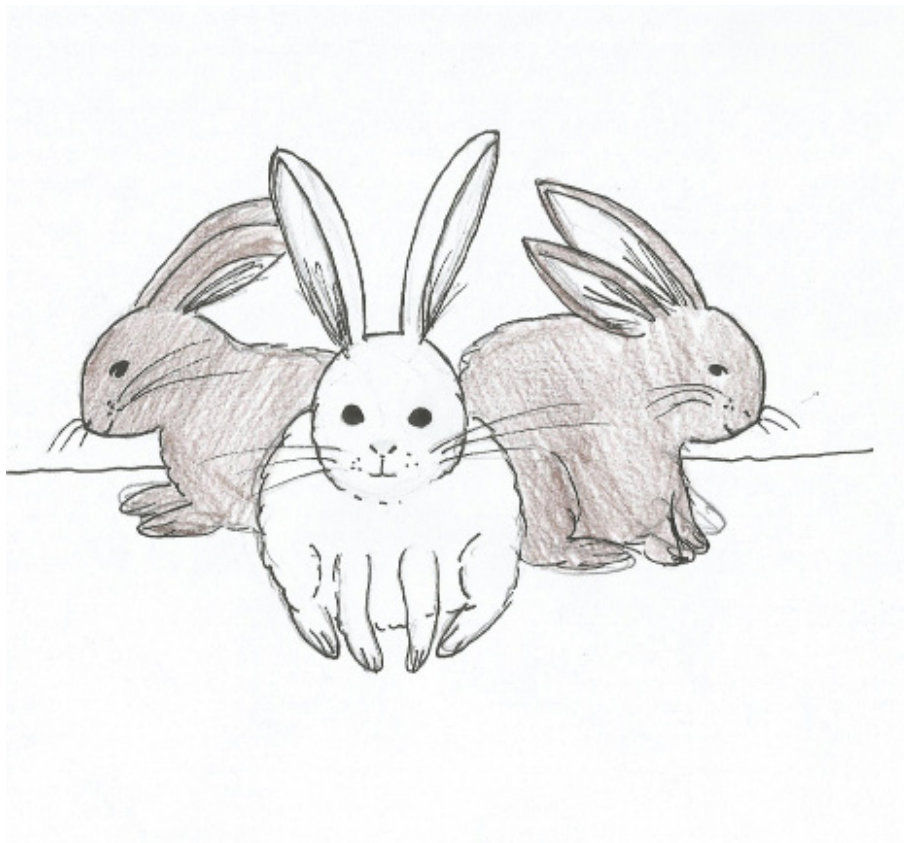
Zajček je odraščal skupaj z bratci in nekoč so imeli zanimiv pogovor. »Hej, Beli, (tako so klicali belega zajčka), ali boš preživel zimo, ki prihaja? Ali si dovolj močan?« ga je vprašal bratec Dolgouhec. Ker je Beli videl, na kaj starejši brat namiguje, se je postavil zase in rekel: »Seveda jo bom, saj če jo boste preživali vi, jo bom pa tudi jaz.« Vsi zajčki so planili v krohot, le Beli se je žalostno usedel na štor, saj je vedel, da se mu bodo spet posmehovali. »Misliš?« mu je odvrnil Dolgouhec. »Če je tvoj kožuh že sedaj tako drugačen od naših, je s teboj potem res nekaj narobe. Mogoče pa nam še vedno ne verjameš, da zime ne boš preživel. Trap!« ga je Dolgouhec spet užalil.

Drugi bratci so planili v smeh. Beli je na očeh čutil solze. Te hladne kaplje, ta kristalno čista tekočina se mu je počasi, a vztrajno začela nabirati na očeh. Bila je pozna jesen in ko je zavil hlad en piš, je Beli začutil mraz v očeh. Bratje so se mu še bolj smejali. Hitro se je obrnil in odskakal v daljavo. Stiskalo ga je pri srcu. Tihó se je usedel na skalo in zrl v daljavo.

Nastopila je zima. Vsi zajčki so v tistem času trepetali pred lisico. Zapadel je prvi sneg. Za Belega in njegove bratce je bil ta nežen puh nekaj povsem novega. Po snegu so se valjali, podili, prekopicali in nasploh uživali. Nenadoma pa se je blizu njih prikazala lisica. Stekla je proti zajčkom, a brez uspeha. Zajčki so se razbežali, le Beli je kar otrpnil od strahu. Toda lisica je bila vztrajna in je počasi polovila vse zajčke, le Belega v snegu ni opazila.

NAUK: Nikoli se ne norčuj iz drugih.

Jakob Dolhar, 9. a

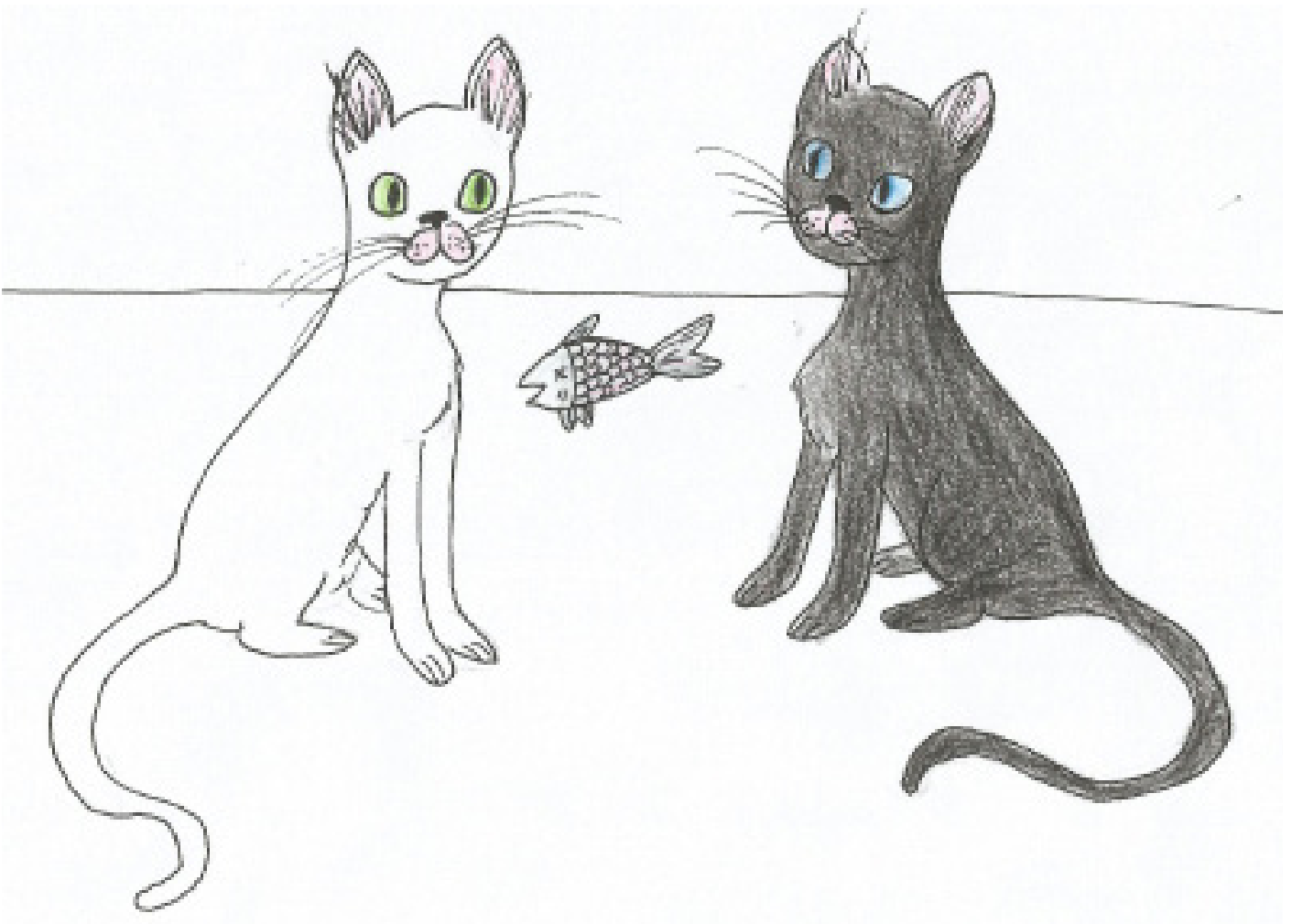

MAČKI

Po ulici se sprehajata dve mački. Na koncu ulice ob ribniku zagledata mrtvo ribo. Takoj ko jo opazita, stečeta k njej. Obe ju zgrabita in si jo začneta puliti druga drugi. Naenkrat se jima riba zaradi ruvanja zmuzne iz tac in pristane za mačkama. Mački se začneta prepirati. Črna mačka reče: »Pusti, to je moja riba!« »Aja, ali je tvoje ime napisano na njej?« pravi bela mačka. »Ne, ampak sem jo prva videla,« pravi črna. »No, res škoda, ker sem jo jaz prva zavohala,« pravi spet bela. Iz ozadja pa se jima je tiho približala rjava mačka, ki je poslušala njun prepir. Ribo neopazno zagrabi in zbeži. Mački pa sta se tako vneto prepirali, da sploh nista opazili, da je riba izginila. Kmalu sta se ozrli in to ugotovili. Obe sta jezni odšli, vsaka v svojo smer.

NAUK: Kjer se prepirata dva, tretji dobiček ima.

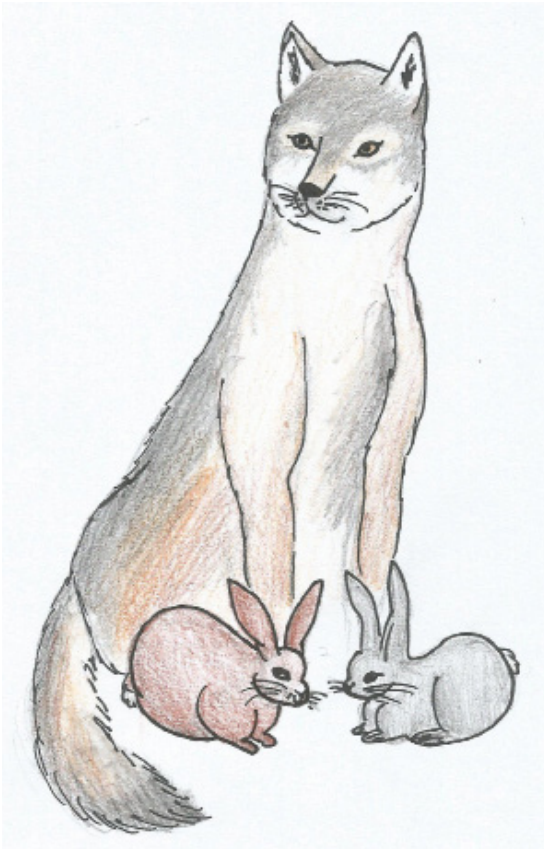
Eva Valenčič, 7.a

ZAJČKA IN VOLK

Bilo je zgodaj spomladi, ko se vsa narava prebuja. Ptice so pele, žabe so se zbudile in lisice je hitro stekle iz gozda na odprto jaso ob potoku. Le dva majhna zajčka, pred kratkim rojena, sta se znašla pred svojim brlogom. Bila sta neizkušena v življenju. Vse, kar sta doslej slišala, so bile lepe pesmi njune mame, ki sta jo izgubila. A kmalu sta slišala za strašno zlo, ki pustoši po gozdu. To je bil volk. Starejši brat,

ki je bil starejši le za tri minute, vpraša mlajšega: "Misliš, da naju je mama namenoma zapustila?" Mlajši ga le potolaži, da ne, in zastavi starejšemu novo vprašanje. "Misliš, da bo prišla tista grda spaka po imenu volk?" Starejši pa mu v strahu odgovori: "Menim, da ne." Takrat za grmom zašumi in to je bil velik volk s črnim kožuhom in velikimi belimi zobmi. Bil je lačen od zimskega spanca. Zajčka sta ga le gledala, poskušala sta pobegniti, a bilo je prepozno. Volk je bil na žalost prehitel.

NAUK: Mi o volku, volk iz gozda.

Stefan Miladić, 7. b

ŽIRAFA IN MROŽ

Nekoč sta živela žirafa in mrož. Bila sta zelo zaljubljena. Žirafina družina je bila revna, mroževa pa bogata. To ni bilo vseč mroževi mami, zato je rekla svojemu sinu: »Če se boš nehal vidovati z žirafo, ti bom v oporoki zapustila posestvo.« Mrož je ponudbo sprejel in se takoj razšel z žirafo. Žirafi ni povedal pravega vzroka.

Nekaj let kasneje je mroževa mati umrla in mrož je dobil obljubljeno posestvo. Žirafa ni mogla pozabiti ponižanja, ki ga je doživela, in je vsa leta kovala zaroto za maščevanje. Končno je nastopil ta trenutek. Ker sta bila kar dolgo skupaj, ji je mrož zaupal skrivnost. Pod nobenim pogojem ne sme jesti golaža, ker bi mu potem takoj odpadli okli, s katerimi se je ves čas bahal.

Ko se je žirafa tisto jutro prebudila, je bila že vsa nestrpna. Hitro si je oblekla predpasnik, šla v kuhinjo in si pripravila velik kotel. Vanj je vrgla meso, čebulo in ostale sestavine. Čez tri ure je bil golaž pripravljen. Žirafa ga je dala v majhno posodo in nanjo nalepila listek, na katerem je pisalo: Za mroža. Jestu z zaprtimi očmi, če ne, ni okusno.« Golaž je dala v košaro in se odpravila do mroža.

Ko je prispela do hiše, je golaž postavila pred vrata, potrkala in se skrila za najvišje drevo, ki ga je lahko našla. Čez nekaj časa so se odprla vrata in ven je pokukala glava mroževega služabnika. Ta je vzel golaž in ga odnesel mrožu. Ko je mrož prebral listek, je zaprl oči in pojedel prvo žlico slastnega golaža. Takoj je začutil nezaželen okus in pljunil ven, a je bilo že prepozno. Okli so mu že začeli rjaveti. Takoj je vedel, da je to žirafino maslo. Šel je k njej in rekel: »Žirafa, prosim te, pozdravi me, dam ti vse svoje premoženje.« Vendar mu je žirafa odgovorila, da ne potrebuje njegovega premoženja, saj je srečna ob svojih prijateljih in družini.

Tako so naslednji dan mrožu odpadli okli in postal je najrevnejši mrož na svetu.

Filip Perko, 9. b

JESENSKA ZGODBICA

Nekoč je živel ježek po imenu Luna. Odločil se je za sprehod po gozdu. Srečal je svoje prijatelje pri igri. Vprašal jih je, če se lahko igra z njimi. Odvrnili so mu, da ne, ker jih je že preveč. Ježek se je razjezil in rekel, da ni več njihov prijatelj. Vzel jim je žogo in jo vrgel proč. Odšel je domov.

Prijatelji so čez čas potrkali na njegova vrata, a jim ni hotel odpreti. Rekli so mu, da če želi, se jim lahko pridruži pri igri. Ježek jim je nato odprl vrata in se opravičil za svojo jezo. Obljubili so si, da se to ne bo več ponovilo in se odšli igrati.

Vlado Kljajević, 3. b

Branje je potovanje na barkah besed prek tišine. Molčiš in poslušáš
čenčanje daljav in sveta iz bližine.

Bina Štampe Žmavc

KRALJ MATJAŽ SE ODPRAVI PO DOLGIH LETIH NA POT

Kralj Matjaž je spal že dolgo časa in brada mu je rasla okoli velike mize. Prespal je že vojne, revolucije, izume, Prešerna, Hitlerja in računalnike. Ko je kralju Matjažu brada zrasla devetkrat okoli mize, se je končno prebudil iz trdnega spanca, medtem ko so njegovi vojaki še naprej spali. Ozrl se je okoli sebe in si pomel oči. Pomislil je, da so to noč res dobro spali in da je sedaj prišel čas, da se soočijo s sovražnikom. Odločil se je, da svojih vojakov še ne bo prebudil in sam odšel do izhoda iz votline ter stopil na plan.

Sonce je bilo izredno močno, še posebej za kralja Matjaža, ki je tako dolgo spal v votlini. Vse skupaj se mu je zdelo izredno čudno, saj se je spomnil, da je bila zima, ko se je pred sovražniki skril v jamo. Torej mraz, sneg in led, sedaj pa je bila zunaj neverjetna vročina. Kralj je popolnoma pozabil na vojake in je zakorakal z gore.

Na poti je naletel na skupino turistov, ki so ga začeli navdušeno fotografirati. Bliskavice so kralja Matjaža prestrašile in stekel je stran, kljub temu da so turisti močno nasprotovali njegovemu begu. Kralj Matjaž je šel naprej. Hodil je in hodil, dokler se ni ustavil pri čudni sivi podlagi z belimi črtami, za katero so vsi vedeli, da je cesta, le on ne. Že čez nekaj časa je čez sivo podlago zapeljala rjoveča modra pošast, ki je na ves glas trobila zmedenemu kralju, naj se vendarle umakne s ceste. To je tudi ves prestrašen storil. Pot je previdno nadaljeval ob cesti.

Ves utrujen je stal ob cesti, ko je nenadoma zagledal človeka z dvignjenim kazalcem. Kmalu se je pred njim ustavil nek avto in ga odpeljal. Kralj Matjaž se je odločil, da bo tako tudi sam storil. Dvignil je kazalec in čakal. Kmalu se je pred njim ustavil rdeč avto. Čeprav je voznik govoril drugačno slovenščino kot on, sta se vseeno sporazumela. Kralj Matjaž mu je ukazal, naj ga pelje v Emono. Voznik ga je začudeno pogledal, mu pojasnil, da se sedaj mesto imenuje Ljubljana in ga z veseljem odpeljal. Kralj Matjaž je gledal skozi okno in bil nad tem, kar je videl zelo začuden. Povsod okoli so bile visoke stavbe in ogromno avtomobilov, različnih oblik in barv. Ni pa vedel, zakaj se je voznik ustavil, ko se je na nekem predmetu prižgala rdeča luč.

Voznik je kralja Matjaža odložil na avtobusni postaji. Ko so ga ljudje zagledali, so začeli s prsti kazati nanj in se mu smejati. Kralj Matjaž je bil izredno užaljen in si mislil, da so ti ljudje res malo čudaški. In kako čudno so bili oblečeni? Nenadoma je kralj Matjaž za seboj slišal sirene in kmalu

potem se je znašel v nekem prostoru, kjer so bili vsi enako oblečeni, za pasom so vsi imeli en čuden predmet (bil je na policijski postaji). Tem ljudem je moral odgovoriti na veliko vprašanj. Policisti mu najprej niso verjeli, a potem se jim je vse skupaj zdelo smiselno. Ko so novinarji zvedeli, da je kralj Matjaž na policijski postaji, so pridrveli tja. Postal je senzacija v vseh časopisih, o njem so govorili po radiu in televiziji. Postal je že prav slaven, a tako življenje ni bilo zanj.

Nekega dne je odšel nazaj proti gori Peci. In še zdaj spi tam s svojimi junaki. Ne misli se prebuditi, dokler se ne bodo vrnil časi, v katerih je bil srečen.

Eva Valenčič, 7. a

ODISEJ IN TRI NIMFE

S tovariši smo prispeli na otok koz. Počasi smo se izkrcali in s seboj odnesli naše ovne. Kmalu smo na obali zagledali na stotine koz. Zato smo prvo kozo, ki smo jo opazili, pozdravili. Sam se še nisem predstavil, sem pa povedal, da smo vojaki, ki se vračamo iz trojanske vojne. Kozo sem poprosil, če nas pelje k svoji vodji. Koza ni rekla nič, le začela se je pomikati proti hribu. Sledili smo ji. Nenadoma sem zagledal jablano z najlepšimi jabolki, kar sem jih kdaj videl, zato sem hitro odtrgal tri jabolka. Ko smo prispeli do vodje, je koza, ki nas je pripeljala, odšla. Jaz pa sem pred sabo ugledal starega kozla. Pokleknil sem in

povedal mi je, da v prerokbi piše, da bo nekega dne na otok prišel junak z njihovim naslednikom. Presenečeno in hkrati zaskrbljeno sem ga pogledal. Kozel nas je takoj poslal na goro. Ko smo prispeli, sem zaslišal nenavaden glas. Bil je glas boginje Atene. Ta mi je povedala, da mi je poslala tri nimfe, ki mi bodo na poti pomagale. Potem je Atenin glas utihnil. Kmalu so se pred nami pojavile tri čudovite nimfe. Prva je povedala, da se nam bo na poti zelo mudilo, saj nam bo za petami Minotaver. Pobožala je zvončarja in njegova dlaka se je spremenila v zlato tkanino. Na mestu, kjer je prej stala nimfa, pa je ostala le luža. Kmalu smo prispeli do jezera, kjer nas je čakala druga nimfa, ki je bila še lepša od prve. Ta pa nam je povedala, da se nikakor ne smemo vrniti, ker bi nas Minotaver ubil. Tako smo spoznali,

da poti nazaj ni. Nimfa nam je naročila, da moramo iti na najvišjo goro na otoku. Preden je izginila, je tudi ona pobožala zvončarja, ki so se mu njegovi rogovi obarvali srebrno. Kmalu smo se začeli vzpenjati. Pot je bila kar naporna. V daljavi smo videli Minotavra. Ko nas je tudi on zagledal, je tako zarjovel, da se je cela gora zatresla. Stekli smo in prišli na jaso. Tam se je pojavila tretja nimfa, ta je bila res najlepša od vseh. Najprej nas je vprašala, če imamo s seboj kakšen sadež. Vsi smo jo malo začudeno pogledali, nato pa sem ji izročil tri jabolka, ki jih je spremenila

v diamante. Potem nam je zaupala, da je med nami bodoči vladar tega otoka. Vprašal sem jo, če nam lahko pove, kdo je ta naslednik, a nam je le povedala, da je ta naslednjik vedno v ospredju skupine. Preden je odšla, je zvončarju ponudila enega od diamantov in zvončar je dobil diamantna krila. Ostale diamante je izročila meni. Namignila nam je, da naj dobro premislimo, koga bomo na vrhu gore posadili na prestol. Ko smo prišli na vrh, smo res zagledali prestol in premišljeval sem, kdo naj se nanj usede. Nato sem svojim tovarišem predlagal, da to storim kar sam. Tovariši se z mojim predlogom niso strinjali, a jih

nisem ubogal. V hipu, ko sem se usedel na stol, sem se spremenil v kozo. Diamanti so padli na tla. Na vrh gore je prispel Minotaver. Čeprav so ga vsi napadali, je izgledalo, kot da je nesmrten. Nenadoma je kar izgubil. Tudi sam sem se zopet spremenil v človeka. Pomislil sem: »Kaj pa, če moramo prestol prepustiti zvončarju?« Zvončar je takoj nagovoril vse, čeprav mu govor še ni šel dobro od rok. V slovo so nam dal vrč, v katerem ni nikoli zmanjkalo kozjega mleka. Tako smo brez zvončarja nadaljevali pot in upal sem, da bom kmalu prispel v rodno ltako.

Janina Franko Plestenjak, 7. a

GRAD SKRIVNOSTI

Na turjaškem gradu so nekega lepega dne priredili razstavo Apelovih slik in vsesplošni viteški dogodek, ki so ga zaključili s plesom. Ker se je organizacija zavlekla pozno v popoldne, je javnost že nestrpno čakala, da grad odpre svoja vrata.

Ko so godci s cimballi odpeli, so vsi šli na ogled Apelovih slik. Ampak tam, v kotu grajskega dvorišča, je samevala lepotica Urška iz Ljubljane. Seveda pa je bila vsa pozornost ljudi namenjena domači lepotici Rozamundi. Dva viteza pa sta takoj opazila Urško in se vanjo tudi zaljubila. Začela sta se prepirati, čigava bo lepotica. Spor je postal tako resen, da sta izvlekla svoja meča. Že sta se Valjhun in Črtomir napotila drug proti drugemu, ko ju je ustavil čevljar in začel kritizirati njuna meča. Ko je Apel zagledal čevljarja, je bil nanj še bolj jezen, vendar mu njegova čustva niso privrela na plano.

Na drugem koncu gradu so vsi dvorili Rozamundi in ji laskali. Med osvajalci je bil tudi skrivnostnež, ki je priplaval po Ljubljanici. Tudi Ostrovrhar se ji je dobrikal, čeprav se je že poročil z Lejlo. Nje na grad seveda ni bilo, da ne bi prišlo do kakršnih koli zamer. Urški, ki je ves čas stala v kotu, je to silno ugajalo, ampak njenega sanjskega moškega ni in ni bilo na spregled. Ker je v grajskih sobanah Rozamunda zavrnila povodnega moža, kot so pravili skrivnostnemu obiskovalcu, je jezno prišel na dvorišče in pogledal Urško.

Pravili so, da je bila to ljubezen na prvi pogled. Povodni mož in Urška sta se nato ves čas družila,

kar je še bolj podžgalo Valjhuna in Črtomirja, ki sta obljubila, da si bosta pridobila Urško.

Popoldne se je prevesil v večer. Začeli so se viteški boji. Ogledat sta se jih prišla tudi Apel in čevljar, ki pa je bil spet pameten in razlagal, kako bi se morali vitezi boriti, kakšni bi morali biti njihovi meči. Črtomir in Valjhun svoje obljube nista mogla izpolniti, saj meči niso bili dovolj ostri za resen spopad.

Končno se je pričel ples. Povodni mož in Urška sta na presenečenje vseh odplesala proti bregu reke. Črtomir in Valjhun nista prenesla, da bi jima nek neznanec prevzel dekle, zato sta jima sledila. Ko sta na bregu hotela napasti povodnega moža, je prišel val in vsi so izginili v reki. Ko so to videli še ostali, so iz strahu prenehali plesati in prirediteljev se je predčasno končala.

Jakob Dolhar, 9. a

POVODNI MOŽ UGRABI URŠKO

Nekega dne sem se odločil, da se spet odpravim na breg Ljubljanice in obudim spomine. Tam sem ugledal Franceta Prešerna. Tudi on me je zagledal in se mi približal. Pozdravil me je in začela sva klepetati. Ob njem sem se počutil nekako nelagodno, še posebej, ko me je povprašal o Urški.

Povedal sem mu, da se je o Urškini lepoti govorilo daleč naokrog. Ker sem menil, da bo najbolje, če bom z njim odkrit, sem mu rekel, da sem tudi sam veliko slišal o njej. "Ljudje okoli mene so povzdigovali njeno lepoto v oblake, velikokrat sem slišal tudi zgodbe o njeni bistrosti in zvitosti. Zdelo se mi je zanimiva, zato sem se odločil, da jo obiščem," sem mu opisal govorce, ki so mi prišle na uho. Poslušal me je z zanimanjem in na koncu vprašal, zakaj sem jo želel spoznati. Hotel je vedeti, ali je bil moj edini razlog res golo zanimanje zanj. Tedaj sem ugotovil, čemu taka radovednost. Zavedal sem se, da jo Prešeren še vedno ljubi. In iz izkušenj sem vedel, da zaljubljeni ljudje včasih počnejo nerazumne stvari, zato sem svoj pravi razlog za obisk Urške raje zadržal zase in se tako zavaroval pred njegovim morebitnim nerazumevanjem mojih stališč. Ta so bila zelo preprosta, a hkrati zelo zapletena. Za lažje razumevanje naj se vam predstavim. Sem povodni mož. Star sem 547 let. To je seveda zavidljiva starost, ki pa ima svoje pasti. Povodni mož pa nisem bil od začetka. Najprej sem bil navaden človek, ki se je spremenil v pošast, čeprav sem to že nekako bil, vsaj tako so pravili drugi. In to je tudi razlog, da sem postal to, kar sem.

Neka višja sila se je odločila, da lopovu, morilcu in zlobnežu odvzame človečnost in ga obsodi na zapor, ki se bo končal, ko najde še slabšo osebo. Sedaj vam je najbrž že jasno, zakaj sem obiskal Urško. Skratka, v teh letih sem videl in doživel marsikaj. Od dežja, ki spira bolečino, do sonca, ki se sveti na neskončnem nebu. Videl sem najhujše stvari in redke prečudovite čudeže življenja. Veliko sem razmišljal o bistvenih vprašanjih in ugotovil, da sem tako majhen. Da sem kapljica v oceanu, polnem ljudi. Pa vendar, da sem tako močan, da se me ljudje bojijo. Všeč

mi je ta občutek. Imeti nadzor, biti glaven najmočnejši. Mogoče je to znak zlobe, vendar mi je vseeno. Če sem se v kratki večnosti svojega življenja naučil še česa, je to, da je vse zaman, da se bo svet uničil z mojo pomočjo ali brez. Toliko let sem opazoval krvave boje, morilske spletke in ljudi, ki se medsebojno uničujejo, da vem, da je ljudem vseeno, zakaj bi bilo potem meni mar. Opazoval sem "dobre" ljudi, ki niso obupali, ki so se trudili izboljšati svet. Zažgali so jih, usmrtili, utišali. V čem je sploh smisel?

Malo sem se zamislil, Prešeren je to opazil in zato me je hitro spet zamotil. Hotel je slišati, kaj so ljudje govorili o Urškinem značaju. Moral sem se ugrizniti, da se nisem zasmel. Ne vem, kaj je mislil s tem. Sam najbolje ve, kakšna je bila. Prevzetna, zvita, hinavska, sebična ... Morda je mislil, da ljudje ne bodo opazili njenih napak, ampak niso slepi. Čeprav se včasih zdi, da je to le pretvarjanje, znak strahu, ki ga pri njih preziram. Ker mu nisem odgovoril, se je obrnil. Mislil sem, da bo odšel, a se je zadnji hip ustavil in povprašal o ugrabitvi. Zazrl sem se mu v oči. V njih se je zrcalil strah, bolečina, jeza in obžalovanje. Ker mu nisem povedal pravega razloga za ugrabitev, sem mu rekel, da sem jo ugrabil, ker je grešila. Povedal pa sem mu, da je bil moj prvotni načrt ugrabitve drugačen. Hotel sem, da bi se zagledala vame in mi sledila v past, vendar mi ni uspelo. "Zato sem se v nedeljo popoldan odpravil na ples na Stari trg," sem mu povedal. Ker Prešerna na plesu ni bilo, sem se odločil, da mu ga opišem. Začel sem pripovedovati. Povedal sem mu, da me je najprej le opazovala, ko pa sem to videl, sem pristopil do nje in jo prosil za ples, potem sva začela plesati. In to tako silovito, da so vsi ostrmeli. Godci so nehali igrati, zato sem se razjezil in poklical mogočno naravo. Urška se je ustrašila, a jaz sem jo spodbujal in nato sva plesaje planila v valove Ljubljance.

Prešernu so se po licu ulile solze. V njegovih očeh sem videl toliko trpljenja in žalosti, kot še nikoli doslej. Prvič se je zgodilo, da ob pogledu na to nisem užival. Ne morem verjeti, kako je lahko en sam človek, ena sama solza v meni vzbudila prvo "dobro" čustvo po toliko letih. Ne vem, zakaj sem se čutil dolžnega povedati resnico. Povedal sem mu vse. Vprašal me je, kaj dela Urška sedaj in kje je. Tokrat ni bil on tisti, ki je zadrževal solze. S tresočim glasom sem mu povedal, da sem Urško zaprl v sobo, kjer naj bi se spremenila, vendar je zbolela. Takrat sem se zavedel, kaj pomeni, da lahko tišina ubija. Nisem mu mogel pogledati v oči. Samo stala sva. Obrnil sem se in se predal valovom. Nisem se več ozrl nazaj ne čez ramo ne v preteklost. Občutil sem vsa čustva sveta. Takrat sem spoznal, zakaj se nekateri trudijo. Ker so ugotovili, da čeprav je svet grozen, so tukaj vedno stvari, za katere se je vredno truditi. In čeprav na svetu vlada sovraštvo, bo nekdo na svetu, vedno čutil pravo ljubezen. Zavedel sem se, da čeprav ne morem rešiti sveta, je dovolj, da se nekomu nasmehnem, mu pomagam in nikoli ne obupam. In mogoče bo nekoč, morda jutri, morda nikoli to spoznalo vse človeštvo in takrat bom poplačal za vse, kar sem storil. Do

tedaj pa bom živel v srcih dobrih ljudi in jim pomagal.

In Urška? Njen spomin naj nam bo v poduk. Kajti vedno se lahko odločimo, ali bomo hodili po svetli ali po temni poti.

ČE NA OTOKU BI OSTALA SAMA ...

Če na otoku bi ostala sama,
bi bila izgubljena kot podgana.
Vse bilo bi čudno in drugače,
velike zveri ne bi bile samo igrače.

Te bile bi velike zveri,
ki lahko ti spijejo vso kri.
Ne bi imela hrane ne pijače,
komaj da bi imela hlače.

Bila bi čisto sama.
Brez družine ali vsake družbe.
Ko bi odrasla, ne bi imela službe.

Hrano bi si našla sama.
Imela bi le, kar bi našla,
še svoje sence bi se ustraš'la.
Pogrešala bi dom in družino,
prijatelje in domovino.

Lucija Bačič, 8. b

ROBINZON

Sredi nevihte smo bili,
do konca prestrašeni.
A zgodilo se je gorje,
padli smo v morje.

Velik šok je bil,
a se je umiril,
mislil zbistril,
nas skoraj ubil.

Na kopno sem priplaval z zadnjimi močmi,
sam v morju sredi noči.
Sem se v pesek zgrudil,
pozneje sem se zbudil.

Odločil sem se raziskat ta kraj,
ki vsekakor ni bil raj.
Sledil sem potoku,
in ugotovil, da sem na otoku.

Vsi sadeži so kisli,
same negativne misli.
Od sveta sem odrezan,
na otok privezan.

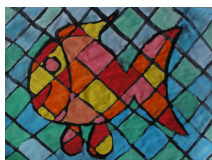
Tam dviga se vulkan
in tu raste lan.
Tam je nekaj dreves,
na otoku je torej les.

Drgač pa sama peščena obala
in nikjer nobenega vala.
Morje tiho valovi,
gozd pa glasno šumi.

»Lačen sem,« sem ugotovil,
si bom ribo ulovil,
sem do morja šel
in iskal sem kol.

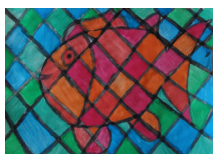
»Nikjer ni rib,« ugotovim,
zato se razjezim.
Ob obali hodim ves razjarjen,
čeprav sem zanemarjen.
A zagledam nekaj školjk na skali
in rakov, ki niso mali.
Nekaj školjk odtrgam
in jih lakomno pogoltam.

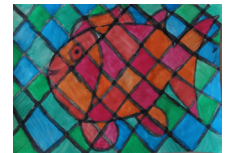
Moj želodec pravi: »Še!«
A možgani: »Ne!«
Skušnjava ne morem se upret,
zato školjke goltam spet.

Ko nasiten sem za silo,
pomislim, da zredil sem se za kilo.
V senco se od vlečem
in kamne v vodo mečem.

Zatočišče si moram zgraditi,
moram nevihti uiti.
Prve kaplje padajo,
vse pod sabo močijo.

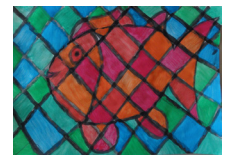

Premočen sem do kože,
okrog mene pa luže.
Neurje se umiri
in sonce se nasmeji.

Čez nekaj časa pade prvi mrak,
po obali hodi rak.
Prve zvezde se zableščijo,
vse živali se umirijo.

Pogrešal svojo posteljo sem,
zato odšel sem ven.
A zagledam nekaj v daljavi,
bel jambor mali.

Začnem plavati in vpiti,
ne smem si vode v grlo zliti.
Malce pokašljujem,
a vseeno nadaljujem.

Pomislim, da je tu je veliko morskih psov,
a vseeno hočem domov.
Ladji se počasi približujem,
v mislih že načrte kujem.
In upehan sem, utrujen,
a dom vseeno potrebujem.
In zagledam morskega psa,
ki velike zobe ima.
Oči se mu krvoločno svetijo,
mojo zbranost motijo.
Valove reže hrbtina plavut,
ima pretanjeni čut.

Spet zavpijem
in vodo popijem.
Dobim odziv,
torej sem še živ.

Potegnejo me na krov
in ni mi žal.
Ne bom kosilo morskih psov
in kar je najpomembnejše,
prihajam domov.

PISMO SESTRIČNI NA NIZOZEMSKO

Kranj, 11. 2. 2016

Draga sestrična Bojana!

Dolgo časa je že minilo, odkar sva se nazadnje slišali, kajne? Kako si kaj, kaj delaš in kako je kaj tam gori na Nizozemskem? Tukaj pri nas v Sloveniji ni preveč dobro, saj imamo precej težav s finančno krizo in tudi z migranti.

Kako kaj preživljaš svoje dneve? Jaz jih čisto v redu. In kdaj imate počitnice? Mi jih imamo ta teden, poleti pa celo dva meseca in pol. Zame je to še vedno premalo, ampak bolje to kot nič.

Med dolgimi poletnimi počitnicami bi te prišla malo obiskat, ampak me zanima, ali imam kaj lepega videti pri vas. Če bi ti prišla k nam v Slovenijo, bi lahko odšli marsikam, na primer na Bled k jezeru, v Postojnsko jamo ali pa v Koper na morje.

Seveda me zanima, ali kaj treniraš, saj ko sva se nazadnje slišali, nisi trenirala čisto nič. Jaz, če morda še ne veš, treniram košarko že dve leti in pol. Na treningih se zelo zabavam s svojimi soigralkami, hkrati pa se tudi

sprostim in uživam, saj veš, no, jaz in žoga sva kot mož in žena.

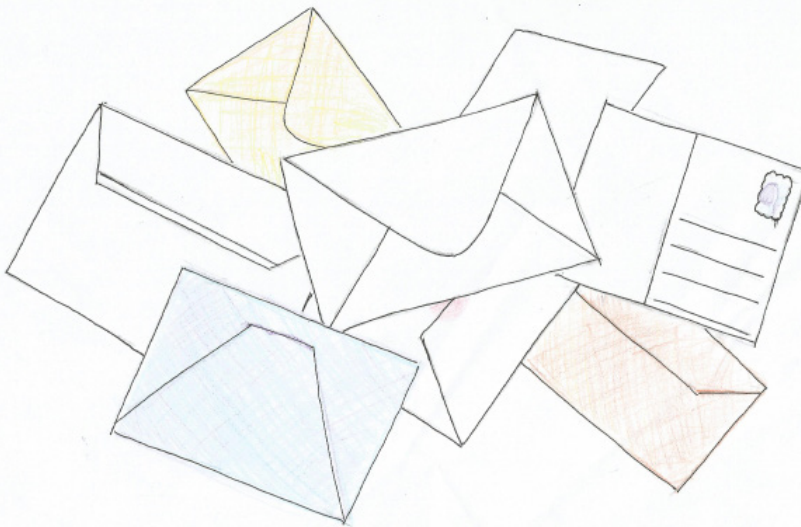
Sicer pa svojih dni ne preživljam kaj posebej zabavno. Vsak dan samo šola, šola, šola ... Ampak moja mami pravi, da mi bo šola kasneje, ko bom starejša, koristila pri delu in seveda znanju, ampak jaz v te njene pravljice ne verjamem kaj preveč. Popoldne grem, kot že rečeno, vsak dan na treninge, in ko se vrnem, se še malo učim, če mi je ostalo kaj domače naloge, jo naredim, drugače pa odidem ven s prijateljicami. No, vidiš, sem ti rekla, da moji dnevi niso nič kaj zabavni.

Upam, da se mi boš čim prej oglasila oziroma mi odgovorila na pismo.

Lepo te pozdravljam.

Tvoja sestrična Tamara

Tamara Maksimović, 7. b

PISMO TETI V MEHIKO

Kranj, 11. 2. 2016

Draga teta!

Kako si? Pozabila sem že, koliko je v tem trenutku pri vas ura, vem pa, da je časovna razlika med Mehiko in Slovenijo kar velika. Morda ravno kaj lepega sanjaš ...

Komaj čakam, da zopet prideš v Slovenijo. Ali si še vedno direktorica? Kako je pa kaj z vremenom tam pri vas – vem, da imate zelo vroče. Kaj pa hrana? Ali si se že navadila na vso tisto pekočo hrano, od katere ti kar gori v ustih?

Jaz sem dobro. Pri nas bo kmalu pomlad, zato se dnevi daljšajo, noči pa krajšajo. Sicer pa je pri nas vse kakor po navadi. V šoli imam še kar dobre ocene, čeprav mi mami teži, da se moram več učiti. Ravno danes sem pri naravoslovju predstavljala svojo celico. Prejšnji teden smo s šolo obiskali šolsko knjižnico. Bilo je kar v redu.

Po časopisih, televiziji, radiu pa večinoma ene in iste reči ... Zdaj govorijo predvsem o migrantih in virusu zika. Ali je bolezen, ki jo prenašajo komarji, tudi pri vas že pogosta, saj je v Mehiki zelo vroče? Ravno včeraj naj bi slovenske znanstvenice našle povezavo med določenimi bakterijami in tem virusom. Pri tem pa je dobra novica ravno to, da bo zaradi te povezave mogoče najti tudi zdravilo. Ali so tudi pri vas poročali o tem?

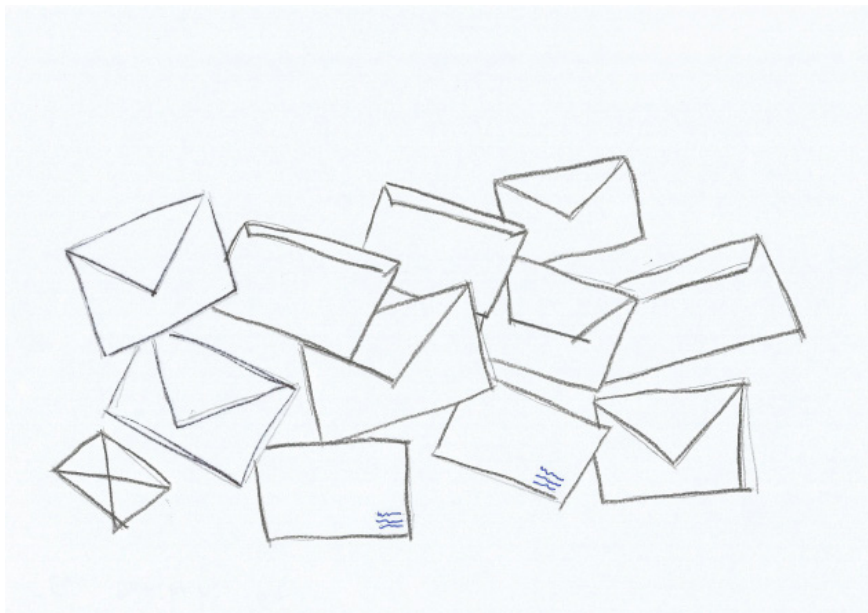
V tednu, ki prihaja, imamo počitnice. Zelo se jih že veselim. Kdaj pa imate vi zimske počitnice, če jih imate, seveda, in ali pri vas tudi kaj sneži? Pri nas vsake toliko časa malo pada sneg, vendar kmalu zatem začne deževati in snega ni več. Škoda ...

Komaj čakam, da dobim tvoj odgovor.

Lepo te pozdravlja

tvoja nečakinja Tamara

Tamara Čalošević, 7. b

PISMO STRICU V ŠVICO

Kranj, 11. 2. 2016

Živijo, stric!

Ker se že dolgo nisva videla, sem se odločila, da ti napišem pismo in ti povem nekaj o Sloveniji, medtem ko si v Švici.

Pri nas se je zgodilo veliko stvari. Imeli smo na primer velik begunski val, in to kar nekaj časa. Zaradi beguncev so na meji z Madžarsko postavili bodečo žico, zato se je veliko živali ujelo vanjo, pa tudi domačini so se zelo pritoževali nad njo. Tudi vreme ni bilo prav prijetno, saj smo imeli zelo malo snega in bilo je zelo toplo za ta letni čas. Res pogrešam sneg.

Pišem pa ti pa tudi zato, ker me zelo zanima, kakšno je življenje v Švici. Prosim, napiši mi vse, o tem, kaj počneš.

Upam, da se kmalu kaj vidiva.

Tvoja nečakinja Kaja

Kaja Teran, 7. b

PISMO BRATRANCU V AVSTRALIJO

Kranj, 11. 2. 2016

Živijo in pozdrav v Melbourn in v vaše tople kraje!

Tukaj v Sloveniji ni ravno toplo. Je mesec februar. V Kranju je kar lepih trideset centimetrov snega. Če želiš, ti ga pošljem eno škatlo, a bojim se, da bi se stopil do tvojega doma.

Res ti malce zavidam, ker živiš v tako toplih krajih. Zdaj bi bil z veseljem s tabo na kakšni plaži ali pa bi si s tabo ogledal kakšno naravno značilnost Avstralije, npr. Ayers Rock. Ob vseh lepotah v Avstraliji pa je veliko lepega tudi v Sloveniji, npr. Postojnska jama, kjer je samica človeške ribice pred kratkim izlegla jajčeca (ta dogodek je res nekaj prav posebnega, ker ni ravno pogost).

Dragi bratranec, res ne vem, kako to, da nimaš želje priti v Slovenijo, v deželo, kjer si se rodil. Opravičujem se ti, če te silim v nekaj. Ne imej takega občutka. Rad bi le, da se enkrat v živo srečava.

Uživaj v toplem podnebjju in kmalu mi kaj piši.

Tvoj bratranec Stefan

Stefan Miladić, 7. b

Biopesmi o Tomu in Poly Sawyer

Učenci 6.c-razreda so se preizkusili v pisanju bio pesmi. To so pesmi, ki opisujejo neko osebo v enajstih vrsticah.

Tom –
navihan, iznajdljiv, prebrisan in zgovoren,
Sidov polbrat in nečak tete Polly,
ki ima rad potepanje, plavanje in Becky Thacher,
ki se počuti razigrano, zadovoljno in brezskrbno,
ki potrebuje pustolovščine, prijatelje in ljubezen,
ki se boji Indijanca Joeja, pokopališča ter izdaje,
ki povzroča skrbi, težave,
ki si želi bogastva, slave in občudovanja,
ki živi pri teti Polly v mestu St. Petersburg –
Sawyer.

Pia Usenik, 6. c

Tom –
pogumen, iznajdljiv, nagajiv, vesel,
nečak tete Polly,
ki ima rad morske roparje, prijatelje in Becky,
ki se počuti zaljubljeno, veselo in ga je včasih strah,
ki potrebuje znanje Svetega pisma, zaupanje tete Polly in manj tečnega brata,
ki se boji Indijanca Joeja, kazni ter posmeha,
ki povzroča težave, skrbi, vrtoglavice,
ki si želi poroke, srečnega življenja in zadovoljstva,
ki živi v mestu St. Petersburg –
Sawyer.

Andrej Stojanoski, 6. c

Polly –
zaskrbljena, dobra, delavna,
Tomova teta,
ki ima rada Toma, Sida, Hucka,
ki se počuti zaskrbljeno, zastrašeno, odgovorno,
ki potrebuje mir, dobre novice in red,
ki se boji, da se bo kaj zgodilo Tomu,
ki daje občutek, da jo morajo spoštovati, ubogati in posnemati,
ki želi, da bi Tom hodil v šolo,
ki živi v lepi hiši v bližini reke Mississippi –
Sawyer.

Aulona Ahmetaj, 6. c

KAKO NASTANE MAVRICA

Mnogi ljudje so se spraševali, kako nastane mavrica – ta prelepi pisani trak na nebu. Včasih so o tem vprašanju razpravljali in ugibali največji filozofi na svetu. A kmalu so ljudje sami ugotovili resnico o mavrici, ki prinaša srečo in veselje med ljudi. Ko se mavrica pojavi, se vsi ozremo v nebo ter se nasmehnemo.

Nekega dne je kmečka mati peljala svojega prvorojenca na sejem. Bil je lep otrok in vsi so ga v mestu občudovali. A otrok se še nikoli ni nasmehnil. Mati ga je odpeljala do žonglerja, ki se je igral s sedmimi žogicami različnih barv. Otroku je bil žongler izredno všeč, zato se mu je nasmehnil. To je bil njegov prvi nasmešek. Čez nebo se je nenadoma zarisal lok s sedmimi barvami. Ker se je otrok nasmehnil, se je sonce prav tako nasmejalo, oblaki pa so zajokali od sreče. Šele sedaj so vsi opazili, da se je na nebu pojavilo sedem takih barv, kot so bile žogice, ki jih je imel v roki žongler. A njega ni nihče več videl.

Tako je nastala mavrica, ki ljudi spominja na pomembne stvari v življenju. Da, mavrica res prinaša srečo. In kadar se sonce nasmeje, oblaki pa jočejo od sreče, lahko vsak od nas pogleda v nebo in vidi mavrico.

Janina Franko Plestenjak, 7. a

BRODOLOM

Jasna noč je obetala sončen in miren dan, kar za poletje ni bilo nič čudnega. Nasmehnila sem se in po palubi odšla proti svoji kabini. Na potovanje sem odšla pred kakšnim tednom, toda na moje razočaranje bomo že čez nekaj dni dospeli na cilj.

Ko sem legla v posteljo, mi nekaj ni dalo miru – kot da se bo zgodilo nekaj slabega, takoj ko bom zaprla oči. Po približno enournem premetavanju sem končno zaspala, vendar moj spanec ni trajal dolgo. Kmalu sem z glavo treščila v steno kabine. Pomela sem si oči in vstala iz postelje, da bi v ogledalu pogledala, kako veliko buško sem si prislužila. Ko sem stala pred ogledalom in iskala luč, se je ladja sunkovito nagnila, da sem komaj obdržala ravnotežje. Hitro sem nase navlekla prvo stvar, ki mi je prišla pod roke, in stekla na palubo. Kapitan je nekaj kričal, vendar ga je glasno zavijanje vetra preglasilo. Ko sem videla, da odvezujejo rešilni čoln, sem jim takoj priskočila na pomoč. V takšnem neurju je bilo na videz lahko opravilo precej težje. Prijatelj mi je spotoma pojasnil, da bomo odveslali do otoka, ki je ležal le kakšnih 100 metrov stran. Prikimala sem in potisnila čoln v vodo. Vsi smo poskakali vanj in počakali, da se nam je pridružil še kapitan, nato pa odveslali proti otočku, ki je za nas predstavljal rešilno bilko. Bili smo komajda na pol poti, ko se je nad nas zgrnil val, približno dvakrat večji od čolna. Komaj sem zakričala, pa mi je glavo že zalila voda. Otepala sem okoli sebe in hlastala za zrakom, vendar sem zajela le vodo. Iz čolna me je odpihnilo kakor punčko iz cunj. Še zadnjič sem poskusila priti do zraka, nato pa me je zagrnila tema.

Katarina Polšak, 8. a

MOJE ŽIVLJENJE NA OTOKU

Odkar se je potopila ladja, je minilo dva dni. Včeraj sem z gumijastim čolnom priveslal na ta otok sredi Pacifika. Ne vem, kako velik je, saj iz njega štrli visok hrib. V čolnu imam nekaj zalog hrane, vendar moram biti varčen.

Zjutraj me je zbudil dež. Ugotovil sem, da je čoln preluknjan; verjetno je nasedel na kakšno skalo, pa ga včeraj nisem potegnil iz vode in pregledal. Zdaj pišem dnevnik v šotoru, ki sem ga sestavil iz platna, ki je bil v čolnu. Za kosilo bo verjetno golaž, popoldne pa bom iz kamnov sestavil velik napis »NA POMOČ«.

ČEZ DVA TEDNA

Še vedno dežuje. Z zalogami sem skoraj že pri koncu, potem bom moral nabirati sadeže. Odkar sem tukaj, še nisem videl nobene ladje ali letala. Upam, da me bodo kmalu našli.

TRIJEDNI PO POTOPU LADJE

Danes sem našel zavetje v votlini v hribu, saj se mi je platno strgalo. Končno je nehalo deževati, vendar je tukaj vseeno dolgčas. Nikogar ni. Tudi nobenih živali nisem videl razen ptic. Moral se bom s čim zamotiti.

ŠTIRJE MESECI PO POTOPU LADJE

Zaloge hrane so pošle. Zdaj nabiram kokose in banane. Za silo bo. Danes sem tudi prvič splezal na hrib. Otok je dolg in širok kakšen kilometer. Kamorkoli pogledam, samo morje. Nobenih otokov ali ladij. Res pogrešam svojo družino in prijatelje.

POL LETA PO BRODOLOMU

Spomnil sem se, da mora biti nekje v čolnu zemljevid. Ko sem ga iskal, sem našel tudi majhno sekuro. Zemljevid kaže, da je sto kilometrov stran večji otok. Mogoče je poseljen. Iz podrtih dreves bi si lahko zgradil splav in odveslal tja.

ČEZ DVA TEDNA

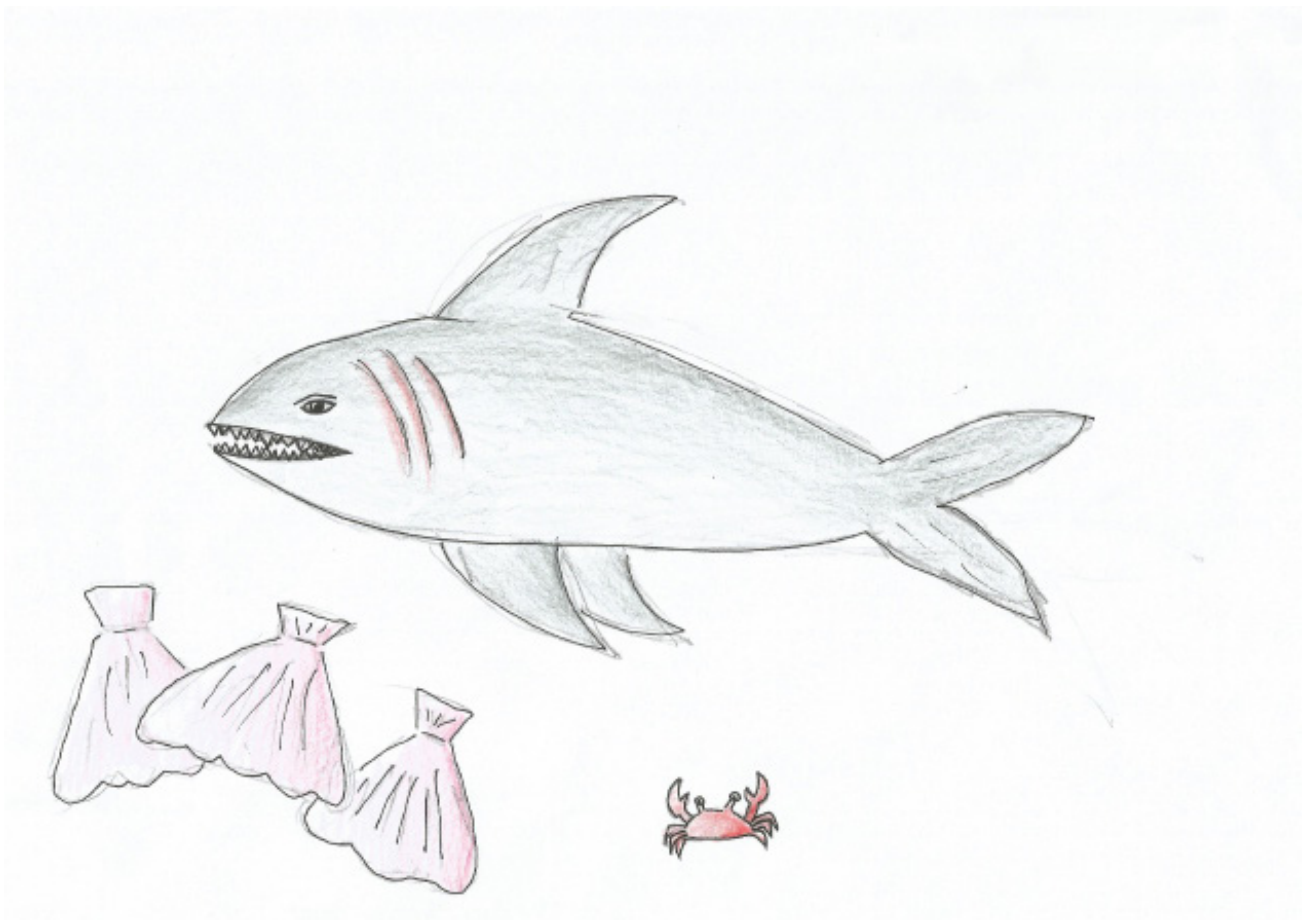
Les sem nasekal, vendar ne vem, s čim naj ga povežem.

NASLEDNJI DAN

Že vem, uporabil bom palmine liste in veje.

ČEZ EN TEDEN

Tako, splav je končan. S sabo vzamem še nekaj sadja in vesla.

NASLEDNJI DAN

Zgodaj zjutraj sem se odpravil na pot. Morje je zaenkrat mirno in upam, da bo tako tudi ostalo.

ZVEČER

Nevihta se bliža. Najbolje, da se kar privežem na splav.

ZJUTRAJ

Vihar je bil zelo močan in valovi zelo visoki. Na srečo sem se zbudil na splavu, a sem izgubil obe vesli. Zdaj ne bom nikoli dosegel otoka.

ENO LETO PO BRODOLOMU

Prvič po enem letu spet vidim ladjo. Maham, vpijem, pa nič.

ČEZ DVA DNI

Rešen sem! Našla me je ladja, ki je iskala mojo potopljeno ladjo.

ČEZ EN MESEC V BOLNICI

Na ladji sem bil edini preživeli, zato mi je skupina delavcev iz ladijske tovarne postavila nekaj vprašanj, da bodo vedeli, zakaj se je ladja potopila. Upam, da bom lahko kmalu šel domov.

Maks Jovanović, 8. b

NEVIHTI

O, nevihta,
strašna si, ko grmiš,
nikoli nisem vedel,
da tako se jeziš.

Ko pogledam v oblake,
takoj stran zbežim,
domov pridem moker,
od jeze se učim.

Igor Radošević, 9. a

NEVIHTI

Tako grozna in veličastna,
hrupna in na videz počasna,
vendar tako lepa in nadnaravna,
kdaj tudi na videz zabavna.

Grom in strele vidimo vedno,
če trči v koga, je to zares bedno,
od daleč zdi se vsem prelepa,
od blizu boji se je Marjeta.

Velikokrat se pojavi
in s strelami grozne stvari napravi.
Eleonora Spasovska, 9. b

Dramilo

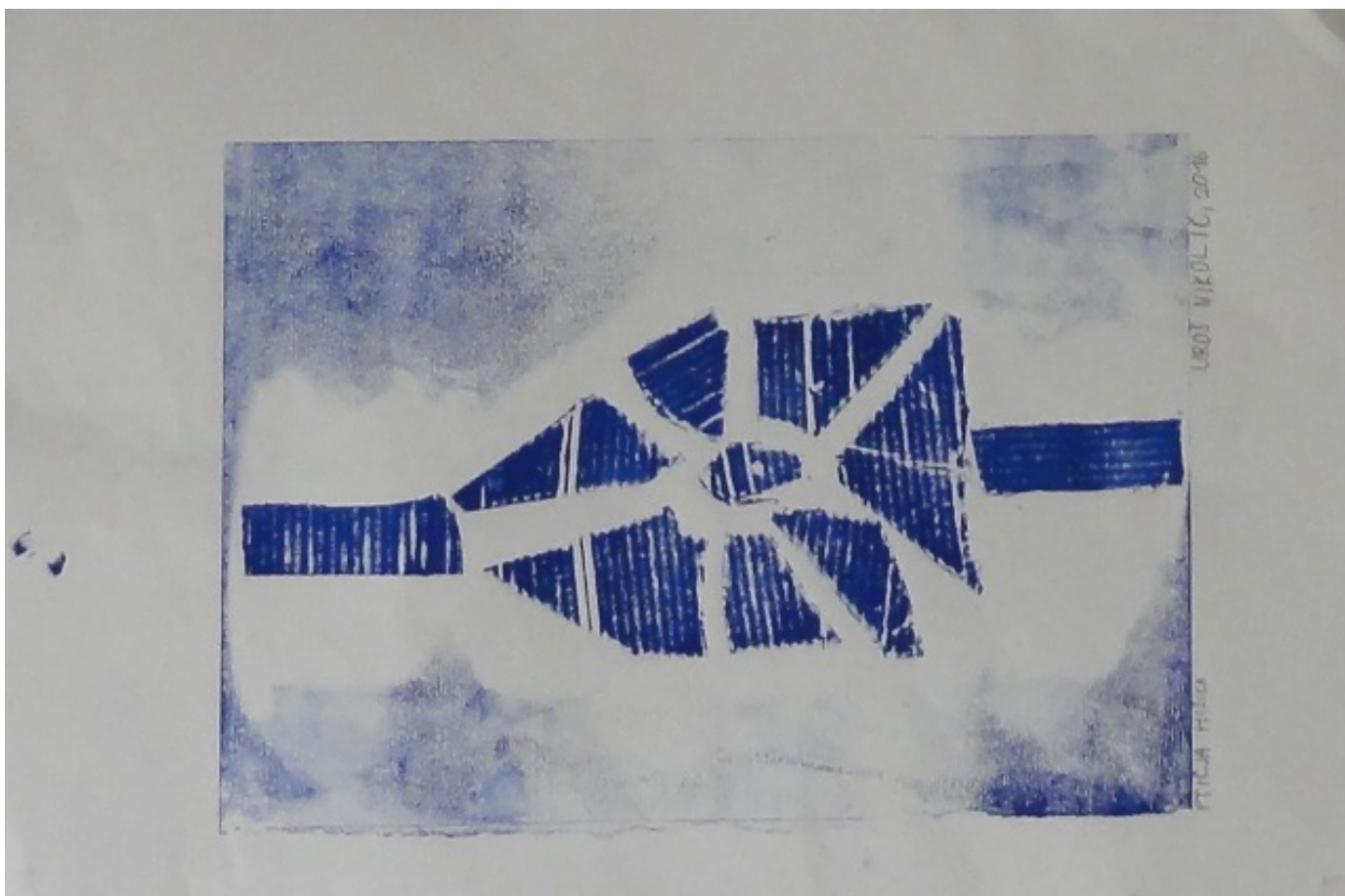
Vse je mogoče.
Če verjameš,
če iščeš svoj smisel,
če najdeš srečo, življenje.

Če ne verjameš,
ne najdeš,
pozabiš na sanje,
brž prični svoje iskanje!

Brez volje, iskanja
pozabiš življenje,
iščeš srečo,
ki pri drugih dlh jemlje.

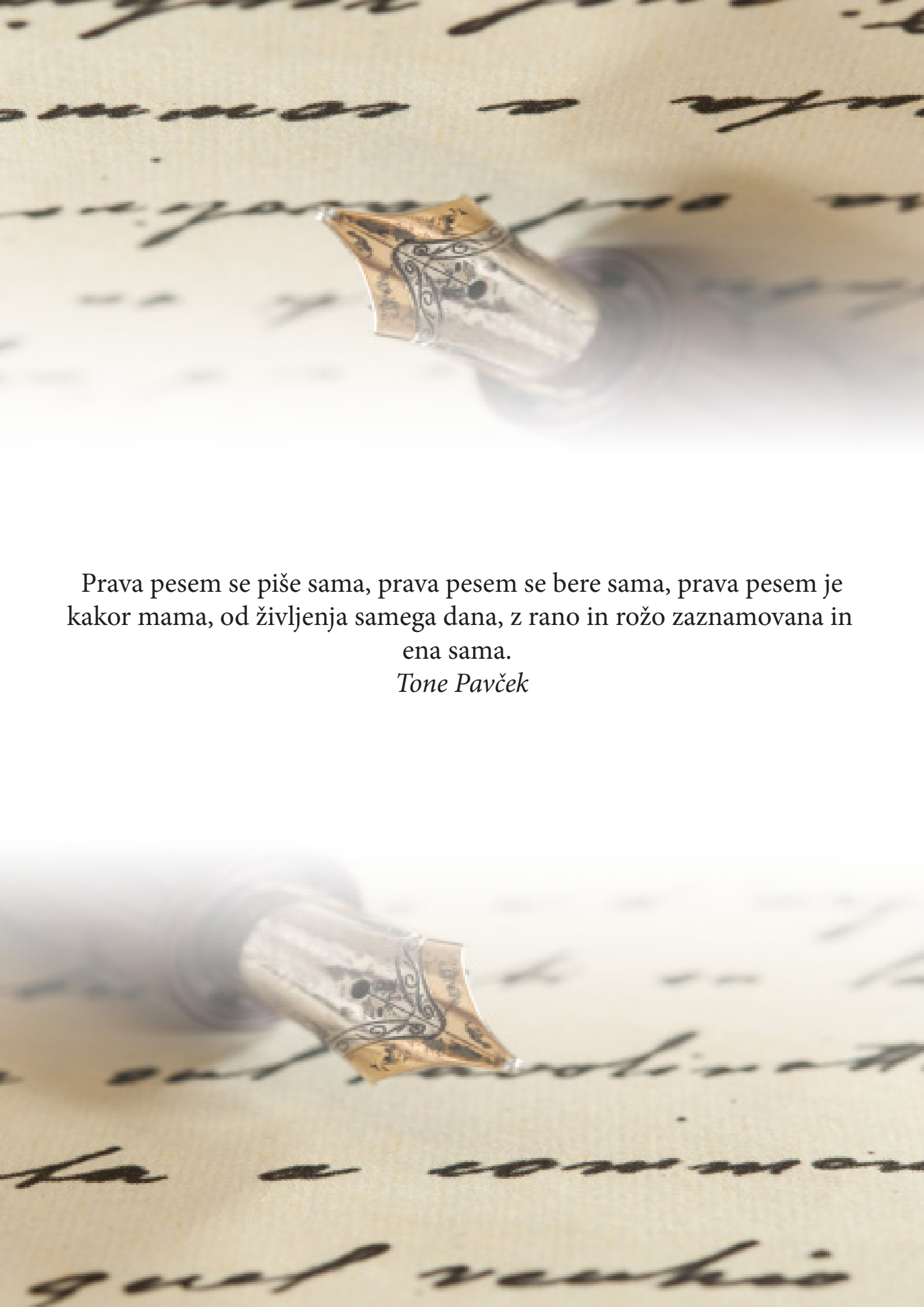
ZATOREJ: Ne bodi zaspan,
išči srečo, življenje vsak dan!
Si drugačen, svoj vsak,
zato ne želi si biti popolnoma drugim enak.

Katarina Polšak, 8. a

PATRICIA
KNEER F.B.

A close-up photograph of a fountain pen nib, likely made of gold or brass, resting on a piece of aged, cream-colored paper. The nib is positioned horizontally, with its tip pointing towards the right. The background is filled with elegant, dark cursive handwriting, which is slightly out of focus, creating a sense of depth. The lighting is soft and even, highlighting the intricate details of the nib's structure, including the feed channels and the fine lines of the tines.

Prava pesem se piše sama, prava pesem se bere sama, prava pesem je
kakor mama, od življenja samega dana, z rano in rožo zaznamovana in
ena sama.

Tone Pavček

VESELI LJUDJE

Veseli ljudje
se zabavajo,
se veselijo,
se smejiijo,
se hihitajo
in bahajo.

Veseli ljudje
veselo spijo,
veselo sanjajo.
Resnost to ni zanje!

Hana Radončič, 3. a

VESELI LJUDJE

Veseli ljudje brcajo žogo
in veseli delajo nalogo.
Nace Kobal je zvezdnik po svoje
in nič ne bo delal po tvoje.

On je vesel v vsakem primeru,
če ga užališ, se smeje na glas,
lahko ti pa reče:
»Prav imaš.«

Nace Kobal, 3. a

NAVIHANI DAN

Veseli ljudje
se samo veselijo.
Resne ljudi
kar pri miru pustijo.
Laura Robida
vedno je sladka
in izgublja svoja copatka.
Po robidah diši
in se smeji.

Resnim ljudem
pokaže jezik v pozdrav
in jim reče: »Čav, čav!«
Resni ljudje
pa ji hrbet obrnejo
in imajo zelo resni sestan'k.
A Laurica zvita
jim oslička pokaže
in spet se na ta dan
grozno zlaže.

Laura Robida, 3. a

MOJ DEŽEVNI DAN

Ko je dež, je vse mokro.
Ko je dež, so velike luže.
Ko je dež, imam škornje.
Ko je dež, imam dežnik.

Ko je dež, se zabavam s prijatelji.
Ko je dež, rad gledam filme.
Ko je dež, ne morem ven.

Ali Šupuk, 3. b

PESMI O POMLADI

Pomlad je čudovita.
Čudovita in krasna.
Otroci so nabrali rože
in jih mamici dali.

Ptički so peli,
peli našim staršem,
zelo so bili veseli,
ker so jim ptički peli.

Srčki letijo iz dneva dan.
To se zgodi,
ker nas naši starši
nikoli ne nehajo imeti radi.

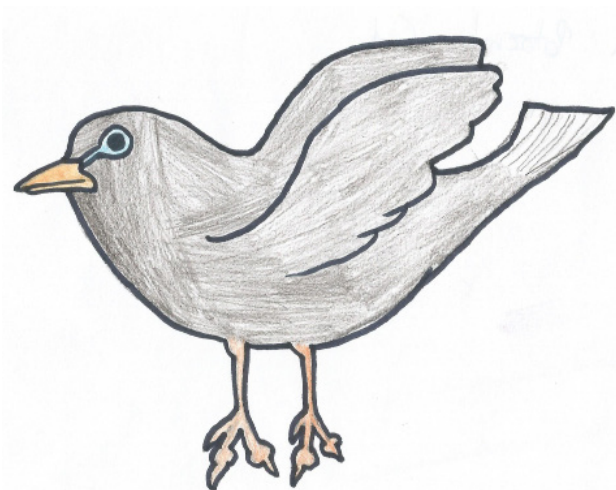
Andela Gaković, 3. b

Pridi, pridi mi pomlad,
prinesi sonce in veselje,
v družine radost in hrepenenje.

Prebudi naravo,
naj ptički pojejo,
metulji letajo,
drevesa brstijo
in rože cvetijo.

Nik Ribnikar, 3. b

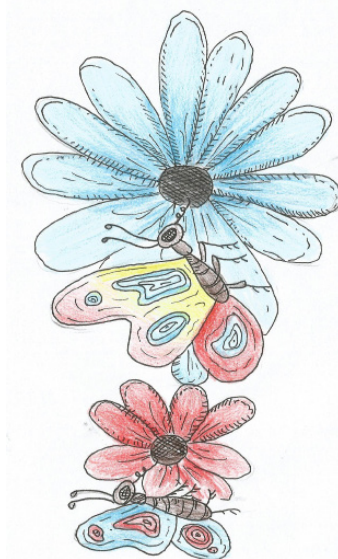
Lepa pomlad je prišla
v našo deželo.
Z marjeticami pobelila travnik
poln igre in veselja.

Ali Šupuk, 3. b

Na vejah ptički pojejo, tralala,
rožice se prebujajo, tralala,
polhi se prebujajo, tralala.
Otroci že tekajo, tralala,
skačejo po zeleni travi, tralala,
lastovke prihajajo nazaj k nam, tralala, tralala.

Peter Skinder Savić, 3. b

Pomlad je prišla
vsa zelena in polna rož.

Zunaj otroci so rože nabrali
in jih mamici podali.

Vijolice, marjetice in ivanjščice
vse so našli,
le zvončka nagajivčka
nikjer niso našli.
Iskali so ga cel dopoldan.
Naposled so ga le našli
in ga mamici dali.

Lana Mitrašinović, 3. b

Bila je lepa pomlad.
Z lepimi rožami
in lepimi cvetočimi jablanami.
Jure z žogo se je igral,
hudo padel
in doma v postelji preležal
celo pomlad.

Maj Novak, 3. b

MAREC

Marec je lep, topel
in vesel mesec.

Marec je prvi pomladni mesec.
Marca prvič sonce toplo posije,
takrat rožice zacvetijo.
Trava postane zelena
in otroci se veselijo.

Marec je praznični mesec
za mame, očete, tete in strice.

Hana Radončič, 3. a

APRIL

April bo kmalu tu.
Zvončki bodo odcveteli,
a sonce bo tu,
tako čudovito.
Dan bo daljši in noč krajša.

Ptice bodo prišle
v naše kraje.
Medvedi se bodo zbudili
iz svojega dremeža,
ker jim bodo ptički žvrgoleli.

Jana Kljajević, 3. b

RIME na svoja imena

Marina malina
je rada fina.

Gašper hitro se zbudi,
da šole ne zamudi.

Tijana se po potki sprehaja
in Manci nagaja.

Ema razgraja,
ker ji Zoja nagaja.

Anes Eneju žogo poda,
da ta zadane gola dva.

Leunit je vesel,
ker je v šolo prišel.

Julija je danes zgodaj vstala,
zvečer pa bo hitro zaspala.

BANKA V NEDELJO

Banka v nedeljo
Banka v nedeljo
z vsemi pisarnami počiva.
Privošči si sladoled
in ga da v kornet.

Taja Ruparčič, 6. c

POŠTA V NEDELJO

V nedeljo je pošta
ena sama tišina.
Po napornem tednu
se preseda in lega k počitku.

Skuha si kavo,
si speče pecivo
in ne pozabi
peljati prijateljice
v trgovino ali pa
kar na kosilo.

Cel dan uživa,
vice sestavlja,
da jih bo ob novem tednu
raznesla med poštarje in pisma.
Da pa ne bo pomote,
pošta je čisto resna gospa,
ki za resne obraze
poskrbeti zna.

Zanje pripravi posebne novice,
pa tudi če so le stare čenčarice.

Ob koncu dneva
že nestrpno čaka naslednji dan,
ko bo zopet priča,
raznašanju pošte na vse konce sveta.

Selena Podgoršek, 6. c

VRTEC V NEDELJO

Kaj dogaja se v vrtcu v nedeljo,
za zaprtimi vrati?
To vedo samo vile
in drobceni škrti.

Na nedeljo vse igrače
z omar in polic oživijo
in se nato veselo po sobah podijo.

Ko je na vrsti
obilno kosilo,
vse igrače
totalno ponorijo.

Najprej čakajo v dolgi vrsti,
da kosilo dobijo,
še sreča,
saj se medtem vsaj malo umirijo.

Ko pa odbije ura polnoči,
se v vrtcu ugasnejo vse luči.
Igrače odidejo spat, saj morajo
naslednje jutro zgodaj vstat.

Ponedeljek je čisto običajen vrtčevski dan,
prav po otroško razigran.
Ko otroci zjutraj v vrtec prihitijo,
se brž k igračam zapodijo.

Pia Usenik, 6. c

LUMP

Zjutraj po vasi novica odmeva,
dobili so novega soseda.
Vsi se veselijo,
se govorov za krst učijo

Mame pečejo pogače,
očetje izbirajo najboljše kravate,
babice odeje šivajo,
gospe pa po opravkih šibajo.

Hitro deček je odraščal,
brcal žogo, se lovil.
Cela vas je vzdihovala,
kakšen sonček je to bil.

Ta mali barabin,
bil je tudi nagajiv.
Vse mačke je splašil,
sosedu okna vsa razbil.

Toda niso se preveč jezili,
sosedu na ta malega,
naj uganja le norčije,
saj se potem vsaj spočije.

Janina Franko Plestenjak, 7. a

VAMPIRSKA PESEM

Sem vampirček mlad,
ki zabavam se noro rad.

Ponedeljki so zelo zabavni,
takrat se kopam v rdeči savni.

Torkov dan je razigran,
vse do ust nasmejan.

Srede niso dolgočasne,
te so še posebej krasne.

V četrtek delati mi ni,
kaj šele zabavati.

Petek je prav poseben dan,
takrat se še posebej posladkam.

Najraje pa imam sobote,
ker privoščim si krvave kompote.

Nedelje niso prav nič puste,
saj takrat mislim na divje hruste.

Vampirji vsak mesec priredimo ples,
ki ga imenujemo Krvoses.

Tam se pleše, kri sesa,
raja do polnoči in divja.

Pia Usenik, 6. c

HAIKUJI

Tabla zelena,
kakor travnik brez lepih,
prelepih cvetic.

Copatek zlat moj.
Na nogo natakнем ga
in zapleševa.

Zvezdni utrinek,
čaroben nebesni dar –
zaželi si kaj.

Snežinka leti
in se v zraku vrti,
na roki stopi.

Jutranja kava
opojna in dišeča,
mamo predrami.

Ljubezen je kot
najlepši vonj pomladi,
imamo se radi.

Rože cvetijo,
v vseh barvah žarijo,
naš vrt krasijo.

Cvetlice cveto,
ptički veselo pojo.
Čudovit je dan!

je čez polje pomladi,
radostnih oči.

V mrzlem jutru
letijo črne vrane.
Tiho in same.

Nebo zastrto,
prekrito z oblaki,
kot belo mleko.

Sonce je zunaj,
otroci se igrajo.
Radost in sreča.

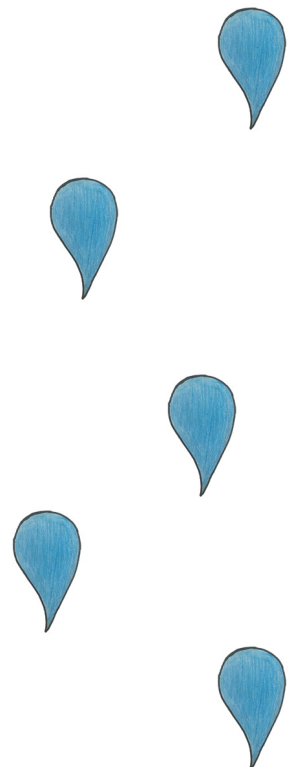
Zunaj dežuje.
Kaplje spolze po šipi.
Dežne kapljice.

Dekle veselo.
Solza spolzi po licu.
Solza radosti.

Dekle otožno.
Solza spolzi po licu.
Solza žalosti.

Razcveten travnik,
na njem se pase krava,
jaz pa sanjava.
Najlepši pogled

LETNI ČASI

Bele snežinke
tiho padajo na tla –
zima je prišla.

Cvetlice cveto,
ptički veselo pojo –
pomlad je že tu.

Sonček nas greje,
modro morje pa hladi –
poletje žari.

Veter je zavel,
deželo v listje odel –
jesenski je čas.

STRTO SRCE

Vem, da nisi
več v mojem srcu,
vem, da ti nisem všeč,
ampak ti boš zmeraj v meni,
in v moji duši.

Strl si mi srce
in zato boš še vse poplačal,
vrnil mi dušo mojo
in odkorakal.

Tamara Maksimović, 7. b

CVET V MAJU

Pia Usenik, 6. c Kaj je to ljubezen?
Bolečina ali sreča?

Ko te vidim,
mi srce zaigra,
ko te ni,
me srce zaboli.

Sem kot roža,
ki cveti v maju.
Občutila sem ta tvoj pogled,
in v šoli jutranji nasmeh.

LJUBEZENSKA PESEM

Tvoje oči,
tvoj smeh,
tvoje srce je moje ime.

Tvoja ljubezen
je moja iskrena sreča.
Ko pogledam te v oči,
v mojem srcu iskrica zažari.

Tara Vehar, 7. b Kako lepo je občutiti,
da nekemu si všeč.
Vidim in čutim to ljubezen,
kot roža v maju čutim to ljubezen.

LJUBEZEN

Ljubezen je samo ljubezen,
samo za tiste, ki imajo eno veliko bolezen.
Ne da se je pozdravit
in tudi odpraviti.

Ljubezen pomeni, da imaš nekoga rad,
on ti je kot en velik zaklad.
Vedno ga imaš ob sebi,
izgubil ga nikoli ne bi.

Odločila sem se, da jutri mu povem,
jutri se izpovem njemu in celemu svetu,
da rada ga imam in všeč mi je kot roža, ki cveti.

Zopet jutro, zopet pogled ter nasmeh.
Sedaj mu povem.
A le trenutek pred tem,
bolečina, slabost in žalost.

Kaja Teran, 7. b

Z njo sedi
in njej se smeji,
le njo gleda,
nič več me ne pogleda.
Tako močno boli me,
da na ves glas zakričala bi
in zbežala.

Moj cvet v maju
je cvetel le za naju.
Zdaj bolečine ni več
cvetov pa bo še več!

Sajra Kerić, 7. b

KAKO NAJ TI POVEM?

Kako naj ji povem?
Jaz imam velik problem
in ti ga sedaj povem.

Ful si faca, ti moj Nejc,
da pišeš vsak dan pisma mi
in vsako lepše se mi zdi.

Pišeš, da z mano hodil bi,
ampak kako, ko mi Petra teži,
vsak dan mi o tebi govori,
jaz pa ignoriram te, kot da te ni.

Ampak jaz te nočem prizadeti,
prosim, poskušaj me razumeti.
Kako naj naredim, da je ne prizadenem?
Kako naj kljub ljubezni prijateljica ostanem?

Naj ji povem?
Naj ji priznam?
Naj vse iz sebe izpustim?
Ali potem tebe in njo izgubim?

Ana Bošković, 7. a

NISVA SI USOJENA

Imela sem fanta,
ki sem ga ljubila.
Hočem resnično,
da bi ga pozabila.

Moje srce po njem
še vedno hrepeni,
a moje misli in možgani
drugače pravijo mi.

Spominjam se trenutkov,
ki skupaj sva jih preživela,
vendar boli me, ko pomislim,
kako na koncu sem trpela.

Ko videla sem te
v objemu in s poljubi druge,
vedela sem, da moje bolečine
so tvoje le zasluge.

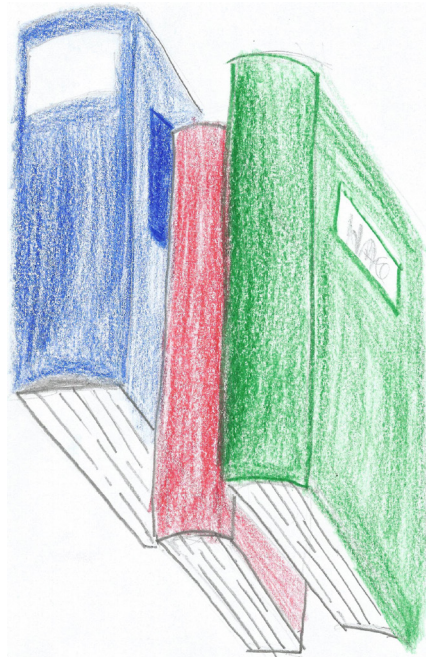
Zdaj vedi, da končala sva,
saj nisva si usojena.
Ti mene nikoli vreden nisi bil,
saj si kot sonce,
ki oblak ga je prikri.

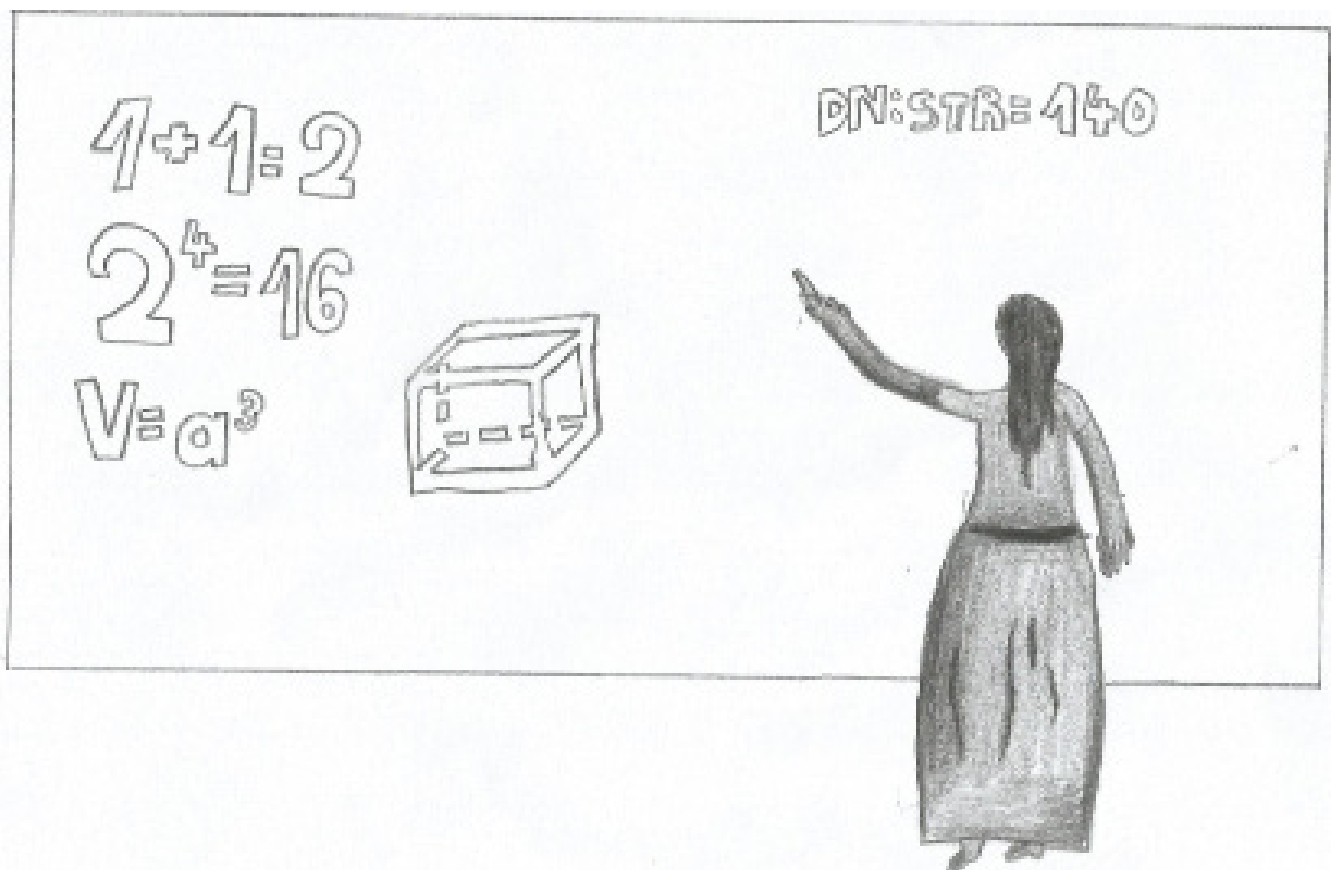
Ana Frantar, 7. a

ŠOLA

Zakaj učenje, knjige, šolske mize?
Zakaj sedenje, šola, snov, učenje?
Groza, to res obvezno je življenje?
Vseeno: res tako ogromno krize?
Tako večina mladih misli – grozno,
toda saj jim ni tako zelo slabo!
Prošnje te zavpiti nekam v nebo,
prišle so k nam veliko že prepozno.
Veselje do učenja je izgin'lo,
njegovo igre so zasedle mesto,
kdaj tako se mišljenje bo ukin'lo?
Zelo pomembno znanja je kraljestvo,
drugače se življenje bo prekin'lo,
tvoj dom postal žalostno bo občestvo.

Katarina Polšak, 7. b

ANA
PAREANIN 98

ANA
PAREANIN 98

Edina človeška lastnost, ki nam vliva upanje in daje tolažbo, je vztrajnost, saj po prizadevnem delu vztrajnost vedno rodi svoje sadove.

Charles Dickens

TO NI ŠPORT, KJER SE ČEZ NOČ ODLOČIŠ, DA BOŠ NASLEDNJI DAN SKOČIL

Danes vam predstavljamo dva izvrstna slovenska skakalca, ki ju čaka še veliko izzivov, uspehov in tudi treningov.

Domen Prevc je mlajši brat Petra Prevca, a za njim je izvrstna sezona in v njem ima Slovenija novega velikega aduta. V letošnji sezoni se lahko pohvali z drugim mestom na Svetovnem mladinskem prvenstvu, v svetovnem pokalu je prispeval k ekipnemu drugemu mestu, kot drugi je skupaj z bratom Petrom prvič stopil na zmagovalne stopničke.

Žiga Jelar se na pogled v ničemer ne razlikuje od svojih vrstnikov. Letos zaključuje Gimnazijo Franceta Prešerna. Toda Žiga je eden tistih, o katerem bomo v prihodnosti še slišali. Je smučarski skakalec, ki je osvojil 3. mesto na državnem prvenstvu in prvič nastopil tudi v svetovnem pokalu.

Kje in kdaj si začel s prvimi smučarskimi skoki in kdaj si začel resno trenirati?

DOMEN: Skoke sem začel trenirati leta 2005 in s tem sem opravil tudi svoje prve skoke.

ŽIGA: S skoki sem se začel ukvarjati pri približno štirih letih. Bilo je doma za hišo, kjer smo imeli malo večjo strmino, kjer sem sam naredil skakalnice. V klub sem se vpisal pri petih letih, od takrat dalje pa redno treniram smučarske skoke. Na leto naredim približno 2000 skokov.

Kakšni so občutki, ko stojiš na zmagovalnem odru oz. na stopničkah?

DOMEN: Zelo sem vesel in zadovoljen.

ŽIGA: Občutki so dobri, kajti takrat veš, da si na pravi poti. Gre za neko nagrado, za kar si trdo delal in se odrekel marsičemu.

Kako usklajuješ treninge in tekme s šolskimi obveznostmi?

DOMEN: Po šoli grem na trening, potem se učim za šolo. Treba je sproti delati, drugače ne gre.

ŽIGA: Gre predvsem za to, da vsak športnik mora znati razporediti obveznosti. Potreben je nek urnik oz. načrt, da si čas zelo dobro razporediš, kajti ob takem tempu je vsaka minuta pomembna.

Največ časa posvečaš skokom. S čim se še ukvarjaš, če ti čas seveda dopušča?

DOMEN: Rad se ukvarjam z različnimi stvarmi, a menim, da niso nič drugačne od tistih stvari, s katerimi se ukvarjajo moji vrstniki.

ŽIGA: Sem adrenalinski tip človeka in zato se v prostem času rad usedem na motor za motokros. Zelo rad pa igram tudi nogomet.

Kaj pa zabava, prosti čas?

DOMEN: Med šolskim letom nimam nič prostega časa, mogoče le za vikende. Takrat pa sem takšen kot večina mojih vrstnikov.

ŽIGA: Preko sezone je časa zelo malo, še za prijatelje ga je včasih težko najti. Prosti čas tako najraje izkoristim za tiste stvari, kjer uživam in se lahko tudi sprostim. Že trinajst let igram harmoniko in sem uspešno zaključil tudi nižjo glasbeno šolo.

Katere krožke si obiskoval v osnovni šoli?

DOMEN: Dramski krožek, športni krožek, lesni krožek, bralni krožek.

ŽIGA: Ja, kar nekaj jih je bilo, igral sem nogomet, pa košarko, obiskoval miselni krožek.

Za uspeh je potrebno poleg trdega dela še marsikaj. Kaj je še potrebno, da si uspešen?

DOMEN: Veliko truda, zavzeto delo in predanost.

ŽIGA: Potrebna je disciplina in red. Biti moraš pri stvari, ko se spuščáš v nekaj, za kar bi rad pridobil uspešen rezultat. Na prvo mesto pa vedno postavljam osebnostno rast. Moram biti pošten, strpen in nuditi pomoč tistim, ki jo potrebujejo.

Kako so te vzgajali starši in katere temeljne vrednote so ti vcepili?

DOMEN: Starši so mi govorili, da brez dela in vztrajnosti ne prideš nikamor in moraš trdo delati, da kaj dosežeš.

ŽIGA: Starši so se pri vzgoji zelo trudili. Vzgojili so me tako, da na prvo mesto postavljam dobre, preproste in poštene odnose z ljudmi. Uspešnost ni bila nujna, temveč le nagrada za te vrednote.

Katere stavke si največkrat poslušal od svojih staršev?

DOMEN: Velelne stavke, ker po navadi v prvo ni nič zaleglo oz. nisem nič slišal, zato sta mi morala večkrat kaj ponoviti, a sčasoma sem se navadil delovnih navad.

ŽIGA: Starši so mi pogosto rekli: »Vse se bo povrnilo na dolgi rok!« Dolgo časa tega stavka nisem razumel, sedaj pa vem, če človek trdo dela, se mu enkrat tudi obrestuje.

Zanima nas še marsikaj. Ali med letom slišiš gledalce? Kako pa je s tremo na vrhu zaletišča tik pred skokom?

DOMEN: Ne nikoli ne slišim gledalcev, saj sem takrat v svojem svetu in se osredotočam na skok.

ŽIGA: Ne med letom ne slišim ničesar, samo šumenje zraka. Gledalce dobro slišim šele, ko se dokončno ustavim in odpnem smuči. Na vrhu zaletišča ne gre toliko za tremo, kot adrenalin, ki me navdaja. Vsak skakalec takrat

želi prikazati najboljši skok, ki ga zna in je zato skoncentriran samo na to. Seveda pa smo najbolj veseli dobrih skokov, ki pridejo takrat, ko ne gre vse po načrtih.

Kakšna je prehrana smučarskega skakalca?

DOMEN: Pojem malo manj sladkarij kot ostali vrstniki, drugače pa jem skoraj vse.

ŽIGA: Skakalec mora sam paziti na težo, ki je idealna za njegovo telesno višino. Sam jem vse, izogibam se velikim količinam ocvrtih jedi ter sladkarijam.

In kdaj si nazadnje naredil sneženega moža?

DOMEN: Letos pozimi.

ŽIGA: Letos pozimi na tekmi celinskega pokala, ko sem čakal, ali bo tekma ali ne. Ko pa sem bil še v osnovni šoli, pa sem namesto sneženega moža delal skakalnice.

Letos si se prvič povzpел po letalnici. Kakšni so bili občutki, ko si se spustil po velikanki?

ŽIGA: Predvsem je bilo takrat v meni zelo veliko adrenalina. Moram pa priznati, da je bil prisoten tudi strah. To namreč ni šport, ko se čez noč odločiš in greš na skakalnico. Težko pa je opisati vse tiste občutke, ko sem doskočil.

Koliko je tvoj osebni rekord?

DOMEN: 148 metrov.

ŽIGA: 214 m, tolko sem skočil v Planici.

Kaj boš počel sedaj, ko ste zaključili s treningi?

ŽIGA: Na prvem mestu bo šola, ki sem jo v zimskem času bolj malo obiskal. Dela bo dovolj.

Kako bi opisal svoj odnos z bratoma Cenetom in Petrom?

DOMEN: Z obema se zelo dobro razumem, nikoli nismo imeli nobenih težav. Mislim le, da je imeti uspešnega starejšega brata včasih težko, saj marsikdo pričakuje, da bom tudi jaz tako dober kot on.

Kaj bi povedal za konec našim osnovnošolcem?

DOMEN: Naj uživajo v vsem, kar počnejo, vse naj jemljejo pozitivno ter gledajo z optimizmom v prihodnost.

ŽIGA: Svetoval bi jim, naj se vsakega dela lotijo resno, predvsem pa, da uživajo v tem, kar počnejo in verjamejo vase. Včasih vse ne bo šlo po načrtih, a vseeno, če se trudiš, pride tudi rezultat tega dela. To velja tako za šolsko delo kot v športu. Prosti čas izkoristite v naravi, ne samo za igrice na računalniku.

Intervju so pripravili učenci novinarskega krožka.

NAŠE SOŠOLKE IN SOŠOLCI SKOZI OČI DRUGIH

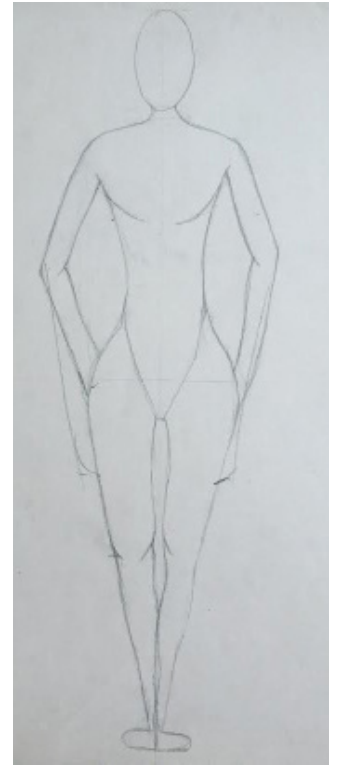
Eleonora Spasovska je stara 14 let, rojstni dan ima 11. februarja. Prijatelji in bližnji jo kličemo kar Eli. Živi v Kranju, skupaj z mamo in očetom. Je edinka. Hodi v Osnovno šolo Matije Čopa Kranj, do katere ima peš pet minut hoje. Eleonora je visoka 166 centimetrov, težka pa 53 kilogramov. Ima okrogel obraz z jamico v bradi in luknjicami v ličnicah. Njene oči so zelene barve. Velikokrat jih poudari z maskaro in podobnimi ličili. Je zelo svetle polti, ima dolge, rjave, skodrane lase. Njena oblika lasišča pa je ravna, kar se opazi, saj ima večinoma časa lase spete v figo ali čop. Za posebne priložnosti si naredi frizuro. Njene ustnice so majhne in prekrijejo razmak med zobmi. A kljub temu ima Eli zelo lep nasmeh in se pogosto smeji.

V prostem času obiskuje fitness King, kjer vzdržuje telesno kondicijo. Tja se štirikrat na teden odpravi s prijateljicama Lavro in Manco. Zelo rada se druži tudi z ostalimi prijatelji in si ob vikendih vzame čas zanje. Poleti se največkrat družijo na igriščih ali pred blokom, pozimi pa čas preživljajo ob čaju ali kavi. Pogosto pa gre do tudi na sprehod.

Kljub temu da obiskuje fitness, je njena prehrana popolnoma normalna in ne vsebuje nobenih diet. Na dan ima približno 7 obrokov. Najraje je doma narejeno lazanjo, ki jo pripravi njena mama. Zelo rada prigrizne čips s papriko, ki je skoraj vedno prisoten v njeni omari. Njena najljubša pijača pa je voda. Sicer ni izbirčna, vendar ne mara zelenjavnih juh in grenkih brezalkoholnih pijač.

Poleti Eleonora najraje obleče kratke hlače in majice z naramnicami, obuje pa balerinke. Rada nosi različne barvne kombinacije, vendar pazi, da ni oblečena preveč pisano. Zelo redko obuje natikače, saj se v njih počuti neprijetno. V hladnejših mesecih najpogosteje nosi puloverje in kavbojke in obleče debelejši plašč. Svoj videz pa rada popestri s šali in z nakitom. Redno sledi trendom in rada nakupuje moderna oblačila. Za posebne priložnosti si največkrat izbere oprijeto obleko in čevlje s polno peto. Doma pa je pogosto v trenirki in majici.

Eleonora je zelo prijazno in veselo dekle. Rada ponudi pomoč vsakomur, ki jo potrebuje in s tem ko širi svojo dobro voljo, poskrbi, da se vsak v njeni bližini počuti prijetno. Je oseba, ki ji lahko zaupaš, saj vse skrivnosti in druga mnenja zadrži zase. Je tudi zelo vztrajna, saj v šoli kljub nekaterim slabšim ocenam vztraja in doseže željen končni uspeh. Prav tako se njena vztrajnost kaže tudi v tem, da stvari vedno dela sama, četudi ji ne uspe in le

redko prosi za pomoč. Eleonora je zelo sočutno dekle. Hitro je prizadeta in žalostna, če se nekomu zgodi krivica oz. kaj neprijetnega. Ima veliko dobrih in tudi nekaj slabih lastnosti. Ena izmed slabih je ta, da zelo hitro zameri tistemu, ki jo razočara. Včasih se ne pusti prepričati. Prav tako Eleonora zelo rada zamuja, zato se je z njo velikokrat bolje dogovoriti pet minut prej. Za nekatere je mogoče moteče tudi to, da je zelo direktna oseba in vedno pove naglas svoje mnenje, četudi ni to ravno prijetno.

Ana Parežanin, 9. b

Antigona Ahmetaj je učenka na osnovni šoli Matije Čopa Kranj. Stara je 14 let in visoka 160 cm. Ima dolge rjave lase, ki so rahlo nakodrani, po navadi jih ima spuščene, redko pa si jih spne v čop. Njene oči so rjave barve. Ima malo privihan nos in je svetle polti. Ni edinka, saj ima tri sestre, od katerih je ena starejša, drugi dve pa sta mlajši.

Vedno je lepo urejena. Rada ima oblačila živih barv. Poleti najraje obleče majico brez rokavov in kratke hlače, obuje pa natikače. Pozimi nosi pulover in kavbojke ali pajkice, obuje pa škornje. Za posebne priložnosti obleče ozke kavbojke in bluzo. Krilo nosi zelo redko. Doma je oblečena v športna oblačila. Nakupuje sk-

upaj z mamo, a si sama izbere oblačila.

Njena najljubša hrana je pica s tuno, pijača pa kokta in pomarančni sok. Ne mara oliv, rada pa ima vse vrste brezalkoholnih pijač. S prijatelji gre pogosto v mesto na jagodni ali čokoladni sladoled. Ni ji pa všeč sladoled z okusom vanilje. Doma sedaj nima hišnih ljubljencev, včasih pa je imela ribe in mucka.

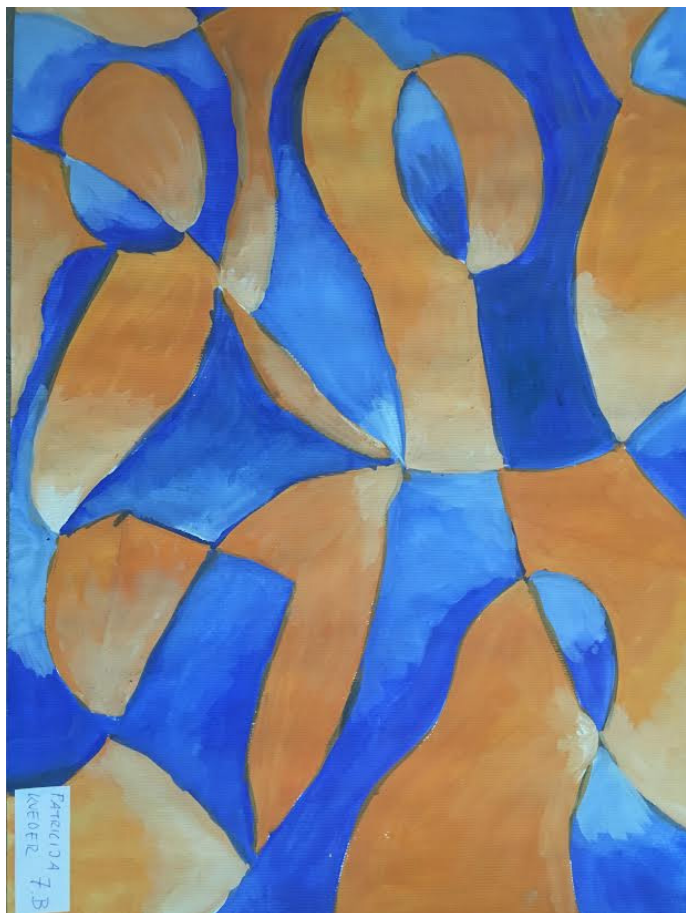
V prostem času nima posebnih obveznosti, zato ga rada preživlja skupaj s prijatelji na socialnih omrežjih. Včasih gre po nakupih, ampak je nerada dolgo časa v trgovini. Povsod gre peš, ker je tako navajena že od malega. Ko gre v kino, najraje gleda akcijske filme, doma pa spremlja nadaljevanke in filme, ki jih takrat predvajajo. Njen najljubši film je *Jump street*, najljubša knjiga pa *Brazgotine*. Uživa v skrivnostnih in grozljivih zgodbah. Velikokrat posluša pop glasbo, zanima jo tudi, kaj drugi radi poslušajo. Pozimi hodi na drsališče. Na počitnice gre k sorodnikom, včasih na morje, velikokrat pa ostane doma. Ker ne stanuje daleč od šole, gre vsak dan v šolo peš. Skrbi za zdrav način življenja, zato gre včasih s prijateljico teč na polje.

Včasih je precej vzkipljiva, saj jo spravi ob živce kakšna malenkost, vendar se hitro pomiri. Včasih se hoče malo prepirati, a je kljub temu dobra po srcu. Je dobra prijateljica, ker se zna postaviti zase in za druge.

Všeč ji je, ko je v družbi. Ima veliko prijateljev. Je zgovorna, rada se namreč vključi v pogovor. V njem zelo zagovarja svoje stališče. Pogovarja se o aktualnih zadevah in filmih. Je tudi zabavna, saj se velikokrat pošali. Njeno razpoloženje včasih malo niha, ampak vedno ohrani nekaj optimizma. Je zelo samostojna, saj si zna razporejati čas in poskrbeti zase in za svoji mlajši sestri. Večkrat si doma sama pripravi kosilo. Včasih je motivirana za šolsko delo, spet drugič pa ne. Rada ima čistočo, zato ima vedno urejeno sobo. Je iskrena, saj pove, kar si misli. Organizacija ji ne dela pretirano velikih težav, čeprav včasih malo zamuja k pouku. Njen najljubši šolski predmet je filozofija, ker se pri njej veliko pogovarjajo. Ker bo to leto končala 9. razred, se je odločila, da gre na srednjo šolo za kozmetičarko. Na kritike reagira zelo ra-

zlično. Če so utemeljene, jih sprejme kot dober nasvet, ko pa so neresnične, se razjezi. Je odločna, saj je nihče ne more vstaviti, če kaj želi narediti. Poleg tega je vztrajna, ker naredi prav vse, kar se odloči. Z njo je vedno zabavno, ker ima veliko snovi za pogovor.

Ana Gabriela Kostanjevec, 9. a

Žan Marko Hočevar je star 14 let. Rodil se je 16. 2. 2001, 4 minute pred menoj. Letos zaključuje šolanje na OŠ Matije Čopa Kranj. Visok je 175 centimetrov in tehta 60 kilogramov. Je temne polti. Ima velik obraz, manjša ušesa, rjavozelene oči in goste črne lase. Žan rad kupuje oblačila sam. Najraje je oblečen v trenirko, saj se v njej počuti udobno. Poleti nosi kratke hlače in kratko majico, pozimi pa trenirko in toplo bundo. Ob posebnih priložnostih pa obleče kavbojke in majico. Najraje obuje športne copate, poleti pa japonke.

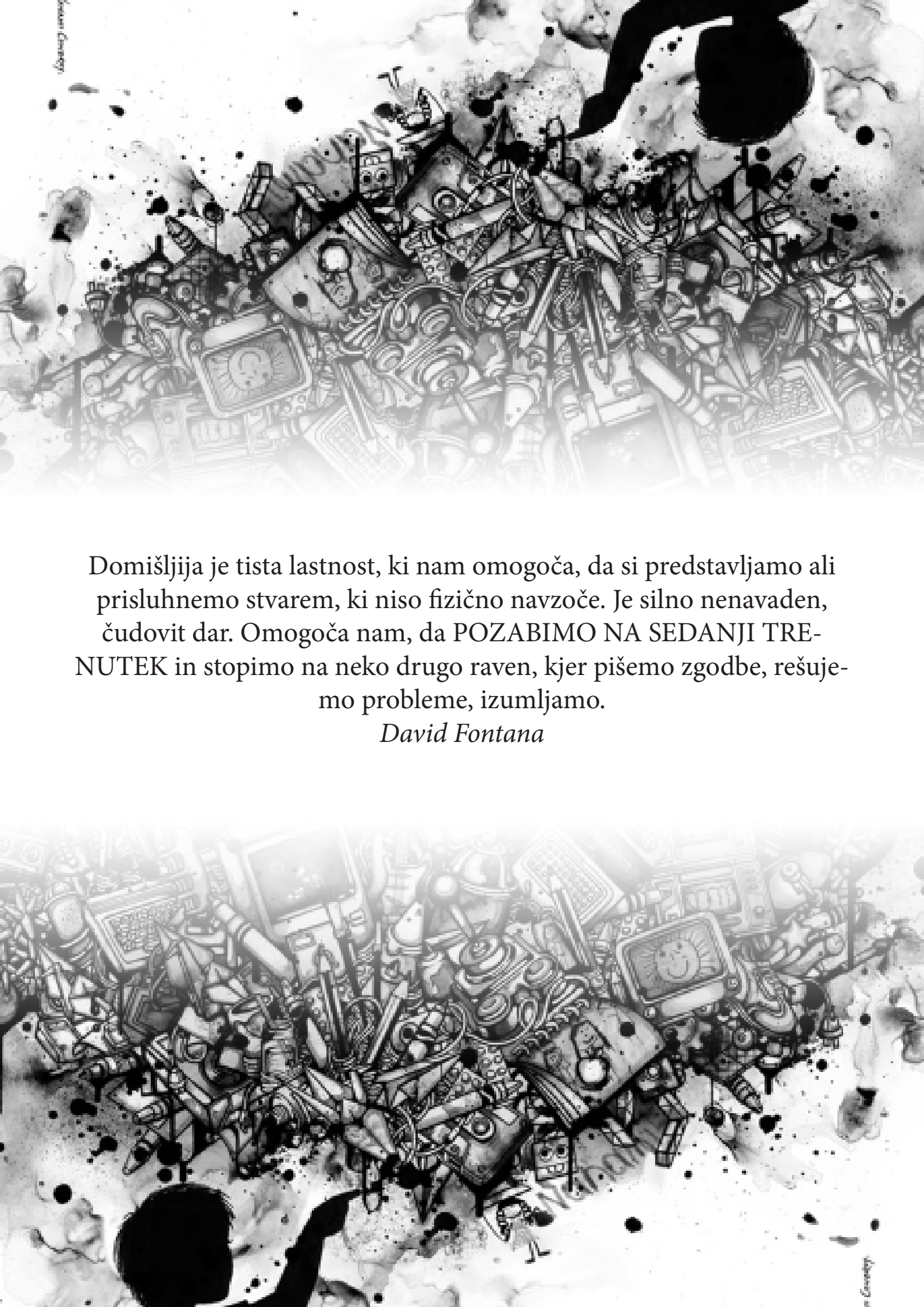
Najbolj uživa, ko je pico in testenine. Najraje pije vodo. Ne mara sira in skutnih izdelkov. Rad je sladkarije, najbolj pa mu je všeč čokolada.

V življenju mu največ pomeni nogomet. Trenira v Nogometnem klubu Sava in je vratar. Redno hodi na treninge, saj želi uspeti v nogometu. Je zvest navijač nogometašev Real Madrida. Mislim, da mu gre dobro in da je tudi dober kapetan naše ekipe. V prostem času se rad druži s prijatelji, s katerimi kdaj pa kdaj naredi kakšno neumnost, pogosto pa z njimi igra nogomet. Žan rad spremlja tudi druge športe, kot so odbojka, košarka, rokomet ... Posluša vse zvrsti glasbe, njegova najljubša izvajalca pa sta Il Viva. Uživa ob gledanju akcijskih filmov. Navdušen je nad filmom Troja. Že vsa leta ima v šoli rad predmet šport, letos pa sta mu bila tudi zanimiva zgodovina in biologija.

Žan je samozavesten, saj na večino stvari gleda pozitivno, npr. pred ocenjevanjem je prepričan, da bo dobil dobro oceno. Je vesel fant, saj je večino časa nasmejan. Prijatelji mu zaupajo. Včasih je prepirljiv, a hitro osebi, s katero se spre, odpusti in ji ne zameri. Je zelo sočuten človek. Njegovi slaba lastnost je ta, da se hitro razjezi. Zelo težko prenese poraz, saj misli, da moramo vedno le zmagati. Ni mu všeč, če ni vse po njegovem. Je pameten, ampak včasih malo len. Ne pusti, da kdo izziva njegove prijatelje in takrat se jim vedno postavi v bran. V prihodnosti bi rad postal poklicni nogometaš, če pa mu to ne uspe pa radijski voditelj ali komentator.

Jaka Hočevar, 9. a

Domišljija je tista lastnost, ki nam omogoča, da si predstavljamo ali prisluhnemo stvarim, ki niso fizično navzoče. Je silno nenavaden, čudovit dar. Omogoča nam, da POZABIMO NA SEDANJI TRENUTEK in stopimo na neko drugo raven, kjer pišemo zgodbe, rešujemo probleme, izumljamo.

David Fontana

MOJA DUŠA NIKOLI NE ZAMRE

Soča je reka v zahodni Sloveniji in severni Italiji. Izvira iz kraškega izvira v spodnjem delu pobočja Velike Dnine, teče skozi dolino Trente in Bovško kotlino. Pri Žagi zavije proti jugovzhodu, se poda pod Mostom na Soči in nadaljuje pot do Solkana. V Italiji se izlije v Jadransko morje. S Sočo pa sem se pogovarjal o pokrajini, kjer teče, o zgodovinskih dogodkih in o njenem prijatelju Simonu Gregorčiču.

Kako bi, Soča, opisala samo sebe?

Sem Soča, simbol slovenstva, sem reka, ki s planin priteče v nižinski svet. Sem ledena, marsikdo se zaradi te moje lastnosti ne upa skočiti v vodovje, ki ga prinašam z gora. Moja duša nikoli ne zamre. Res, da sem stara, da tu tečem že od antičnega časa in da sem imela veliko imen, ampak moj tok še vedno ni zamrl.

Ali ti je Primorska po tolikih letih že dobra znanka?

Da, s Primorsko sva postali kar dobri znanki. Nisva le znanki, ki gresta z roko v roki v turističnih vodnikih, kjer sva v vseh besedilih omenjeni skupaj. Primorska mi je znanka zaradi mojega dolgoletnega tekanja po njej, a pot mojega toka je le košček od milijonov koščkov, ki opisujejo njeno lepoto. Žal mi je, da se ne iztekam v slovenski del morja. Ampak je, kar je.

Kateri dogodki pa so te v zgodovini najbolj pretresli?

Ja, če pomislim, me je pretreslo kar nekaj stvari. Najbolj me je verjetno ganila grozna vojna, ki

je divjala v moji bližini. To je bilo v tistih letih, ko se vaša generacija, računalničarjev, sploh še ni rodila. V 1. svetovni vojni so se ljudje pobijali le zaradi denarja in ozemlja. Ne morem si misliti, da je še zdaj gonilo nekaterih denar in pohlep. Pa še ena stvar me je pretresla. Ko so Italijani vkorakali v mojo domovino, katere simbol sem, in uničili prebivalce.

Kako se počutiš, Soča, ob dejstvu, da te vsako leto obiše več ljudi?

To me sicer ne moti, ker mi je prav, da so ljudje zavedni in mi je bolj všeč, da obišejo mene, kot pa da gredo na dopust v druge države. Po drugi strani pa me malce jezi odnos nekaterih do narave, do mene. Prelep gorski zrak onesnažujejo do onemoglosti. Skrbi pa me dejstvo, da bi v prihodnosti zaradi želje po trofejah izumrla moja znamenitost, in sicer soška postrv, ki živi v globini.

Soča, ali si imela v preteklosti kaj prijateljev, znancev?

Da, enega sem pa imela. Redno je zahajal k meni in mi posvetil celo odo. Pozna ga skoraj vsak Slovenec – ime mu je Simon Gregorčič. Veš, bil je izredno razgledan. Rad je zahajal v naravo, delno tudi zaradi svojih zdravstvenih težav. Z vsem srcem se je zavzemal za slovenstvo in zdaj, ko je uveljavljen slovenski pesnik, premišlujem, kakšno čast imam, da mi je posvetil pesem Soči in se zadrževal v moji bližini. Nato pa se je preselil in videla sva se malo manj.

Komu bi svetovala, da te obiše?

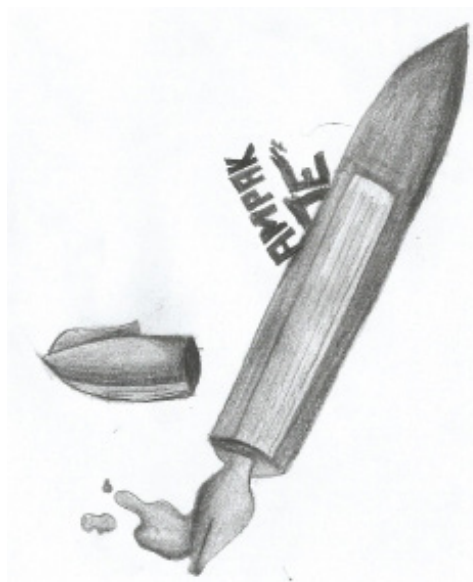
V prvi vrsti bi to svetovala ljudem z zdravstvenimi težavami, prav tako pa vsem pustolovcem in avanturistom.

Imaš na koncu za Slovence kaj vzpodbudnih besed?

Čim več veselja, ljubezni, optimizma in čim manj sovraštva, jeze in negativnih misli.

Jakob Dolhar, 9. a

NAGAJIVA NALIVKA

Mislila sem, da bo tisti dan samo še en dolgočasen ponedeljek s kontrolko iz slovenščine. Le kako sem se motila. Že takoj ko sem vstopila v učilnico, sem vedela, da bo šlo pri testu nekaj narobe. Vsa živčna sem se usedla za mizo in pripravila nalivko. Učiteljica je razdelila teste, meni pa je po glavi hodilo le to, da bi se morala doma več učiti. Napisala sem svoje ime, razred ter se lotila reševanje nalog. Prve so bile lahke, a sem vedela, da bodo sledile težje.

Naenkrat se je moja nalivka začela rahlo tresti. Mislila sem, da meni drhtijo roke. Vendar ne. Moja nalivka se je še naprej tresla in po testu puščala madeže črnila. Trdno sem jo stisnila, a se mi je izmuznila iz roke in začela risati sončke in zvezdice okoli nalog. Obnemela sem. Nalivka je kar sama začela reševati naloge in skakljati po kontrolki. Poskusila

sem jo zadržati, a je bila preprosto prehitra in nadaljevala je z delom. Začela sem pregledovati odgovore. Začudena sem bila nad njimi, saj so bili pravilni. Zato sem ji pustila, da je nadaljevala z reševanjem, jaz pa sem z brisalcem pobrisala risbice in packe.

Nalivka je kar sama pisala do konca ure. Jaz pa sem jo le opazovala, prepričana, da le sanjam. Učiteljica nas je opozorila, da bomo morali kmalu končati z reševanjem. Pograbila sem nalivko in jo hitro stlačila v peresnico.

Čez nekaj dni nam je učiteljica vrnila teste. Bila sem vesela, saj sem imela vse možne točke. No, pravzaprav jih je dobila nalivka. Čudežno nalivko sem poskusila prepričati, da bi namesto mene pisala naloge, vendar se ni nikoli več premaknila. Morda pa sem res le vse skupaj samo sanjala.

Janina Franko Plestenjak, 7. a

STRAH JE VOTEL, OKROG PA GA NIČ NI

Ko sem bila mlajša, me je bilo zelo strah našega psa, ker je ves čas hodil za menoj in me včasih tudi malo ugriznil. Danes pa me je včasih strah česarkoli. (Ajla Jogić, 8. a)

Zelo me je bilo strah kač, pajkov, neznancev, ki bi me lahko ugrabili. Danes pa se še vedno bojim kač in pajkov. (Pika Lotrič, 8. a)

Ko sem bila mlajša, sem se najbolj bala psa, sedaj pa se bojim jeznih ljudi in kazni. (Lara Torkar, 8. a)

Ko sem bil mlajši, me je bilo najbolj strah kač in še dandanes se jih bojim. (Luka Brkić, 8. a)

Najbolj sem se bal teme, saj sem vedno mislil, da je nekdo na drugi strani teme. Danes se ne bojim ničesar. Malo neprijetno mi je samo na višini, če nisem zavarovan.

(Stefan Hendrichx, 8. a)

Zelo sem se bala višine in tega strahu še do danes nisem premagala. (Nikolina Đukelić, 8. b)

Včasih in še danes se bojim različnih žuželk, npr. čebel, os, čmrljev. (Jure Glamočanin, 8. a)

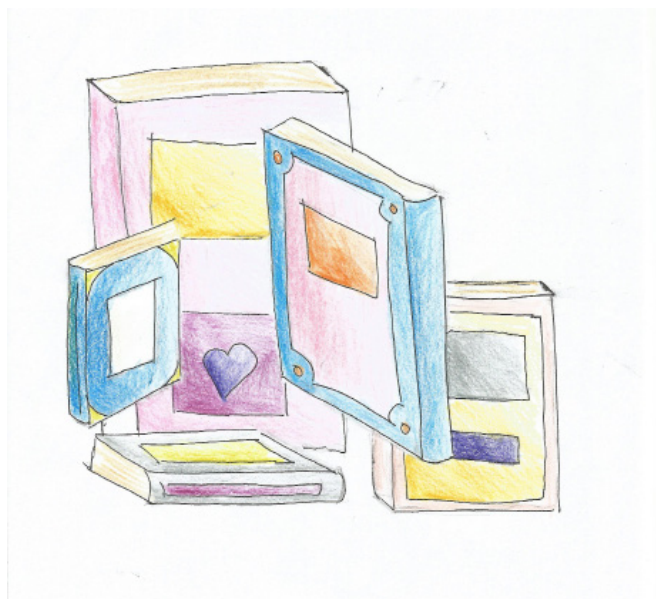
Bala sem se teme, zato sem vsak večer spala s prižgano lučjo. Ta strah sem premagala, a sedaj se zelo bojim pajkov in kakšnih večjih žuželk. (Maša Josipovič, 8. a)

Včasih sem se najbolj bal različnih živali, danes pa se ne bojim ničesar več. (Edon Jashari, 8. b)

SEM UČITELJ/UČITELJICA

Poučujem biologijo in to tako, da čim več snovi poskušam razložiti s pomočjo slik, saj se učenci snov potem tudi lažje zapomnijo. Veliko jih tudi sprašujem, dajem domače naloge, saj se le tako kaj naučijo. (Gabriel Radulović, 6. a)

Učim matematiko tako, kot večina učiteljev uči svoj predmet. Poskušam narediti pouk zabaven. Učenci se morajo med seboj spoštovati. Sem strog in pravičen. (Nikola Rakin, 6. a)

Sem tak učitelj, ki učencem pomaga pri razumevanju snovi. Dam jim namige za ideje, ki jih nato realizirajo med poukom. (Vid Fekonja, 6. a)

Poučujem matematiko. Z učenci sem vzpostavila dober odnos, zahtevam, da redno delajo domače naloge. Do njih sem bila prijazna, učenci imajo možnost popravljati negativne ocene. (Anja Ščekić, 6. a)

Učim angleščino. Nisem huda, ker so mi učenci dali vzdevek. Z učenci sem vzpostavila normalen odnos, predavam snov po učnem načrtu. Včasih skupaj zaigramo kakšno igrice, s katero tudi ponavljamo učno snov. (Tijana Savanović, 6. a)

Sem učiteljica gospodinjstva. Skrbim za to, da se z učenci dobro razumem. Ne razjezim se, če učenci nimajo domačih nalog ali če včasih kdo pri pouku ne sodeluje. Včasih se skupaj pošalimo, učenci so potem boljše volje in tako tudi raje sodelujejo pri pouku. (Lara Darda, 6. a)

Poučujem matematiko. Učencem snov najprej razložim, se pogovorim o snovi z učenci, nato pa vse zapišejo v zvezek. Z učenci se dobro razumem, razen s tistimi, ki ne poslušajo. Če učenci redno delajo domače naloge, jih nagradim s plusi, ki jim pomagajo priti do dobrih ocen. Sem stroga, a ne preveč. (Mia Jočić, 6. a)

Učim matematiko. Učenci so mi dali vzdevek Kalkulatorjeva, ker hitro računam. Rada učim prav vsakega učenca. Če kdo česa ne razume, mu to snov ponovno razložim. Sem tudi prijazna. Dobro vem, kakšni učitelji so šli meni na živce in kaj me je pri njih motilo, zato poskušam biti njihovo nasprotje. Učenci me spoštujejo, saj razlagam snov, tako da jo vsi razumejo in to pri njih in starših velja. (Neja Prodan, 6. a)

Sem učiteljica glasbe. Učenci pa so mi dali vzdevek Nota. Nisem prav nič jezna nanje. Takrat ko se učimo glasbila, učencem prinesem glasbilo pokazat (seveda, če lahko) in jim ga pojasnim tako, da vidijo vsak del glasbila. Nikoli ne vpijem, nezbranost in nemir raje rešim tako, da vsi skupaj zapojemo kakšno veselo pesmico. Za pomoč slabšim bi prosila tiste učence, ki imajo že nekaj glasbenega znanja, ker hodijo v glasbeno šolo ali pojejo pri zboru. (Lara Tomič, 6. a)

V ŠOLI SO IZGINILI URADNI DOKUMENTI

Nekega jutra je gospa ravnateljica stopila v svojo pisarno in takoj ugotovila, da nekaj v pisarni ni v redu, da nekaj manjka. Sprehodila se je po prostoru in zagledala odprt sef, v katerem je hranila zaupne dokumente. Omarica, v kateri bi morali biti dokumenti šole, je bila tudi prazna.

Bila sem ravno na počitnicah, ko je zazvonil telefon. Oglasila sem se. V slušalki se je zaslišal prestrašen glas. Poklicala me je ravnateljica šole. Sploh mi ni pojasnila, kaj se je zgodilo, ampak me je le prosila, naj pridem v šolo. Vzela sem svojo opremo in se odpeljala.

Pri vratih šole me je že čakala ravnateljica. Odšli sva v njeno pisarno in šele tam mi je povedala, kaj se je zgodilo. Ogledala sem si kraj zločina. Na tleh sem opazila madež od polite črne kave. Ravnateljico sem vprašala, zakaj je pred sefom ta madež. Povedala mi je, da običajno zjutraj najprej spije kavo. Ko pa je prišla v pisarno in zagledala odprt sef, se je tako prestrašila, da se je njena jutranja kava polila po tleh. Ko sem natančno pogledala madež, sem na tleh opazila zvito sponko za papir. Pobrala sem jo in ravnateljico vprašala, če ve, kako se je znašla na tleh. Odgovorila je, da je bila očitno na tleh, še preden je ona polila kavo. Pogledala sem ključavnico sefa in

ugotovila, da jo je nekdo odprl s to sponko. Začela sem iskati prstne odtise. Nisem jih našla. Nato sem pogledala v sef, a v njem ni bilo ničesar. Osumljenec je očitno nekdo, ki je hotel uničiti vse dokumente. Pogledala sem še malo naokrog. Okno je bilo odprto, od okna do tal pa je visela vrvi. Očitno je zločinec pobegnil skozi okno. Na koncu vrvi sem zagledala nekaj svetlikajočega, zato sem šla pogledat, kaj je to. Bila je svetilka. Aha, torej je lopov ukradel dokumente ponoči. Skrbno sem shranila svetilko v vrečko in hotela že oditi, ko se mi je nekaj posvetilo. Ravnateljico sem vprašala, ali je šola vsako noč zavarovana z alarmom. Pritrdila je in dodala, da so alarmi nameščeni samo pri vratih. Zdaj sem še ugotovila, da zločinec ni samo pobegnil skozi okno, ampak je tudi prišel skozenj. Ravnateljici sem postavila še vprašanje: »Ali je bilo okno zaprto, ko ste zapustili pisarno?« Povedala mi je, da ga je pozabila zapreti. Pomislila sem, da se je vlom zgodil prejšnji dan, torej zadnji dan pouka.

Torej je nekdo želel preprečiti izdajo dokumentov ob koncu šolskega leta. »Vrnem se naslednji dan, svetilko odnesem, da bodo preverili, če so na njej kakšni prstni odtisi,« sem rekla ravnateljici.

Naslednji jutro sem prišla v šolo. Ravnateljica me je vprašala, če vem, kdo je krivec. Povedala sem, da so na svetilki odtisi petih različnih oseb in vsi so učenci šole. Po bazi dokumentov sem zvedela, da so to Jure Novak, Matic Horvat, Jože Jerič, Peter Kuzmanovski in Aljaž Kavčar. Odkrila pa sem, da je zločinec lahko samo eden. Ravnateljico sem vprašala, kdo od njih je najbolj poreden. Povedala je, da se ne more

odločiti, saj so vsi disciplinsko zelo problematični.

Čeprav so se že začele počitnice, sem se odločila, da jih povabim na pogovor. Vse sem vprašala, kje so bili tisti večer, ampak nihče ni povedal resnice. Vsi so trdili, da so bili v trgovini, ampak vem, da se trgovine zaprejo ob 20. uri. Ko sem še enkrat natančno pogledala okolico sefa, sem na

tleh zagledala papirček od bonbona. Ko so preverili prstne odtise na njem, smo ugotovili, da so od popolnoma drugega učenca, in sicer od Matjaža Ahačiča. Sedaj mi je postalo vse jasno. Matjaž Ahačič je oropal sef, ostali pa so mu svetili, ko je plezal po vrvi, in mu pomagali odnesti dokumente. S posebno napravo sem sledila stopinjam in prišla do gozda. Tam so se sledi končale pri kupu zažganih listov. Nekaj jih je čisto zgorelo, nekateri pa so bili še nepoškodovani. Odnesla sem jih ravnateljici, ki je le potrdila, da so to

dokumenti iz sefa.

Razrešila sem zločin. Bili so kaznovani, a kljub kazni niso hoteli povedati, zakaj so zažgali dokumente. A tudi to sem hotela raziskati in kmalu prišla do odgovora. Najprej vam bom zaupala, zakaj je šel v pisarno le eden od fantov. Vrv je bila tanka in bi se, če bi trije fantje plezali po njej gor in dol, strgala. Zato je v pisarno vstopil le eden, drugi pa so mu pomagali.

Ker so bili fantje mladi in ker je bil to njihov prvi zločin, so se zelo bali, da jih ne bi kdo zalotil. Zato so hiteli in za seboj puščali vse več dokazov. Tudi njihova obutev ni bila najbolj primerna za rop. Ravnateljica se je spomnila, da so ti učenci nekoč z vžigalnikom nagajali nekemu učencu. Zato jih je okregala. Oni pa so samo rekli, da bo še kaj gorelo. Sedaj sem ugotovila, da tega niso naredili zaradi slabih ocen, ampak zaradi maščevanja. No, zdaj je primer rešen in vesela sem, da grem lahko spet na počitnice.

Neja Prodan, 6. a

Kaj je lepšega, kot doživeti nekaj novega, neprecenljivega? Nepozabni dogodki in izkušnje so tisti trenutki, ki nikoli ne zbledijo, ki se zlijejo v zgodbo našega življenja in živijo v naših srcih. Danes, jutri, čez mnogo let.

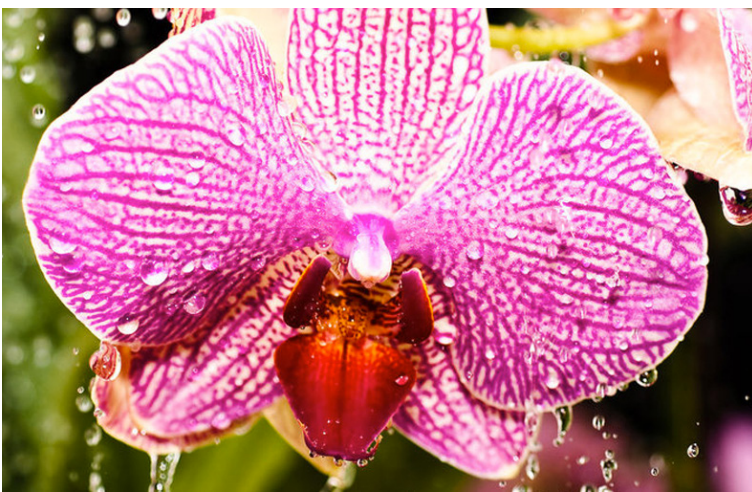
PREDČASNE KRUMPLOVE POČITNICE

Bil je četrtek, ko smo z družino odpotovali v Prekmurje, in sicer v Lendavo. Z avtom smo se peljali dobri dve uri, ampak smo na vožnjo pozabili takoj, ko smo prispeli v hotel. Od poti smo bili zelo izmučeni, a nas je v hotelu čakala prava prekmurska pojedina, zato je nismo želeli zamuditi. Po pojedini smo bili tako utrujeni, da smo se umili in nato popadali po posteljah in zaspali.

Naslednji dan nas je čakalo mnogo doživetij. Hitro smo se oblekli in odhiteli v jedilnico, kjer smo se pošteno najedli. Potem smo odšli vsak v svojo sobo in se oblekli v kopalke, da ne bi zamudili kopanja v bazenu. Ko sem pogledala vodo, se mi je zdelo čudno, da je bila rumena, a sem kasneje izvedela, da je v vodi parafin in da je voda zato takšne barve, kot je. Po kopanju smo se odločili, da si gremo ogledat novi razgledni stolp v Prekmurju. Do stolpa smo hodili kar nekaj časa, a smo bili zelo zadovoljni, ko smo prispeli na cilj. Preden smo se z dvigalom odpeljali na vrh, smo

si morali kupiti vstopnice. Razgled je bil imeniten, saj smo lahko videli Madžarsko, Avstrijo, Hrvaško in seveda Slovenijo. Kljub vsemu pa smo videli nekaj najbolj značilnega za Prekmurje, in to so vinogradi. Bili so vsepovsod, kar mi je bilo zelo všeč. S prijateljico Mašo sva se odločili, da greva s stolpa kar po stopnicah. Namesto da bi odšli nazaj v hotel, smo se odločili, da si bomo ogledali še kapelico, ki je v bližini, in grad Lendava. Na žalost je bila kapelica zaklenjena, zato si je nismo mogli ogledati. A še vseeno smo si želeli ogledati grad, zato smo hitro obrali pot pod noge in se odpravili proti gradu. Kmalu smo naleteli na slepo ulico, a ta nas ni ustavila, saj smo pot nadaljevali kar skozi vinograd. Pri gradu smo bili kot bi mignil, a tudi pri tem nismo imeli sreče, saj je bil tudi tisti dan zaprt. Zato nam ni ostalo nič drugega, kot da gremo nazaj v hotel.

Zgodaj zjutraj smo pojedli zajtrk in se odpravili v Ocean Orchids, kjer smo si ogledali razne tropske rastline. Tam mi je bilo zelo všeč, saj smo videli ogromno lepih rastlin, kot na primer: papajo, mango, kakav, liči, orhideje, lokvanj, bambus, evkaliptus. Všeč mi je bila tudi največja živa stena v Evropi. Tam so prodajali orhideje, zato sem mami prepričala, da mi jo je kupila. Bila sem ji zelo hvaležna, saj mi je moja orhideja zelo všeč. Pot nas je peljala naprej v Ižakovce, kjer smo se peljali z brodom čez reko Muro. Nato pa smo si ogledali še mlin na Muri, ki mi je bil všeč,

saj je bilo v njem vse zelo dobro ohranjeno. Na poti do hotela smo se srečali z maminim bratrancem, ki je ravno ribaril v bližnjem jezeru. Bil je zelo presenečen, da smo ga prišli pozdravit. Z mojo mami je malo poklepetal, potem smo se pa odpravili nazaj v hotel, kjer smo se udeležili delavnice, v kateri smo si naredili angelčke iz koruznih trakov.

Naslednji dan smo zapustili hotel, a še nismo želeli domov. Odločili smo se, da gremo pozdravit mamino teto. Ko smo prispeli k njej, nas je na mizi čakala prava pojedina. Ker so pred kratkim imeli trgatve, so starši dobili kozarec domačega vina, mi, otroci, pa kozarec domačega grozdnega soka. Že smo bili pripravljene na odhod, ko so nam povedali, da je na bližnjem gradu veselica oz. noč grajskega zmaja oz. po prekmursko noč gračkoga zmaja. Zato smo se odpravili na veselico. Na poti so nas ustavili meščani in nam povedali, da moramo parkirati avto in da nas bo do gradu peljal avtobus. Tako kot smo predvide-

vali, so bile stojnice polne tradicionalnih jedi. Prva jed je bila bograč, golaž iz treh vrst mesa in s krompirjem, druga jed pa je bila nekoliko debelejša palačinka s kisló smetano in sirom, ki se imenuje langaš. Seveda ni manjkala gibanica, a smo bili žal že siti, da bi jo poskusili.

Žal smo morali zapustiti te vesele in prijazne ljudi. Vračali smo se čez Avstrijo. Izlet je bil nepozaben, zvedela sem veliko novega o Prekmurju, čeprav mi njihova kultura ni popolnoma neznana, saj je deda iz Prekmurja.

Ana Zveršen Sever, 7. a

OPERACIJA SLEPIČA

V nedeljo me je bolel trebuh. Ker sem imela drugi dan še vedno bolečine, sem z mami odšla v Zdravstveni dom Kranj. Tam niso vedeli, kaj mi je, zato so me poslali v bolnico na Jesenice.

V bolnici so me pregledovali in mi ponudili voziček, a jaz sem ga odklonila, saj sem želela hoditi. Pregledali so mi kri in naredili preiskavo – ultrazvok trebuha. Ker se je pokazalo, da imam vnetje, so mojim staršem in meni rekli, da me morajo operirati. Ko sem odšla v operacijsko sobo, sem bila na vozičku. Na roki sem imela metuljčka, v katerega so mi zdravniki dali zdravila in vodo. Eden od zdravnikov mi je dal na obraz masko in rekel: »Lahko noč!« A jaz še nisem spala. Vseeno je iz maske prihajal zrak, najprej normalen, potem z zdravilom. Tokrat je zdravnik rekel: »No, zdaj boš pa zares zaspala.« Res sem kmalu utonila v globok spanec. Ko sem se zbudila, sem morala zelo dolgo ležati in počivati. Zelo me je bolelo. Lahko sem le malo hodila.

Mami me je vsak dan obiskovala.

Doma sem morala veliko počivati in biti pri miru. Kmalu sem se pozdravila, v spomin na operacijo pa mi je ostala brazgotina.

Lara Stoilov Spasova, 4. a

SMUČANJE NA POKLJUKI

Moj najljubši dan med zimskimi počitnicami je bil četrtek. Ko sva z bratom vstala, sva najprej gledala risanke. Z risankami sva zaključila, ko sta mami in oči vstala.

Povedala sta nama, da gremo smučat. Pojedli smo zajtrk, pripravili štiri banane, jabolko, ki smo ga narezali na krhle, za vsakega pripravili dva sendviča, potlej pa smo se pripravljene na smučanje usedli v avto in se odpeljali. Vožnja je bila kar dolga, a ni bila zama. Prišli smo na Pokljuko. Končno smo si pripeli smuči in se odpravili po karte za smučanje. Mami ni smučala, zato sva se z bratom vozila po srednje velikem hribu. Ko se je mami vrnila s sprehoda, sem se z očijem prvič spustila po največjem hribu na Pokljuki. Ker smo bili utrujeni, smo končali s smučanjem in se odpeljali na kosilo. Potem smo šli še po mamine smučarske čevlje in se odpeljali domov. Dan je minil prečudovito.

Mia Munih Lakotič, 4. a

OH, TA BOLEZEN

Začetek počitnic sem preživela v Kokri. Nato sem naenkrat zbolela.

Mami me je peljala k zdravniku. Morala sem dati kri iz žile. Manj je bolelo kot takrat, ko so mi jo vzeli iz prsta. Po tridesetih minutah sem dobila izvide. Vse je bilo v redu. Dobila sem sprej za nos in tablete. Z mami sva šli domov. Skuhala mi je govejo juho, jaz pa sem šla počivat. Po telefonu sem se pogovarjala s sošolko Ano. Ko je bila juha skuhana, sem jo morala pojesti.

Imela sem se kar dobro, čeprav sem bila bolna.

Gabrijela Košir, 4. a

JOJ, PACKA!

Nekega dne sem se odločil, da bom s prijatelji igral nogomet.

Ko sem tekel, me je moj prijatelj spotaknil in ko sem vstal, sem imel na trenirki packo. Moj sorodnik je šel po milo in vodo. Ko je prišel nazaj, sem si dal milo na trenirko, malo sem podrgnil, dodal vodo, a packa se je samo še povečala. Potem sem šel domov in se hotel preobleči, ampak me je takšnega videla mami in me kregala.

Tako sem preživel packasti dan.

Albert Mehani, 4.a

V NESREČI SPOZNAŠ PRIJATELJA

V petem razredu smo za pet dni odšli na smučanje v Cerkno. Čeprav sem bila v najboljši skupini, sem en dan potrebovala pomoč in tedaj spoznala prijateljico.

Vsak dan smo vstajali zelo zgodaj, da smo pravočasno prišli na smučišče, kjer smo bili razvrščeni v skupine od najslabše do najboljše. V skupini nisem imela svojih prijateljic, zato sem bila bolj sama. Z učiteljem smo se z žičnico pripeljali do vrha. Vedno je izbral najstrmejšo progo. Saj ne da bi me to motilo, a bala sem se, da padem. Verjetno mi nihče ne bi pomagal in me počakal, zato sem bila še toliko previdnejša.

Ravno tisto jutro je učitelj izbral zelo strmo progo. Skoraj bi že pri prvem zasuku padla, a sem se ujela. Tako trdo sem odvijala in smuči pritiskala ob sneg, samo da ne bi padla. Za mano je smučala Donika, a nisem bila prepričana, ali mi bo pomagala, če padem. Na srečo se to ni zgodilo in prišli smo do položne gozdne poti. Tam nisem bila več tako previdna in nenadoma se mi je smučka odpela. Oh, pa ravno tukaj na položni stezi! Skušala sem jo nataktniti nazaj, a ni šlo. Moja skupina pa je izginila in je nisem več videla.

Takrat je prišla Donika. Povedala mi je, da je tudi sama zaostala, ker je padla. Še sreča, da se je pri-

kazala. Pomagala mi je nataktni smučko in skupaj sva se odpejli naprej. Nikjer nisva opazili skupine, zato naju je malo skrbelo. Očitno sva se kar nekaj časa ukvarjali z mojo smučko. Pot se je nenadoma razpolovila. Nisva vedeli, kaj naj storiva. Kar stali sva. Nato sem izbrala pot in upala, da je prava.

Nenadoma je tudi Donika padla. Prismučala sem do nje in ji pomagala vstati. Na srečo ji ni bilo nič hudega, zato sva odsmučali naprej. Še kar nisva opazili skupine in začelo naju je močno skrbeti. A tedaj – zagledava vlečnico. Odločili sva se, da greva nanjo. V vrsti pa sva končno zagledali smučarje najine skupine. Na vrhu sva jim povedali, kaj se nama je zgodilo. Izgovarjali so se, da sploh niso opazili, da naju ni bilo. Bila sem razočarana, ker niso opazili najine odsotnosti.

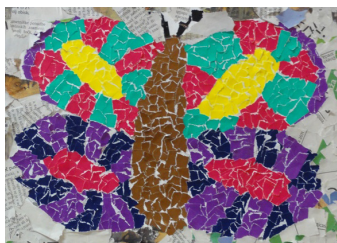
Od takrat naprej sva z Doniko stali trdno na nogah. Nisva več padli, saj sva se obe bali, da se ponovno zgubiva. Vesela sem bila, da m je Donika pomagala in se izkazala kot prijateljica.

Neja Prodan, 6. a

SPREHOD PO GOZDU

Hodim po gozdu. Slišim šelestenje listov, ptičje petje in pesem, ki odmeva v daljavi. Ozrem se okoli sebe. Kamor pogledam mogočna drevesa, ki mi dajejo občutek varnosti. Zazrem se v nebo. Skozi majhne špranje v listih prodrejo svetli žarki, ki me za kratek hip oslepijo. Počasi spet odprem oči in pogledam v tla. Bosa stojim na posušениh listih, mahu in praproti, ki me žgečka po stopalih. Prevzame me občutek svobode, umirjenosti in sreče.

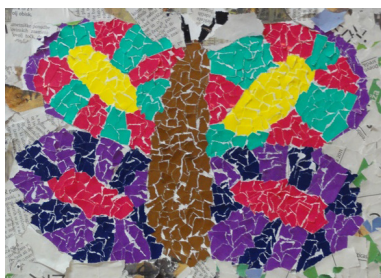

Z lahkotnim korakom se odpravim naprej. Mimo mene priskaklja za-
jček. Ustavi se in me opazuje. Ne boji se me. Verjetno še nikoli ni vi-
del človeka. Še nekajkrat pomiga z ušesi, potem pa mi obrne hrbet
in odide. Na roki začutim žgečkanje. Zdrznem se in preverim, kaj je
bilo. Zagledam metulja, ki mi počiva na roki. S svojo milino in lepoto me
povsem očara. Nežno ga pihnem, da razpne svoja krila in odjadra v
nebo. Zazrem se za njim in mu sledim. Vodi me globlje v gozd. Dreve-
sa postajajo gostejša in vedno bolj je temno. Ustavim se. Začudena

opazim, da so tla tlakovana. Spet se ozrem za metuljem, a ta je že izginil. Postanem pozorne-
jša na okolico. Med drevesi opazim čudne na pol porušene skulpture. Približam se eni od njih.
Previdno odstranim bršljan in odkrijem vhod. Vstopim v staro zapuščeno stanovanje. Ob steni
je oguljen kavč. Nasproti je pokvarjena televizija. Grem skozi še ena vrata in vidim polomljeno
kuhinja. Odprem eno od omaric in v njej najdem že skoraj čisto razpadel 4 leta star časopis.
Razgrnem ga in preberem nekaj odstavkov. Naslovi mi povejo vse, kar me je zanimalo. Skoraj
vsaka stran je popisana z vojnami, ki so se zgodile, s katastrofalnimi vremenskimi spremem-
bami, potresi, sušami, poplavami ... Prevzame me občutek utesnjenosti. Časopis izpustim na
tla in kar se da hitro odidem.

Zunaj se še enkrat ozrem za stanovanjem in stečem v gozd. Prispem
do majhne jase. Na eni strani teče bister potoček. Toplo je, zato se
odločim, da si bom namočila noge. Ko me voda prijetno hladi, razmišl-
jam o tem, kar sem videla. Uležem se na mehko travo in zaprem oči.
Sonce me boža po obrazu. Ptčki spet prepevajo in lepota tega trenu-
tka me prevzame. Potem pa se spet spomnim člankov iz časopisa. Ne
morem verjeti, da je naša lastna vrsta tako nerazumna, da zamenja
vse to za lakoto, vojno in smrt. Tega ne bom nikoli razumela. Odločim
se, da bom malo zadremala. Še zadnjič se ozrem po toplem soncu, modrini neba, svežini go-
zda in čistosti bistre vode. Zaprem oči in globoko vdihnem.

Zbudi me budilka. Prijeten vonj je izginil. Potipam okoli sebe.
Namesto trave se dotaknem odeje. Odprem oči in pogledam oko-
li sebe. Takrat spoznam svojo sobo. Nikjer ni več nobenih sledi o
mojem gozdnem rajju. Pogledam na uro. Danes je sobota, a kljub
zgodnji uri ne morem več spati. Zlezem iz postelje, se oblečem,
umijem in obujem. Odidem ven. Sonce bo kmalu vzšlo. Hodim
ob cesti, po kateri drvijo avtomobili. Čez četrto ure sem že na robu
nečesa, čemur danes rečemo gozd. Naredim še nekaj metrov in
se ustavim. Namesto ptičjega petja slišim avtomobilske motorje,
namesto šelestenja slišim zvoke televizij in radiov iz bližnjih hiš in namesto tihe, lepe pesmi, mi v
glavi odzvanja melodija skrivnostne prihodnosti. Okoli mene ni mogočnih dreves, temveč po-
sušena in umirajoča debla, ki se dušijo v odpadkih, ki visijo na njih. Prestopim se in odskočim, ko
na tleh poleg raznih pločevink, plastenk, papirja in drugih smeti zagledam umirajočo ptico. Na
pol je ujeta v plastični vrečki. Poskušam ji pomagati, ampak mi ne uspe. Po licih mi polzijo solze.
Vstanem, se obrnem in odidem. Na poti domov mimo mene prileti metulj. Ozrem se za njim in
si obljubim, da bom poskrbela, da bodo vsi metulji letali še vrsto let.

NASVET STROKOVNJAKA

Spoštovani!

Dolgo sem razmišljala o tem, ali naj vam pišem, ker pa ste le strokovnjak, sem se vam odločila pisati. Imam namreč težavo in upam, da mi boste znali pomagati.

Prehitro se navežem na ljudi. In takrat ne vidim ne levo ne desno. Ko smo skupaj, mi je lepo. Ko se ne vidimo, jih pogrešam. Ampak včasih pa se tudi oddaljimo. Takrat mi je težko. Ne moram se zbrati za delo, ne moram jesti. Nimam nobene volje do ničesar. Čeprav se zavedam, da imam pravo prijateljico le eno, mi je še vedno težko preboleti naše slovo. Težko se je navaditi na spremembe, kar naenkrat živeti brez njih, saj vem, da mi nekaj manjka. A zdaj imajo novo življenje. Zdaj so na novi poti. Ko mislim, da sem to slovo že prebolela in si dopovedujem, da mi je vseeno, na facebooku zagledam stare slike, v galeriji vidim stare posnetke. Tam je čas za vedno ustavljen. Oči so odprte, srca so cela, stari spomini se vrnejo. Spomnim se lepih starih časov, veselja in občutkov. Spet in spet si lažem v obraz, da mi je vseeno. A na koncu ne zmorem več. Zlomim se, jokam in čutim bolečino. Končno zberem pogum in se odločim poklicati. Ampak, ko vzamem v roke telefon, se zamislim. Prav res me ne marajo... razmišljam... Kaj so mi storili? Prizadeli so me! In to ne enkrat. Tako z besedami kot tudi z dejanji. Večkrat. Imela sem jih rada, a na koncu so me razočarali. Čeprav jih pogrešam, so zdaj zame le spomin. Lep, a hkrati grd, vesel in hkrati žalosten, prijeten, a hkrati boleč. A vseeno so mi nekaj pustili. Novo izkušnjo, nove napake, iz katerih sem se veliko naučila. In iz izkušenj, napak in življenja se učimo. Kajti življenje je edino, ki nas nauči vse, kar nas zanima.

Zdaj sem se zelo razpisala in izlila svoja čustva na papir. To pogosto pomaga. Srčno upam, da mi boste znali svetovati. In že vnaprej najlepša hvala za odgovor.

Lep pozdrav

Zamišljena

Spoštovana Zamišljena!

Zdi se mi, da je najbolje, če si takrat, ko vidiš kakšno staro sliko svojih starih prijateljev, predstaviš le dobre spomine, če pa ti bo šlo še vedno na jok, pokliči kakšno prijateljico ter se pogovarjaj z njo ali pa se zabavaj, saj tudi, če ti kdo »zarije nož v hrbet«, boš vedno imela svojo najboljšo prijateljico, ki ji zaupaš. Upam, da sem ti pomagala.

Petra Štern

NEJINI NASVETI: ZMANJŠAJMO KOLIČINO ODPADKOV DOMA

Da bi preprečili nastajanje odpadkov, mora vsak posameznik posebej narediti ali ponovno uporabiti stvar, ki bi lahko postala odpadek.

Uporaba vrečk, ki jih prinesemo iz trgovine.

Večina pri nakupovanju zelenjave in sadja uporablja plastično vrečko, v katero živila shrani do doma. Doma pa jo vržejo v smeti. Bolj učinkovito bi bilo, da bi jo uporabili za smeti. Vanjo bi se odlagali odpadki, ki bi jih nato skupaj z vrečko vrgli v zabojnik za mešane odpadke. Vrečka bi bila tako dvakrat uporabljena.

Predelava ene stvari v drugo.

Izpraznili smo lonček z žvečilnimi gumiji. Moj bratec je potreboval lonček, v katerega bi dal škarje. Neekološko in tudi neekonomično bi bilo, če bi samo za škarje kupovali nov lonček, zato sem lonček za žvečilne gumije ovila v kolaž papir in bil je kot nov. Postavila sem mu ga na mizo.

Tudi druge lončke se lahko uporabi za marsikaj.

Lonček za bonbone nam je prišel prav pri kampiranju, saj smo vanj presuli sol za na pot.

Moja mami zna šivati. Če se mi strga kakšno oblačilo, ga zašije. Če pa mi je premajhna kakšna lepa majica ali so mi premajhne hlače, jih mama uporabi kot našitke pri krpanju strganih oblačil. Za rojstni dan sem dobila ogromno daril. Darila so bila v darilnih vrečkah, ki jih nisem vrgla v smeti, ampak shranila, da jih bom uporabila za kakšno drugo darilo ali kot nakupovalno vrečko.

S takšnimi primeri nastane manj odpadkov in več uporabnih stvari, vsaj pri meni.

Vsak posameznik bi se moral tega zavedati in pomisliti, kaj lahko naredi, da ne bi naredil več odpadkov, kot je potrebno.

Neja Prodan, 6. a

Ne učimo se za šolo, temveč za življenje.

Lucij Anej Seneka

Ni dovolj samo vedeti; znanje je treba tudi uporabljati. Ni dovolj hoteli, treba je tudi narediti.

DOGAJALO SE JE SKOZI ŠOLSKO LETO

NOČ KNJIGE

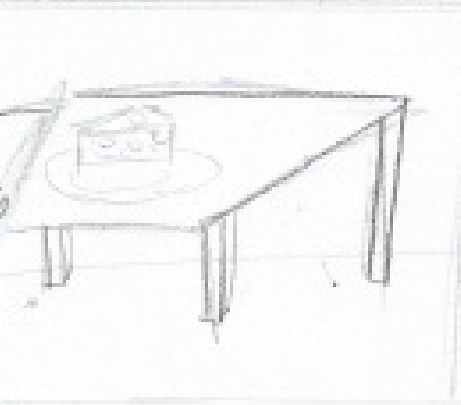
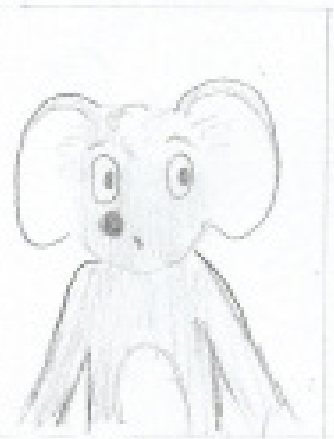
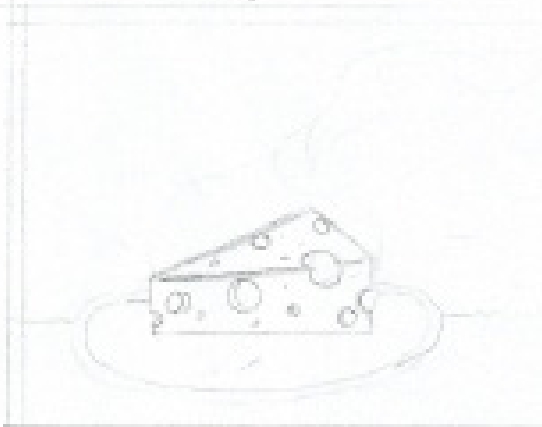
V petek, 22. 4. 2016, je v šoli potekala Noč knjige. Učenci od 3. do 7. razreda smo se zbrali ob 16.45. Razporeditev učencev se mi je zdela zelo zanimiva, saj smo bili v eni skupini samo učenci 4. razredov, ostale skupine pa so bile malo mešane. Dve skupini sta šli najprej v likovno učilnico, kjer nas je že čakal risar stripov Andrej Štular. V uvodu nam je najprej pojasnil, kaj sploh je strip in kako se ga nariše. Ko je zaključil, je ena skupina zapustila razred, mi pa smo ostali. Risali smo stripe. Pri tem nam je z nasveti pomagal tudi gospod Štular. Strip mi ni najbolj uspel, a sedaj vsaj vem več o stripu. Po končanem risanju smo odšli v drugo učilnico, kjer smo imeli malico, in sicer pecivo in kruhke z namazom, ki so jih pripravili učenci drugih skupin. Vse je bilo zelo dobro, še posebno pa so mi bili všeč popečeni kruhki s sirom. Tudi naša skupina je šla v gospodinjsko učilnico, kjer smo narezali in pripravili sadje (banane in jagode). Delo ni bilo težko in smo si ga razdelili. Na koncu smo še pomili posodo. Čeprav nismo bili lačni, smo sadje (predvsem jagode) vseeno pojedli. Nato smo šli še v večnamenski prostor, kjer smo se igrali razne igre. Na koncu smo še narisali enega od stripovskih junakov.

Noč knjige mi je bila zelo všeč. Ko smo odšli domov, sem bila kar malo žalostna, ker je čas tako hitro minil. A bilo je lepo.

Danaja Podgoršek, 4. b

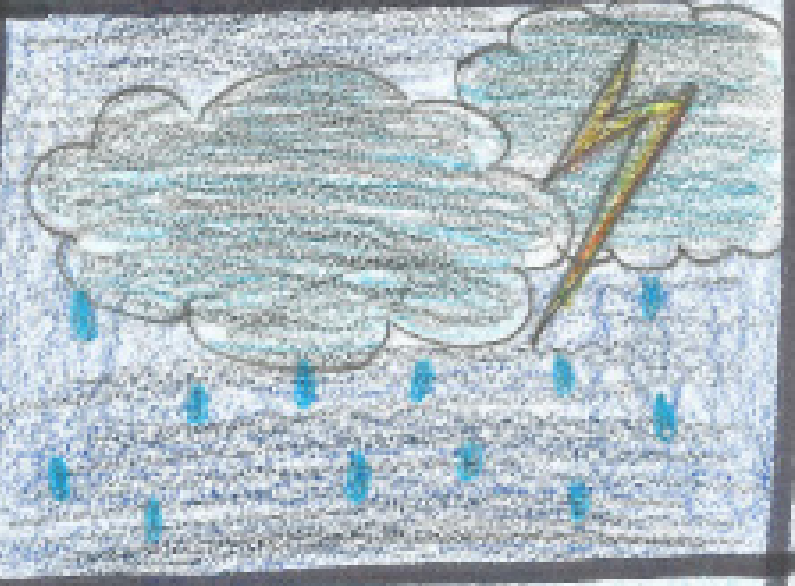
SIR
wode.

NA STAREM TRGU

AL NOTLA
SI ZHANO
PLESATI KJE
DONAVA BISTO
TRIDRUZI SE
SAVI OD
TUOSE
LEPOTE
ZASLIŠAL SI
DVA JE
URJKA ZALA
PRED TABO
SEM ZDAJ
JE URJKA
ZALA PRIP-
RAVILNA
NA RAJ

NE BOJ SE TI
URJKA, LE HITRO MI
STOPI. NE BOJ SE,
NEBOJ SE VETROV
MI. PRILAZI MI
URJKA NE BOJ
SE POTHO TI
KOSIH SUTENJA
LE URNO LE
URNO OBRNI
PETE LE URNO
LE URNO KJE
POBAJO JE ZE

OH MAJINO
POTHOJA PRELSKI
PLESAVE, DA JAZ
SI ODDAHNEM,
DA NOGA POČIJE
NI BUZE NI BUZE
DO BELE TURČINE, VGR
U DONAVO SAVA SE BISTRA
IZ LJE. VALON JIMELI TE
URJKA ŽELE LE URNO
LE URNO OBRNI PETE

VRTINEC SI VIDLI
ČOLNARI DEREČ, AL
URJKA VIDEL
NOBEDEN MI
VEL

NEKOČ JE ŽIVELA POGUMNA GOLF ŽOGICA, MUČILO JO JE
LE TO, DA JE TAKO KAJHNA ...

HEJ, KALA,
TO NI PROSTOR
ZA STRAHOPETNE
ŽOGICE!

KDO PRAVI, DA
SEM STRAHOPETNA?

LAHKO TE IZZOVEM
NA DVOBOJ SKAKANJA
NA KOŠ! IN ZHAGA
BO MOJA.

NO, PA DAJVA!
ČE MISLIŠ, DA
LAHKO PREHAGAŠ
PRVAKA, TUDI
PRAV.

10 MINUT KASNEJE

NO, TI SI PRVI,
ČE SI ŽE PRVAK.

PRAV, GLEJ
IN SE UČI.

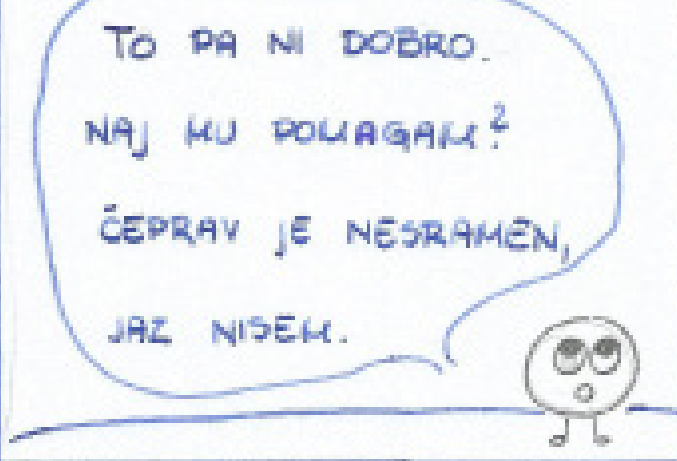

HA, HA,
ŠE SEM V
FORMI!

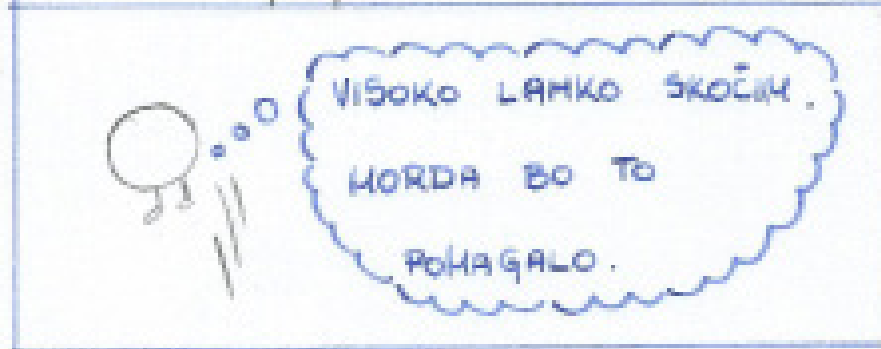
RES
UPAM.

QUEJ! MISLIL
DA SEM
SE ZATAKNIL.

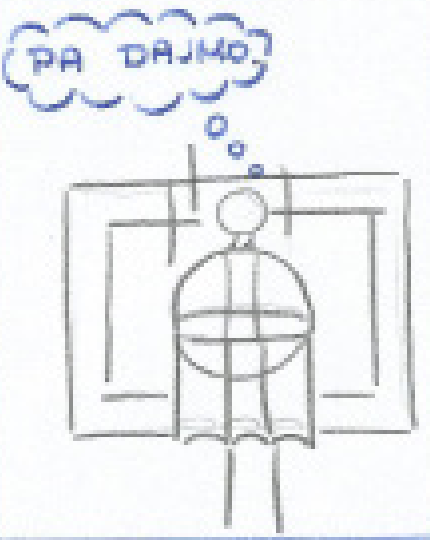
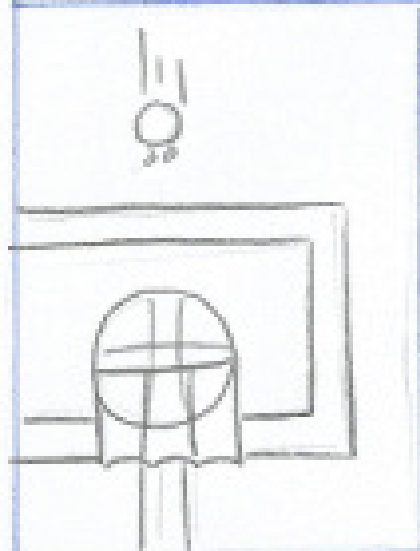
TO PA NI DOBRO.
NAJ MU POMAGAM?
ČE PRAV JE NESRAMEN,
JAZ NISEM.

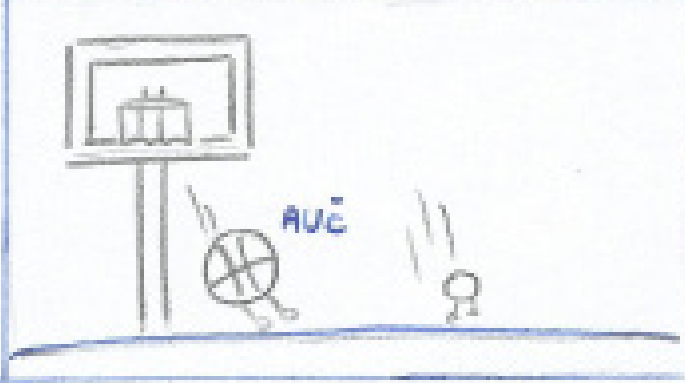
VIŠOKO LANKO SKOČIM.
MORDA BO TO
POMAGALO.

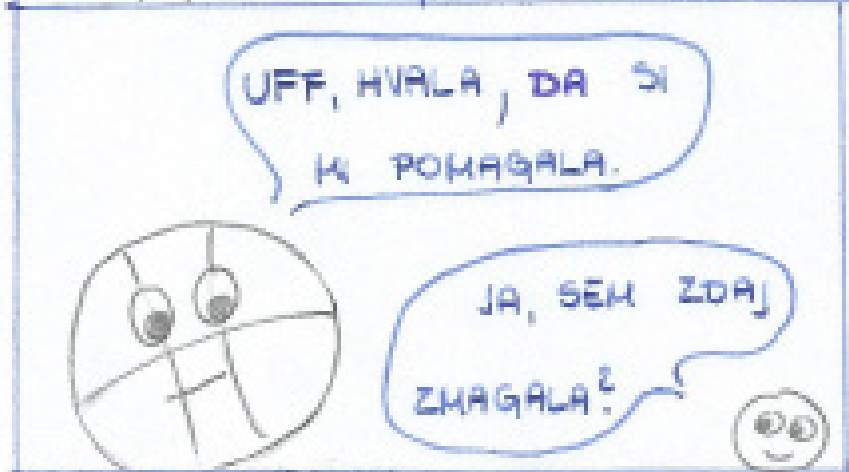
SPLAČA SE
POSKUSITI.

PA DAJMO.

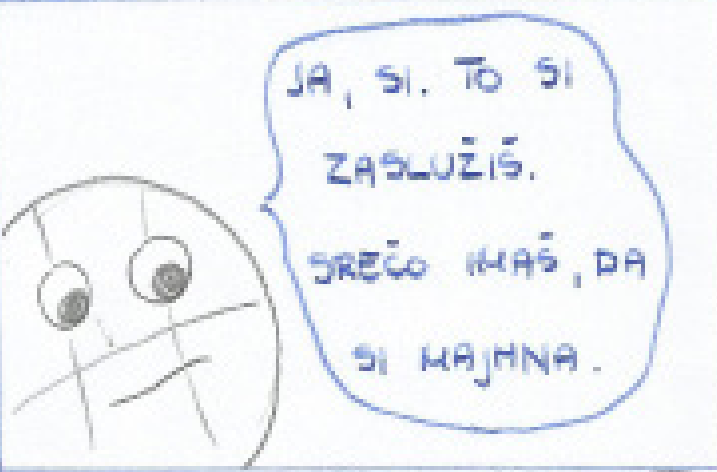

AUČ

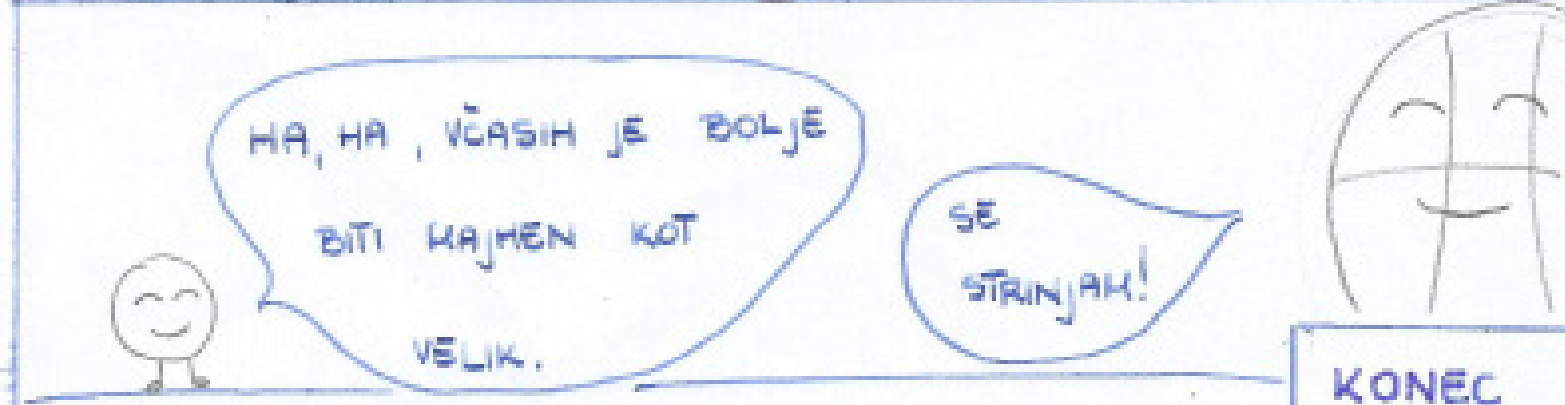

UFF, HVALA, DA SI
MI POMAGALA.

JA, SEM ZDAJ
ZMAGALA?

JA, SI. TO SI
ZASLUŽIŠ.
SREČO KMAŠ, DA
SI MAJHNA.

HA, HA, VČASIH JE BOLJE
BITI MAJHEN KOT
VELIK.

SE
STANJAM!

KONEC

KULTURNI DAN V SORICI

V četrtek, 1. 10., smo se odpravili v Sorico. Do tja smo se peljali z avtobusom. Vožnja je bila dolga in vznemirljiva.

Med vožnjo smo videli veliko živali. Ko smo prispeli, smo odšli v Groharjevo hišo. Najprej smo pojedli malico, potem pa smo šli v glasbeno delavnico. Gospod Gašper, ki skrbi za hišo, nam je predstavil instrumente, potem pa smo zaigrali nanje in pripravili koncert. Spoznali smo le ritmične ter ritmično-melodične instrumente. Po končanem koncertu smo šli na likovno delavnico. S svinčnikom smo risali tihožitje – jabolko in vazo, lahko pa smo narisali tudi konja. Jaz sem narisala konja. Gospod Gregor nas je naučil tudi, da risbe s svinčnikom ne smemo radirati. Na koncu smo se sprehodili po muzeju. Videli smo tudi Groharjeve slike. Potem pa nas je spet čakala vožnja domov.

Kulturni dan mi je bil všeč. Najbolj so mi ugajale delavnice.

Mia Munih Lakotič, 4.a

O, FIESA, SREČNA, DRAGA ŠOLA V NARAVI!

V snegu in mrazu
smo Planino zapustili,
da morja in sonca
bi se v Fiesi naužili.

V domu Breženka
smo se nastanili,
gospodu smo Radu
blažen mir skalili.

Med vsako jedjo
glasno govorimo,
med hojo po cesti
svoj red si skrojimo.

Po dva in dva v paru –
to nam je malo mar,
saj trije v paru
so res najboljši par!

Dominik po oknih
ves navdušen pleza,
za Sajro in Ajšo
dan in noč opreza.

To drzna in smrtno
nevarna je poza,
učiteljice naše
zato obide groza.

Prekršku seveda
takoj sledi kazen:
kršilce je treba
spravit' narazen!

Je zgornja soba
k sreči še prazna,
dekliški varnosti
in časti prijazna.

V šoli v naravi
se pridno učimo,

telesno pripravljenost
si okrepimo.

Po dolgem in počez
Piran smo prečesali,
akvarij, cerkev, trg
Tartinijev spoznali.

Kaj vse je na Primorskem
zelo podobno ovčki?
Luštne male ribice
in pa tud' valovčki.

In po čem se ločita
sardina in sardela?
Sardina je sardela,
ko je še glavo imela.

Soline v Strunjanu
in Mesečev zaliv,
skozi tunel do Portoroža –
to lahek je izziv!

Si v Portorožu sladoled
privošči skoraj vsak,
a za nas Gorenjce
se zdel je malce drag ...

Izlet, četudi dolg,
nam bil je še prekratek,
nordijsko so hojo
nam dali za dodatek!

Namesto mobitela
je kompas zdaj naš brat,
zahvaljujoč učitelj'cam
zdaj s kuram' hod'mo spat.

Postiljanje, pospravljanje
ne zdi se več za malo,
še dagnje vam na búzaro
pripravimo za šalo!

In še in še dogodkov,
preveč za kratko pesem,

smo skupaj doživeli
in se res dobro imeli!
Učenci in razredničarka 7. b razreda

ŠOLSKI DOGODKI V SLIKI

Slovenci smo narod enigmatikov, radi rešujemo križanke, rebuse, pre-
verjamo svoje znanje ob kvizih.

6

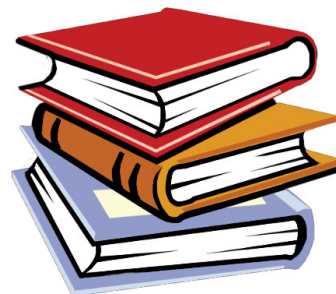

ZA POČITNIŠKO BRANJE

Lara je učenka osmega razreda, ki si ne zna predstavljati odmora brez knjige v roki. Je velika ljubiteljica knjig. Zato bo marsikomu v pomoč njen seznam knjig za počitniško branje. Uživate v branju, kajti branje je potovanje, brati pomeni početi podvige.

1. Jules Verne: Skrivnostni otok

Brodolomci pristanejo na otoku. Z lastno iznajdljivostjo si uredijo življenje, ki pa ni povsem mirno zaradi skrivnostnih pripetljivostev.

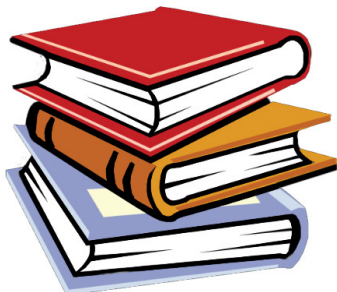

2. Philip Reeve: Nekoč v prihodnosti

Svet čez stoletja izgleda precej drugače kot danes: vsa mesta so na kolesih in velja zakon močnejšega. In čeprav daleč v prihodnosti, se pravzaprav vrnemo v preteklost, svet cehov, skorajda sužnjelastniške družbe, vsekakor pa svet ostro ločen na bogate in revne.

3. Marilyn Kaye: zbirka Replika

Amy je dvanajstletnica, ki se ji začnejo dogajati čudne reči. Naenkrat bolje vidi, sliši in hitreje teče, njena mama pa postane skrivnostna. V svojih sanjah je zaprta v stekleno posodo, ki jo obdaja ogenj. Zna odgovoriti na vsa vprašanja, ki ji jih postavijo učitelji, ne zna pa odgovoriti na vprašanja o svoji preteklosti.

4. Gaston Leroux: Fantom iz opere

Knjiga govori o skrivnostnem, iznakaženem človeku, ki se skriva v pariški operi. Zaljubljen je v mlado pevko Christine. Želi ji pomagati, da bi postala primadona in glavna pevka opere, a se tega loti na napačen način. Christine se ga sprva prestraši, mu pa kljub temu dovoli, da jo odpelje v katacombe pod opero, kjer domuje.

5. Jack London: Beli očnjak

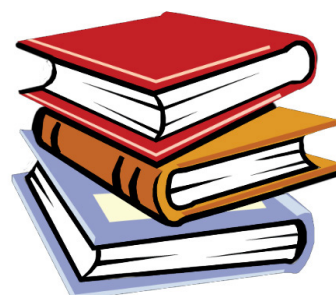
To je zgodba o volku samotarju, ki izgubi vero v človeka. Njegovo zgodbo spremljamo še pred njegovim spočetjem, ko spoznamo njegovo odločno mamo in zvestega in pogumnega očeta. Zgodba se odvija skozi njegovo otroštvo in nato v odraslo dobo. Ob novem gospodarju, ki mu zaupa, se mu vera povrne, njun odnos pa preraste v trajno prijateljstvo.

6. K. A. Applegate: zbirka Vsesvet

To je zbirka knjig, v katerih je veliko akcije. Popivamo z Vikingi, letimo z žrtvovanja azteškemu bogu, nehote obiščemo grozljivo podzemlje, vihtimo meč z vitezi okrogle mize, ga žuramo z grškimi bogovi. Kadar se ne potimo ob nevarnih situacijah, pa se znamo odkrito nasmejati.

7. Zoe Sugg: Spletna punca

Penny pod imenom Spletna punca na blogu piše o svojih skrivnih občutjih, o prijateljstvu, fantih, svoji nenavadni družini in paničnih napadih, ki vse bolj prevzemajo njeno življenje. S svojo družino na hitro odide v New York, kjer spozna Noaha,

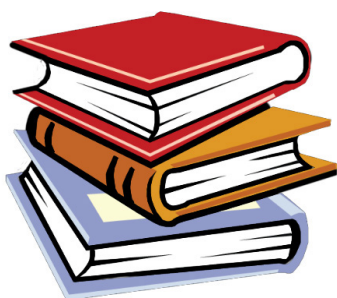
čudovitega fanta, ki igra na kitaro. Penny se naenkrat zaljubi – in o vsem tem poroča na blogu.

8. P. B. Kerr: Otroci luči

Knjiga opisuje življenje dvanajstletnih dvojčkov Johna in Phillipe, ki živita v bogati družini v New Yorku. Ko jima zrastejo modrostni zobje, pa se veliko spremeni. Stric ju povabi v London in jima razkrije, da pripadata plemenu džinov. Odpravijo se v Egipt ...

9. Daniel Defoe: Robinson Crusoe

Robinson Crusoe je angleški brodolomec, ki je kar nekaj časa preživel na pustem otoku, kjer je doživel različne pustolovščine. Spoznamo Robinzonovo nenavadno upornost in borbo za obstanek. Zgradi si več bivališč, vzredi čredo koz ter se nauči mnogih veščin za preživetje v divjini. Na otoku reši tudi divjaka pred ljudožercu in ga poimenuje Petek.

10. Robert Louis Stevenson: Otok zakladov

Zapit mornar Billy Bones se nastani v krčmi, kjer se neuspešno skriva pred svojimi nekdanjimi pajdaši. Po spletu naključij krčmarjev sin Jim dobi njegov zemljevid do Otoka zakladov. Na krovu Hispaniole odpluje proti otoku. Ali je posadka na ladji vredna zaupanja? In kaj čaka obiskovalce na otoku?

A	C	Ž	P	O	L	A	M	I	S	O	N	A	R	Č
O	T	D	E	F	H	I	J	K	P	Ž	Z	L	N	E
S	F	U	L	Z	K	V	O	D	R	L	I	Z	C	A
Z	T	K	P	O	V	Ž	T	K	E	R	B	G	Š	J
B	A	R	J	S	U	O	Č	J	J	Z	Č	O	E	V
N	E	L	E	O	D	T	K	A	E	P	T	Š	N	O
K	Z	Č	B	M	Č	Š	J	D	M	Z	A	Č	L	R
D	R	N	E	A	E	Z	D	E	N	I	Š	I	U	K
Š	I	V	F	R	U	N	U	Z	I	D	U	N	A	J
K	A	Z	D	T	O	N	C	U	K	T	N	E	C	Ž
T	R	G	R	L	K	J	F	E	B	M	Š	O	N	L
K	O	D	D	A	J	N	I	K	D	D	E	T	E	T
O	K	I	R	U	B	P	O	Ž	L	E	A	R	V	Č
L	M	V	J	A	G	D	T	P	Č	V	K	J	K	U
O	P	J	A	Š	L	Z	B	O	B	N	I	Č	E	L
U	L	T	R	A	Z	V	O	K	R	Č	S	J	R	Š
R	A	Z	S	N	E	P	R	U	A	M	D	Č	F	Ž

1. V skitem kvadratu poišči naslednje besede: zvok, ton, šum, pok, oddajnik, sprejemnik.

2. Dopolni stavke in rešitve poišči v kvadratu.

_____ je zvok z zelo visoko frekvenco.

_____ je število nihajev v časovni enoti.

Kladivce, nakovalce in _____ so majhne koščice v ušesu.

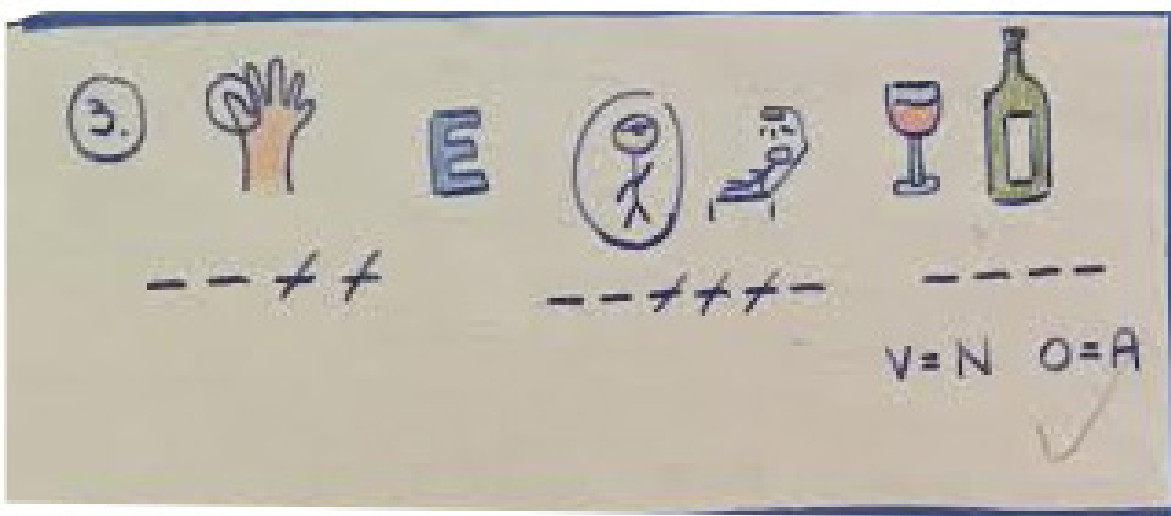
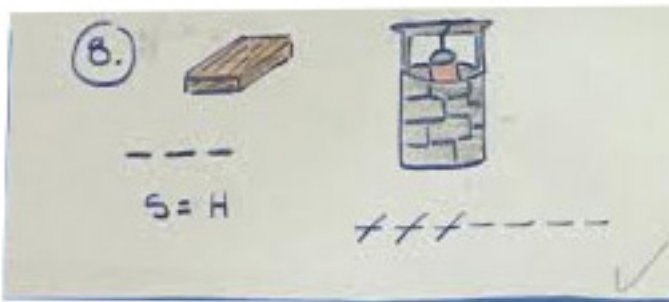
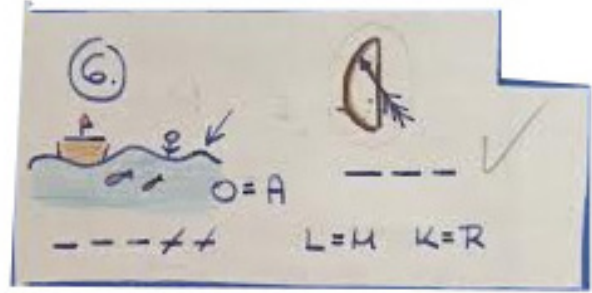
Odboj zvoka imenujemo _____.

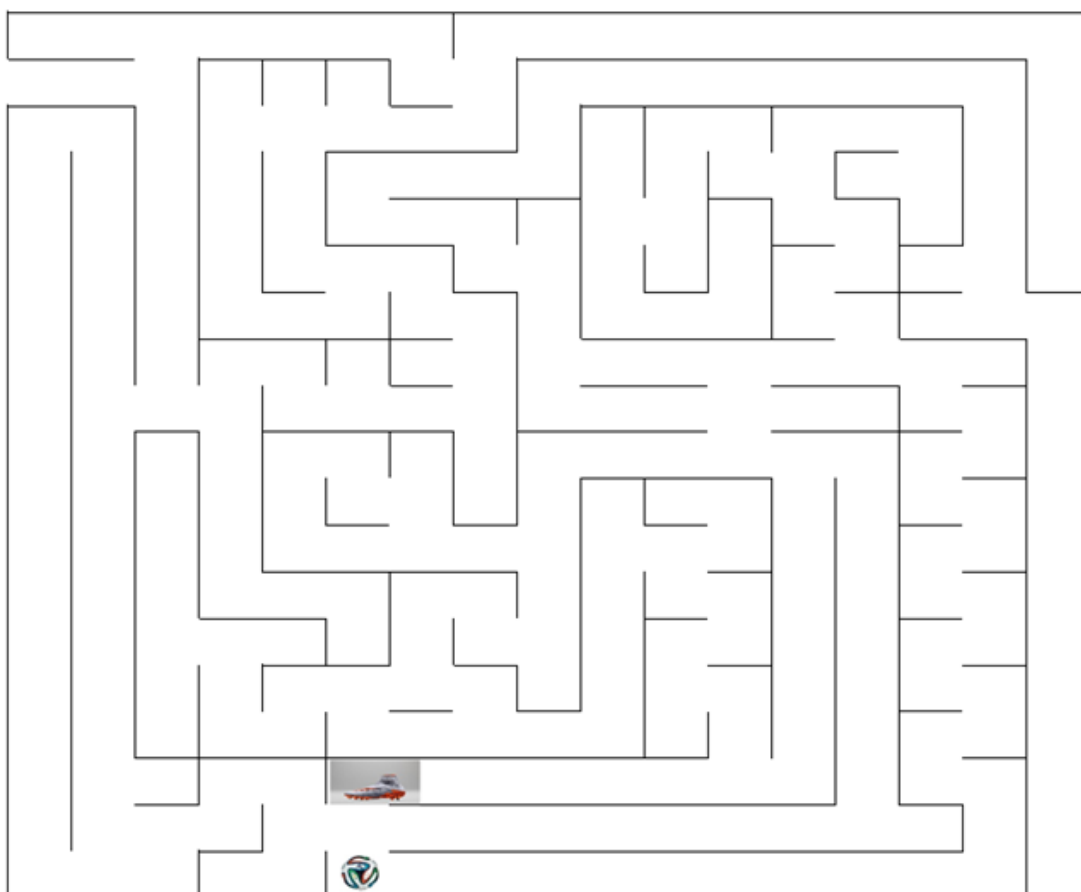
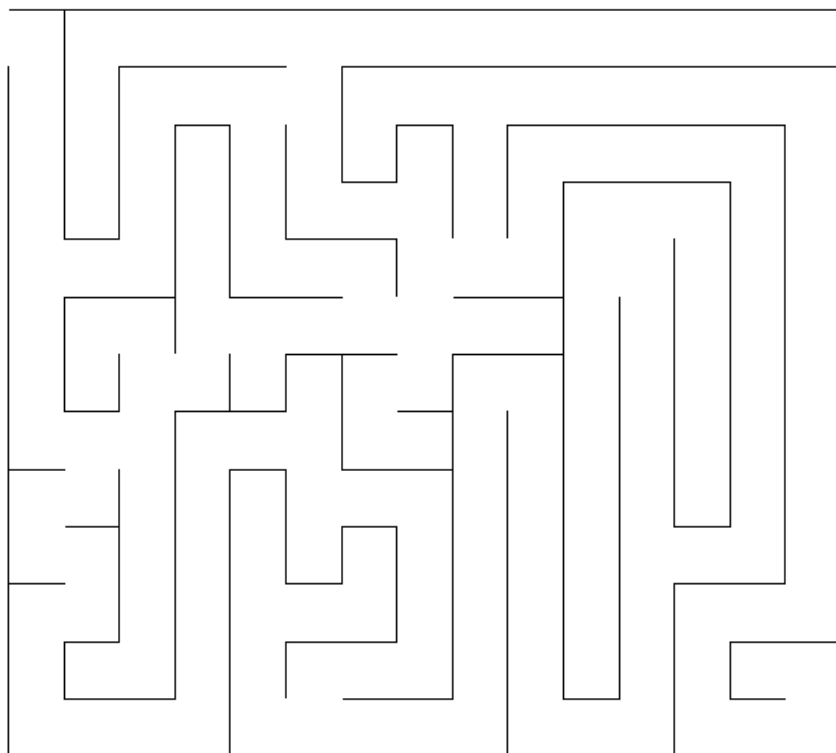
Naprava, s katero določajo globino morja imenujemo _____.

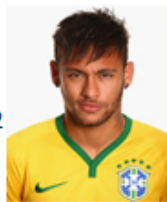
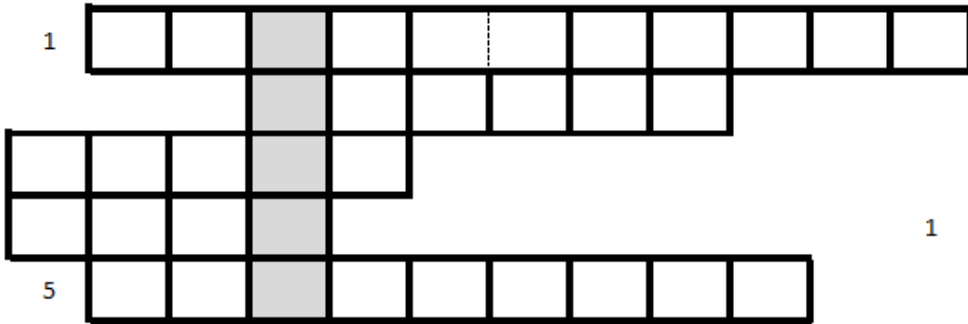
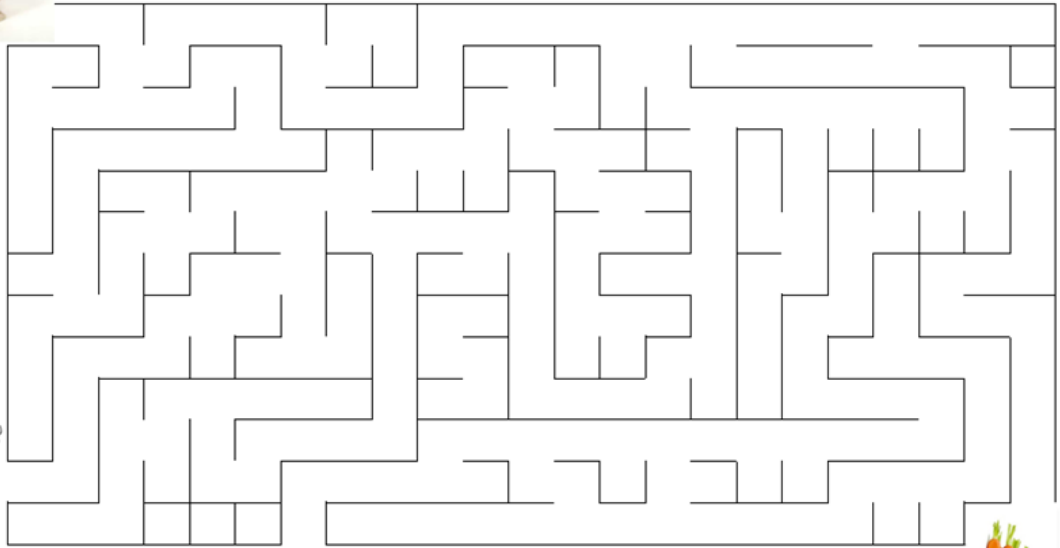
Opno v ušesu imenujemo _____.

Zvočno valovanje sestavljajo _____ in razredčine.

Sestavila : Neža Kejžar, 7.b

3

2

5

4

1

IGRA ZA POLETNE DNI

SVINJSKI PASTIR ALI KOZA KLANF

Svinjski pastir je zunanja talna igra, za katero potrebujemo le kamenček za vsakega igralca in nekaj pločevink. Igro lahko igra največ osem otrok. Na tla narišemo črto, za katero bodo igralci metalni vsak svoj kamenček. Nato nekaj metrov od črte postavimo nekaj pločevink, in sicer eno na drugo. Zdaj je potrebno določiti le še svinjskega pastirja in igra se lahko začne.

Svinjski pastir se postavi poleg pločevink in čaka na igralčev met. Igralec za črto poskuša z metom kamenčka podreti pločevinke. Če zadane pločevinke, jih mora pastir čim prej postaviti nazaj, tako kot so bile prej. Igralec pa medtem časom teče do kamenčka, ga skuša čim hitreje pobrati ter priteči z njim čez črto. Svinjski pastir igralca poskuša ujeti, vendar šele potem, ko je postavil vse pločevinke. Če pastirju uspe ujeti igralca, še preden steče čez črto, se njuni vlogi zamenjata – igralec postane pastir, pastir pa igralec. Če pa igralec pri metu zgreši pločevinke, mora kamenček pustiti pri miru. Igro nadaljuje naslednji igralec. Metanje kamenčkov traja toliko časa, dokler eden od igralcev ne zadane pločevink. Takrat lahko vsi, ki so pred njim neuspešno vrgli kamenček, stečejo ponj. Pastir ponovno poskuša postaviti pločevinke in ujeti enega izmed njih. Včasih se zgodi, da nobeden od igralcev ne zadane pločevink in tako vsi ostanejo brez kamenčka. Takrat ima pastir priložnost, da koga od njih hitro ujame, saj mu ni potrebno postavljati pločevink. Pastir mora paziti le na to, da jih ujame do črte. Igra se potem nadaljuje. Zmagovalca v tej igri ni. Cilj igre je le, da čim manjkrat postaneš svinjski pastir in poskušaš podreti vse pločevinke.

Neja Prodan, 6. a

RADI JIH POSLUŠAMO

1. One Direction – Story of my life

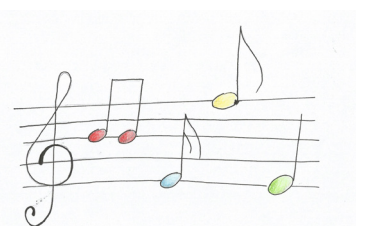
One Direction je angleško-irska pevska fantovska skupina, ki je nastala na nastopu na britanskem televizijskem pevskem tekmovanju The X Factor leta 2010.

2. Katy Perry – Hot n cold

Katheryn Elizabeth Hudson, bolj poznana pod psevdonimom Katy Perry, je ameriška pop pevska, tekstopiska in filmska ter televizijska igralka, ki je dobila MTV video glasbeno nagrado za najboljši videospot leta.

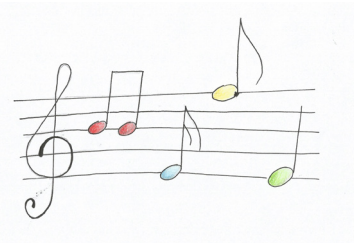
3. Robbie Williams – Candy

Njegova odskočna deska v svet zabave je bila fantovska skupina Take That, ki je na začetku devetdesetih let obnorela najstnice po vsem svetu. V Veliki Britaniji se je kar osem njihovih pesmi znašlo na samem vrhu glasbenih lestvic. A Robbie s svojim videzom in z obnašanjem nikoli ni zares sodil v Take That. Medtem ko so bili ostali člani le lepi, nasmejani fantje brez temnih senc v svojem življenju, je Robbie dajal vtis nekoliko grobega in težavnega frajerja, ki se je bolj po naključju znašel v skupini. Že takrat pa je imel ogromno karizmo, ki se je ne da naučiti ali pridobiti, in zaradi nje so se dekleta lepila nanj, čeprav ni imel tipičnega lepega obraza.

4. Lady Gaga – Poker face

Lady Gaga je zaslovela ob izidu njenega prvega glasbenega albuma, *The Fame* (2008), ki je doživel velik komercialni uspeh in dosegel svetovno popularnost s singloma »Just Dance« in »Poker Face«. Album je dosegel prvo mesto na glasbenih lestvicah v šestih državah, se uvrstil med prvih deset albumov v vseh državah, kjer je izšel.

5. Taylor Swift – Shake it off

6. Taylor Swift – Blank Space

Taylor Swift se je igranja kitare naučila od nekega popraviljalca računalnikov, ki ji je pokazal, kako se zaigra tri najlažje akorde. Ko se je slednjih naučila, je napisala svojo prvo pesem in jo naslovila »Lucky You«. Kasneje je povedala, da je pesmi začela pisati zato, da je ublažila bolečino, ker se ni vključila v šolo. Dejala je, da so bili »ostali otroci zlobni« do nje, zato je napisala pesmi o njih.

7. Justin Bieber – Love yourself

Njegova kariera se je začela, ko je njegova mama na YouTube začela objavljati njegove video posnetke, tam pa ga je leta 2008 zasledil Scooter Braun, njegov kasnejši menedžer.

Justin Bieber je postal znan s singlom *One Time*, ki je izšel leta 2009. Prisluzil pa si je tudi naslov prvega glasbenega ustvarjalca, ki mu je uspelo uvrstiti sedem pesmi iz enega albuma na lestvico *Billboard's Hot 10*.

8. Ellie Goulding – Love me like you do

28-letna pevka si je v medijih utrdila ugled pevke, ki brez težav lovi visoke note, velja pa za eno izmed bolj tehnično podkovanih izvajalk. Omenjena pesem je bila največkrat predvajana skladba na slovenskih radijskih programih v letu 2015.

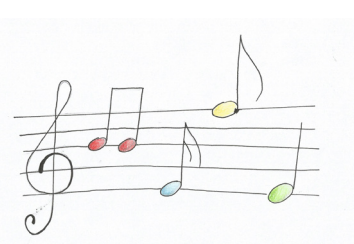
9. Flo Rida – Whistle

Je raper, dobil je nagrado po izboru občinstva za najboljšo hip hop skladbo. Pesem je vsekakor naslednica velikih hitov *Good Feeling* in *Wild Ones*. Kljub temu da pesem ni party himna kot njeni predhodniki, jo zaznamuje nalezljiva melodija, aktualno besedilo in radijska prijaznost.

10. Shakira – Waka Waka

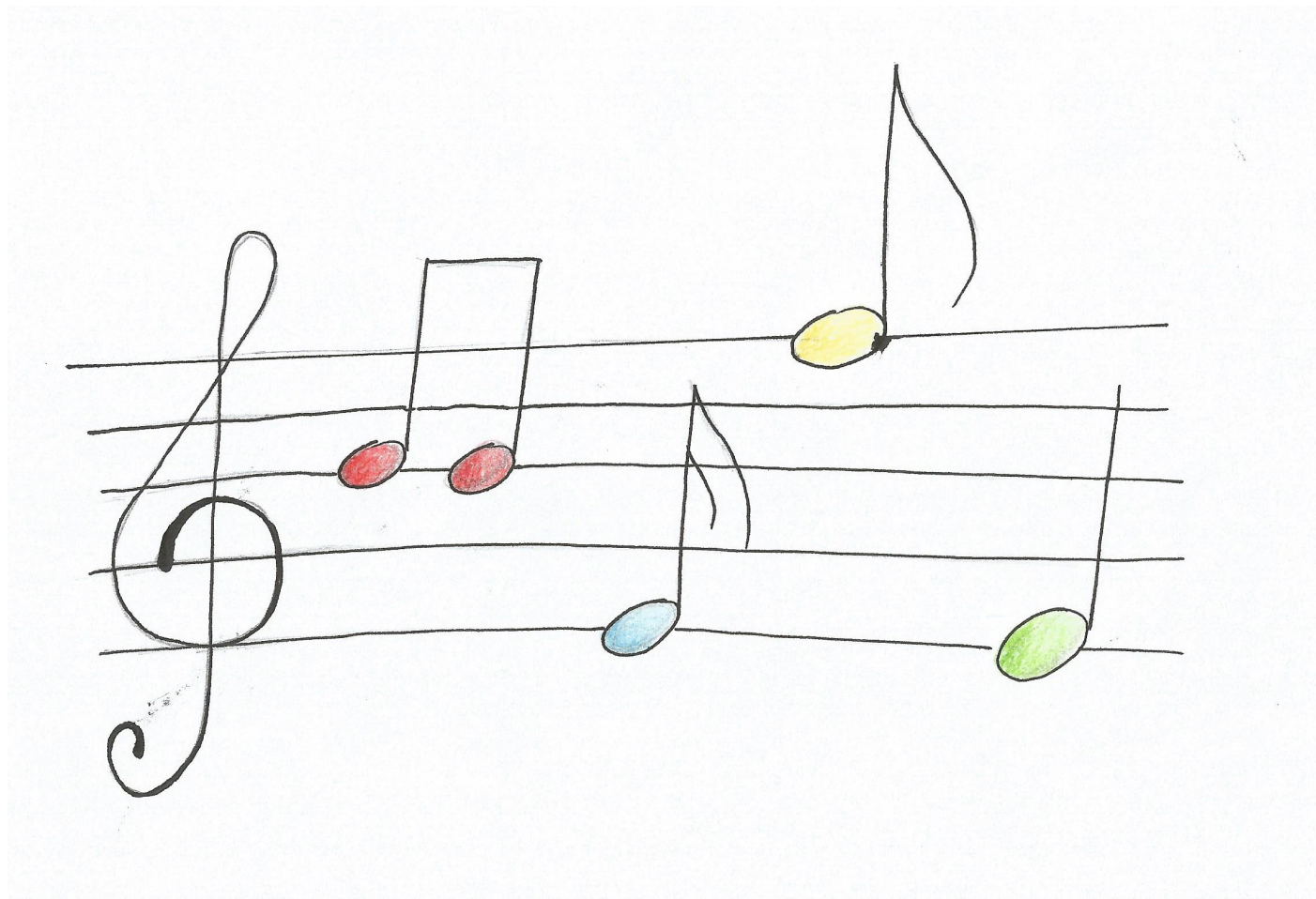

Z glasbo se je začela ukvarjati pri 12 letih, že tri leta kasneje pa je izdala svoj prvi album *Magia*. Leta 1996 je igrala v kolumbijski telenoveli *El Oasis*. Shakira poje pesmi tako v španščini kot tudi v angleščini. Je tudi dobra plesalka. Njeno delovanje posega tudi na

področje humanitarnih dejavnosti, saj se ukvarja s pomočjo ubogim otrokom. Njene najbolj prepoznavne pesmi so: Hips Don't Lie, La Tortura, Underneath Your Clothes, Don't Bother, Whenever, Wherever, Gipsy, Waka Waka, Loca ... Shakira je ena najbolj znanih pevk pop glasbe, ki ima veliko oboževalcev po vsem svetu.

Pika Lotrič in Lara Torkar, 8. a

PUH
glasilo Osnovne šole Matije Čopa Kranj
šolsko leto 2015/2016

zbrala in lektorirala
Milena Čuden

oblikovanje
Barbara Zorman

Slikovno gradivo
Risbice so prispevali učenci in učenke naše šole
Slike -arhiv OŠ Matije Čopa Kranj

junij 2016